

Snídaně, oběd, večeře

Janáčkova akademie múzických umění v Brně
Divadelní fakulta

Snídaně, oběd, večeře

Sborník literárních prací posluchačů Divadelní fakulty JAMU

11. ročník Salonu původní literární tvorby JAMU

Brno 2010

© Juraj Augustín, Bianka Dingová, Matyáš Dlab, Adam Doležal, Martin Domkář, Jiří Hauser, Radka Hoffmanová, Kateřina Chvátalová, Lukan Kopecký, Jan Krupa, Vojtěch Landa, Aleš Merenus, Honza Neugebauer, Simona Nyitrayová, Michal Pětík, Marika Smreková, Marek Steininger, Marta Stosio, Sára Šímků, Martin Tlapák, Rebeka Uličná, Tatiana Urbanová, Petra Vencelidesová, Šárka Ziková, 2010

ISBN 978-80-86928-73-9

Salon 2010

Sborník Salonu 2010 obsahuje dvacet sedm původních textů od dvaceti tří autorů. Jsou to díla různého charakteru, rozsahu i zaměření. Některá mají tradiční podobu pravidelného dramatického textu, jiná jsou členěna do básnických strof, další lze považovat za „čistokrevné“ povídky atd.

Společným jmenovatelem všech textů je skutečnost, že se chtějí stát východiskem divadelní inscenace, že jsou psány se záměrem naplnit program letošního Salonu. Salon 2010, který navazuje na již sedmnáct let trvající tradici, je zastřešen tématem nazvaným Snídaně, oběd, večeře. Proto všem čtenářům přejeme, aby si texty náležitě vychutnali, aby nikomu nezaskočilo žádné slovo ani těžko stravitelná metafora a aby tento malý sborník šel z ruky do ruky jako tam-tam.

OBSAH

Juraj Augustín	
Prievan	9
Bianka Dingová	
Masky	26
V posteli	27
Matyáš Dlab	
Ještěr	29
Adam Doležal	
Úchylové	45
Martin Domkář	
Fenomén Facebook aneb Lze přežít svou smrt?	68
Jiří Hauser	
Hluchý a slepý	71
Radka Hoffmanová	
Chcela som byť len sama sebou	78
Kateřina Chvátalová	
Návštěva (Večeře)	80
Lukan Kopecký	
Silná káva aneb výlet s fechtlami	83
Jan Krupa	
Amorovy šípy	86
Vojtěch Landa	
Věční začátečníci	91
Aleš Merenus	
Zavařenina (rozhlasové mikrodrama)	102
Honza Neugebauer	
Ukolébavka	106
Marx	106
Simona Nyitrayová	
Vyvolená	108
Michal Pětík	
Smilování	119
Marika Smreková	
Smútočný prejav nad brnenskou oblohou	123
Punk's not dead	124
Marek Steininger	
Pianista	125
Marta Stosio	
Jana	128
0	130

Sára Šimků	
Přátelé v Černé bedýnce	131
Martin Tlapák	
Shnilá ryba	138
Rebeka Uličná	
Auto Loto Dedo	139
Tatiana Urbanová	
Zrážka s Brnom	146
Šárka Ziková	
Smrt v kavárně	148
Medailonky	151

Juraj Augustín

Prievan

Inšpirované poviedkou „Prievan a tí druhí“ od autora Dušana Mitanu

26. 1. 2010

Postavy:

Veronika Veronika Studená
V Viktor Studený (jej manžel)

Dievčatko je to Veronika, keď bola malá
Starec starý pán, ktorého vída Veronika naproti v obloku

CH1 jeden z dvoch chlapcov
CH2 jeden z dvoch chlapcov
J jeden z dvoch chlapcov
A jeden z dvoch chlapcov
(CH1 = J, CH2 = A – môžu a nemusia to byť totožné postavy)
Dedo turista

Ďalej:

muž, žena, rôzni ľudia, dedkovia

Poz.: Ako autor by som chcel povedať len toľko: je mi jasné, že niektoré scény za sebou nenadväzujú a ich prechody nie sú plynulé – počítam však s tým, že ak sa niekto rozhodne túto hru inscenovať, je si vedomý, že až sama inscenácia dokončí hru.

(scénická poznámka, ktorá sa nesie celou hrou: niekde na javisku je umiestnený klavír-krídlo, na ktorom Veronika celú hru (podľa vôli režiséra) hudbou doprevádza scény a výjavy. Sedí za klavírom, hrá – je žena, nežná, smejúca sa, temperamentná, elegantná, krásna, hravá. Samozrejme nehrá, ak má byť podľa textu na scéne. Divák klavír vidí! – je to stále „Veronika,“ nepremieňa sa na hráčku na klavíri!.)

1. scéna

(príde človek asi v 20-tich rokoch, sadne si na stoličku, ktorá nie je v strede, nasledujúci text číta z akejsi knihy, na ktorej je jeho meno, nie je to zošit, je to kniha, v ktorej je veľa písaného rukou, veľa papierov dodatočne pozakladaných – číta jeden z textov, ktorý je tam založený, kniha je už dotrhaná, ošúchaná. Text začína čítať tento mladík, ale dočíta to starec. Prechod od mladého k starému sa môže spraviť so svetlom alebo. . .)

. . . môj otec boli veľmi dobrý človek. Vždy v strede leta chodievali kosiť trávu. Hore na pôjde bývala veľká kosa. Bola krásna, mali ju veľmi rád. Keď tráva dorástla a bola krásna, hustá, vstávali skoro ráno, ešte za tmy, prehodili si kosu na plece a svižným krokom kráčali do svahu. Hore pod Veľkú Chochuľu im to trvalo 2–3 hodiny. Mali rád ten čas, bolo chladno, hora stíchla, lebo vedela, že onedlho bude vstávať. Otec vedeli, že horu nemôžu pristihnúť spať – iba ak by neprišiel práve v tento krátky čas. V dobe, keď to bol len okamih do chvíle, kým sa hora zobudí, len vtedy spala, práve vtedy, keď mala vstávať. Žila aj v noci. Inak, ale žila, nešla spať. Iba nad ráno sa zobúdza. Tento prechod otec poznali. Horou sa zrazu pomedzi stromy, ponad machy, vlhké skaly rozhostilo ticho. Ticho. Ticho, ktoré vydržalo len

chvíľu, do chvíľe... Zrazu ho preťal prvý lúč, hlas slávika, život včiel, kvapky rosy veľké ako slzy na starkinej tvári, ktoré sa stretávali na pavučinách v skalách.

Mali rád moderné veci. Hovorievali, že doba sa zmení, zmení sa a pomôže nám od ťažkej práce. Spotenej a prašnej. Že všetko bude lepšie, ľahšie – tak to vaveli. Tešili sa, že budú môcť vylihovať v posteli a ich najväčšou starosťou bude chlípať teplé mlieko. Vtedy im tvárou vždy prešiel úsmev. Úsmev, v ktorom sa však neodrážalo šťastie. Mali strach, že mu zoberú jeho kosu. Nikdy to nepovedali, vždy sa odmlčali... Ja si myslím, že sa báli. Báli sa, aby hora nezaspala, báli sa, že ju už nebude mať kto budiť.

Niekedy, keď som veľmi prosíkal, vyzametal celý dvor, pomáhal mamičke, postrážil sestričku, jednoducho po dni, keď som nedostal výprask a ňaňo mali dobrú náladu, mohol som si vziať nôž a ísť skoro ráno, ešte za tmy s nimi na hole. Keď sme vyšli až úplne hore a otec nás podľa akýchsi značiek doviedol na naše lúky. Vždy si pokľakol, pohladil trávu, vzal si ma na koleno a od začiatku mi rozprával o tom, ako hora žije, prečo je cez deň pre zlé oči prázdna a v noci plná. Prečo veľké duby rastú väčšinou osamotene. Prečo tu hore vydrží len tráva a silné stromy zostanú v ochrane dolín. Potom sa väčšinou odmlčal a ja som vedel, že sa mi patrí odstúpiť. Išiel som opodiaľ a mal som pocit, že otec sa lúči s trávou, s trávou, ktorú išiel kosiť... .

(starý človek zatvorí „knihu“, v ktorej bol tento text založený)

Toto písal môj vnuk. Do školy.

(starý človek dočíta, založí text, a zatvorí knihu.)

2. scéna

Scéna: sprchy

(Sú dve sprchy. 1. je sprchový kút, uzatvorený; 2. je tiež sprcha, ale „prírodná“, záhradná, bez stien, niekde v záhrade za domom, na tráve a na akejsi konštrukcii je buď pripevnený sud, usposobený na tieto účely, alebo stará krhla. V „novej“ sprche sedí pani Veronika a v „staršej“ sprche sedí dievčatko (Veronika pred mnohými rokmi – má deväť rokov). Sedia, každá vo svojej sprche – sedia spôsobom, že si objímajú nohy, ktoré si tisnú k brade – sedia s kolenami pri brade.)

Dievčatko: Kde bolo tam bolo... .

Veronika: ... za deviatimi horami a 45 studienkami bývali dvaja dobrí ľudia.

Dievčatko: On bol krásny biely princ s mečom a bielym koňom.

Veronika: Ona bola maliarka, maliarka na voľnej nohe. Peniaze, ktoré potrebovala na farby a jedlo, zarobila občasným predajom obrazov.

Dievčatko: Bývali v malej chalúpke na okraji lesa, na lúke plnej kvetov a motýľov a boli práve Vianoce.

Veronika: Spolu s manželom pripravovali štedrovečernú večeru. Princ doniesol stromček, bol taký maličký a vypíznutý a ... bol krásny.

Dievčatko: ... Pod stromčekom boli darčeky, tááka kopa darčiekov, darček cez darček, bolo ich tak veľa, že stromček nebolo skoro vôbec vidno... .

Veronika: ... chytili sme sa za ruky, vyšli sme von a ...

Dievčatko: ... a začali sme zbierať perníky, aby sme mali čo ponúknuť hosťom, keď prídu. Trhali sme ich zo strechy, náš domček sme kúpili od Baby Jagy... .

Veronika: Tá občas chodila na návštevu.

Dievčatko: Keď nad tým tak rozmýšľam, zvečeralo sa... .

Veronika: Je čas rozbaľovať darčeky!!!

(Šťastné obe vyskočia a stredom javiska utekajú niekam, kde by mal byť ich domček. . .)

(V sprchách sa sprchujú dvaja ľudia – v každej jeden. V „novej“ sprche muž, v „starej“ žena, na veku nezáleží. Musí byť reálna voda, musia byť nahí – svetlo bude veľmi intímne – až tak, že postavy skoro vôbec nebude vidieť. Žena v „starej“ sprche môže byť oholená – podpazušie, lono. Ku každej postave môže prísť partner, venovať mu bozk. K obom príde žena. Oblečená a umyje im chrbát.

Poz.: žena v „starej sprche“ môže si upevniť osušku tak, aby keď sa sprchuje, jej bolo vidieť len plecia a hlavu a nohy – ale postupnosť musí byť takáto: vyzlečie sa, rozopne si vlasy a až potom upevní osušku, ktorá ju kryje len spredu, ostatné 3 strany sú odhalené a keď sa dosprchuje, zloží osušku, dá si ju cez ruku a odchádza – nesmie byť z toho cítiť, že používa osušku, aby sa pred niekým hanbila – to, že si ju zavesí tak, ako bolo vyššie popísané, robí len zo zvyku.)

3. scéna

(tento text je priama reč, neviem ešte, kto to bude hovoriť a ako. Myšlienka, nápad: prepojiť to s rúbaním dreva – ešte neviem ako)

Chlad,

slnko,

hluchota, pohyb, obmedzenia.

Potrebný a zabudnutý.

Večnosť.

Prirodzený a umelý.

Ohraničujúci a ohraničený.

Chodila,

kára,

a za ňou chlap. V sprievode druhého.

Vždy keď prišiel,

keď sa blížil . . .

začal nadávať, a hrešiť a tvár mu zachvátil smútok, zakrytý hrôzou.

Tvorený mrzutosťou

zo slnka,

ľudí, práce,

detí.

Vlastnej ceny a manželky.

Vždy sa odvrátil.

Vždy,

deň čo deň.

Už dlho,

preňho. Nemal ma rád. Ale bol šťastný, niekde v hĺbke, že má na koho nadávať.

Na mňa.

Nemal ma rád.

Pár dní ma to mrzelo, hneval som sa . . .

na seba . . .

zapadol som, vytáčam a zavadziam.

Po pár dňoch ma to prešlo, tešil som sa naňho, aj on bol sám, medzi svojimi.

Nemal ma rád,

ale aj to znamenalo,
táto nenávisť, javila,
že si ma všimol, ako jeden z mála.

Ako jediný. No,
nemal ma rád.

Každý deň.

Ale vedel o mne, ako jediný.

Nadával, na mňa,

každý deň.

Vždy zmenil smer, so svojou károu,
a kára s ním.

Vždy.

Som prekážka,

som kameň obrubníka . . .

(alebo ako klasický monológ:)

Chlad, slnko, hluchota, pohyb, obmedzenia. Potrebný a zabudnutý. Večnosť. Prirodzený a umelý. Ohraničujúci a ohraničený. Chodila, kára, a za ňou chlap. V sprievode druhého. Vždy keď prišiel, keď sa blížil. . . začal nadávať a hrešiť a tvár mu zachvátil smútok, zakrytý hrôzou. Tvorený mrzutosťou zo slnka, ľudí, práce, detí. Vlastnej ceny a manželky. Vždy sa odvrátil. Vždy, deň čo deň. Už dlho, preňho. Nemal ma rád. Ale bol šťastný, niekde v hĺbke, že má na koho nadávať. Na mňa. Nemal ma rád. Pár dní ma to mrzelo, hneval som sa . . . na seba . . . zapadol som, vytŕčam a zavadziam. Po pár dňoch ma to prešlo, tešil som sa naňho, aj on bol sám, medzi svojimi. Nemal ma rád, ale aj to znamenalo, táto nenávisť, javila, že si ma všimol, ako jeden z mála. Ako jediný. No, nemal ma rád. Každý deň. Ale vedel o mne, ako jediný. Nadával na mňa každý deň. Vždy zmenil smer, so svojou károu a kára s ním. Vždy. Som prekážka, som kameň obrubníka . . .

4. scéna

(nasleduje dialóg – Veroniky a Viktora. Ponad nich – na zadnej stene je plátno – obrovské. Začne sa dialóg a po chvíli 2–3–4 minútach sa na tomto plátne začnú premietat' fotky od Martina Martinčeka z cyklu knihy – Ako sa krúti svet-ukážka jeho fotiek je na konci hry, alebo nafotím vlastné fotky na tento spôsob, lepšie povedané s touto tematikou. Myšlienka: chcel by som skúsiť aj to, že pred predstavením by som nejakým spôsobom pofotil aj starých ľudí, ktorí na predstavenie prídu. Ideálna situácia by nastala, ak by sa mi podarilo tieto všetky 3 „druhy“ fotiek skombinovať)

(stôl, jedna stolička, vydraté kreslo)

(Veronika čaká na manžela, v rukách má taniere – vyzerá ako plne naložený čašník – tanier s polievkou, tanier s druhým chodom, malý tanierik s bábovkou, malý tanierik so šalátom, tanierik so šálkou a v šálke je káva, na každom tanieri je položený príslušný príbor, samozrejme obrúsky, pohár na pivo, pivo, otvárač na pivo, pod pazuchu noviny. . . a čaká)

(prichádza Viktor, vyzúva sa (vzorne si uloží topánky,) zoblečie si kabát – zavesí ho na imaginárny vešiak – kabát padne na zem – Viktor si nič nevšimne.)

V = Viktor

V: Ahoj miláčik, *(dá jej bozk na líce a zároveň jej berie spod pazuchy noviny)* dnes som mal ťažký deň – prednášal som 4 príhovory, všetci plakali, bolo to pôsobivé.

Veronika: Samozrejme miláčik. *(V. si sadá za stôl, číta noviny a ona popred neho kladie taniere a mištičky.)*

V: Dokonca nám začalo pršať, tak to bol už vrchol. No držal som sa statočne, nevynechal som ani jednu vetu. Je veľmi dôležité vydržať, mať svoje zásady, dodržiavať ich a vydržať. Je to dôležité. (*postaví sa a prejde ku kreslu, kde si sadne*)

Veronika: Je unavený, mal toho dnes veľa. Ja to nemôžem pochopiť, ako by som aj mohla, veď som si ani nevšimla, že dnes pršalo. Žijeme spolu . . .

V: . . . rozumne. To bolo slovo, ktoré mi dnes podaroval náš pán riaditeľ. Že moje prejavy pôsobia rozumne, nie sú také hlúpe a otrepané od akejkoľvek myšlienky ako tie z konkurenčnej firmy. Pôsobia rozumne, áno, to povedal. Pán Viktor, vaše prejavy na mňa pôsobia veľmi, veľmi rozumne a tak to má byť. Nesmieme sa znížiť pod úroveň, ktorú sme si predsavzali . . .

Veronika: . . . celých 16 rokov, nie je to veľa, je to ne . . .

V.: . . . normálne aké bludy sa dnes dokážu v tých prejavoch popísať a dokonca sú aj hlupáci, ktorí sú ochotný to aj čítať. Áno, tak to povedal, tí hlupáci. Ale ja to píšem rozumne. To znamená, rozumne.

Veronika: . . . celé štvrtstoročie. Čiastočka v čase. Viktor? Viktor . . .

Viktor? Viktor, Viktor? Viktor? Pán Viktor Studený.

V.: Áno? Počúvam ťa miláčik?

Veronika: Chcem sa ti zdôveriť . . .

V.: Áno? Počúvam miláčik.

Veronika: Viktor, nemohli by sme si zaobstarat' psa alebo mačku? Vieš, ja . . .

V.: Netáraj hlúposti! (*skríkol. . . pokračuje, jemno, ticho, s otcovským porozumením v hlase*) Veď je to týranie zvierat. Vari si to neuvedomuješ? Ty si myslíš, že nejaké zviera by mohlo byť šťastné, ak by žilo v takých podmienkach ako my? Toto sú podmienky pre nás, my sme si ich sami vytvorili a sme tu šťastní. Oni, tie zvieratá . . . všetky, sú zvyknuté žiť v prírode, niekde kde je vzduch. Ja viem, je to ťažko pochopiteľné, ale oni vyžadujú prievan . . . majú ho radi. Potrebujú voľný priestor. Oni nie sú ako my, nedokážu pochopiť, že nám sa najlepšie žije medzi šiestimi stenami. Veď je to týranie zvierat. Vari si to neuvedomuješ?

Veronika: Áno, Viktor. Áno, Viktor, pre zvieratá by to muselo byť utrpenie, som naozaj rada, že si ma na to upozornil a tak vzorovo si mi to vysvetlil. Takto poučená už nad tým nemusím premýšľať.

V.: Veronika, mohol by som ťa poprosiť, aby si ma najbližší čas nevyrušovala? Potreboval by som sa koncentrovať na dokončenie zajtrajšieho smútočného prejavu.

Veronika: Ale samozrejme, Viktor. Ja viem, že ťa ne . . .

V.: (*ospravedlňuje sa*) . . . zaujíma ma, čo si ty dnes prežila, ale mohli by sme to, čo si prežila, nechať na neskôr. Mám teraz veľmi dôležité veci, včera zomrel pán Novák . . .

Veronika: Môžem teraz vyrušovať. Preto ak by si niečo potreboval, budem v spálni, budem žehliaca doska. (*Veronika odíde zo scény*)

V.: (*nezaregistroval, že osamel*) Čo povieš na takýto úvod, Veronika (*číta z Príručky pre smútočného rečníka*) Večne tečú vody riek vo svojich korytách dolu do morí, potom sa navracajú späť na pevninu, do hôr, na polia, vykonávajú tak večne svoj kolobeh. I život tak isto. Začne, vzplanie a vyhasína. Neprestajne, bez konca a bez začiatku. Večná je preto ľudská láska a večná je i ľudská smrť, zrod a umieranie. Náš dobrý priateľ, ktorý dobehol do cieľovej roviny svojho života, ako ten májový dážď zúrodňoval svojou existenciou, svojou usilovnosťou a schopnosťou náš život a teraz sa s ním prichodí rozlúčiť . . . Dobré, nie? (*Viktor si pomädľí ruky a pokračuje v čítaní, nech by si čohokoľvek všimol. . .*)

(*Tma. Tma. Tma. Svetlo. . .*)

(Príchod mladomanželov – Veroniky a Viktora domov. Čas pred svadobnej noci. Od súčasnosti sme sa vrátili asi o 20 rokov späť. Na scéne je len jeden väčší, výrazný prah, rám dverí – bez dverí)

(Prichádzajú, šantia, výskajú, Viktor ju dvíha na ruky, tancujú spolu, točia sa – pred prahom)

Veronika: *(výska ako malé dievčatko)* Júúúj *(bozkávajú sa)* Viktorko, Viktorko. To bolo také krásne a ty si taký chlapisko, takého žiadna nikdy nemala. *(smeje sa – v dobrom, vrtí sa, tancuje)* A všetky tie krásne kvetiny a kytice a porcelán... Všetci tí hostia a aj pán farár bol taký zlatý. Viktorko, krásne si to povedal – Áno – *(smeje sa)* Bože, Viktorko, ja ťa tak ľúbim... Bože, ako koňa, ako dvoch koňov...

V.: *(akože vážne)* Žena moja. *(pláčne ju po zadku, ona zvýskne a hodí sa mu okolo krku)* Mám ja takú víziu, myšlienku...

Veronika: Juj, bože pre bože, nuže ju povedz, Viktorko môj zlatý... Nože, nezdráhaj sa. Veď ja len teba mám rada. Nikoho na svete, len teba... Navždy...

V.: *(Naoko vážne, s úsmevom)* Verona. Žena moja. Keď ti muž káže, musíš ty poslúchnuť. Lebo ja som tvoj muž. To vieš, to teraz už si len my dvaja budeme nazívať...

Veronika: Juj, Viktorko, ja ťa tak ľúbim. Ty si môj mužíček a ja tvoja žienka. Budem ti prať, žehliť, variť, milovať ťa – juj, celé noci.

V.: Tak dobre švitoríš, žienka moja. Ja tvoj mužíček mám takú víziu: sme muž a žena. Máme dom, zasadili sme strom. Žena moja, vravím ti, deti nám treba ísť robiť!

Veronika: Júúúúúúj, Viktorko môj, milený *(skočí mu do náručia.)* Konečne budeme sami...

V.: *(s Veronikou na rukách prekróčí prah. Tma.)*

Hlas z reproduktorov:

Veronika Studená. Za slobodna len Veronika, verila svojmu manželovi Viktorovi Studenému *(upozorňujeme, že náhodná podobnosť mien je čisto náhodná)*, nebola ani raz neverná, hoci táto informácia vnáša do nášho príbehu zo života nežiadúci prvok nepravdepodobnosti, ba až ireálnosti, ale čo sa dá robiť – bolo to tak. Bola mu natoľko oddaná, že keď Viktor dospel po dlhých štúdiách...

V.: ... Veronika, po dlhých štúdiách prác popredných svetových futuroológov som dospel k záveru, že rodiť deti do tohto sveta, ktorému hrozí katastrofa urbanistická, ekologická, atmosférická, potravinová, demografická a niekoľko iných, je absolútne nezodpovedné.

Veronika: Viktor, máš absolútnu pravdu a mne nezostáva nič iné, ako s tebou len na prasto súhlasiť.

V.: Veronika, po dôkladnom preštudovaní množstva odborných sexuologických dojednaní som dospel k záveru, že nesporne najúčinnnejšou ochranou pred nežiadúcim počatím je úplná pohlavná a tiež duševná zdržanlivosť.

Hlas z reproduktorov:

Pani Veronika s určitou dávkou nostalgie súhlasila...

Veronika: Viktor, samozrejme súhlasím aj s týmto argumentom, pretože chcem rozumne uznať, že tento spôsob je naozaj najúčinnnejší. Samozrejme.

(na plátno sa začnú premietiť útržky starého socialistického filmu o sexuálnom živote, ktorý sa dodnes púšťa aj na gymnáziách)

5. scéna

(scéna je aj s Veronikou štylizovaná tak, aby Veronika bola akoby súčasťou vybavenia izby, aby ju dopĺňala ako kus nábytku)
(prichádza Viktor, akoby práve vstal – v trenírkach, neustrojený)

V.: Dobré ráno, ako si sa vyspala?

Veronika: Výborne. Mám rada keď chrápeš, si taký zlatý, taký ububraný maco. Macko brum brum.

(Viktor si sadá a začína jesť to, čo je pripravené na stole)

Viktor, prepáč, ešte som ti nestihla pripraviť raňajky. Ja som si len natrela pár chlebíkov, ak chceš vezmi si tie, ja si potom ešte nejaké spravím... *(otočí sa a vidí Viktora, ako už je)*

... chceš kakao, čaj, vodu, minerálku, mlieko, sódu, malinovku, pomarančovú malinovku, ovocnú šťavu, džús? Kakao, dáš si kakao, všakže? Nie – ovocnú šťavu – to je zdravé, veď ja viem... tak potom, ja... môžem ti urobiť, ak by si trochu počkal, karamelové mlieko, sirupovú vodu? Nie si smädný? Chceš ortuť? Tavené zlato v striebornom pohári? Dažďovú vodu? Minerálku bez železa? Javorový sirup? Nektár? Bylinkový čaj? Marhuľový? Harmančekový? Nalejem ti vody z Mŕtveho mora? Narežem kvetinky, vyľusujem nektár? Alebo štamperlík červeného vína? Viktor, ja, mohla by som ti... mrkvovo-zemiakovo, marhuľovo-pomarančovo bylinkový vývar s príchutou českej bridlice...

V.: Dám si pivo. Nemám naň chuť.

Na obed neprídem. Mám veľa práce...

Veronika: Viktor, veď pracuješ v sklade!

V.: Som Skladník. S veľkým „S“ a malým „k“ – je to dôležitá práca...

Veronika: Áááá, samozrejme.

V.: Príde mi pošta, daj mi ju prosím ťa potom na stôl. Ďakujem...

(Viktor odíde. Veronika akoby začala hľadať niečo veľmi dôležité... Hľadá to spôsobom, že veci prehadzuje a odkladá. V polovici hľadania – sa na chvíľku zastaví a donesie Viktorovi poštu, položí ju na stôl. Vráti sa k hľadaniu. – nájde utierku... začne umývať divákom tváre... Vráti sa naspäť a všetky veci postupne vráti na miesto...)

(Prichádza Viktor – akoby práve vstal, len v trenírkach...)

V.: Dobré ráno, ako si sa vyspala?

Veronika: Výborne. Mám rada keď chrápeš, si taký zlatý, taký ububraný maco. Macko, brum, brum.

(Viktor si sadá a začína jesť to, čo je pripravené na stole)

Viktor, prepáč, ešte som ti nestihla pripraviť raňajky. Ja som si len natrela pár chlebíkov, ak chceš vezmi si tie, ja si potom ešte nejaké spravím... *(otočí sa, a vidí Viktora ako už je)*

... chceš kakao, čaj, vodu, minerálku, mlieko, sódu, malinovku, pomarančovú malinovku, ovocnú šťavu, džús? Kakao, dáš si kakao, všakže? Nie – ovocnú šťavu – to je zdravé, veď ja viem... tak potom, ja... môžem ti urobiť, ak by si trochu počkal, karamelové mlieko, sirupovú vodu? Nie si smädný? Chceš ortuť? Tavené zlato v striebornom pohári? Dažďovú vodu? Minerálku bez železa? Javorový sirup? Nektár? Bylinkový čaj? Marhuľový? Harmančekový? Nalejem ti vody z Mŕtveho mora? Narežem kvetinky, vyľusujem nektár? Alebo štamperlík červeného vína? Viktor, ja, mohla by som ti... mrkvovo-zemiakovo, marhuľovo-pomarančovo bylinkový vývar s príchutou českej bridlice...

V.: Dám si pivo. Nemám naň chuť.

Na obed neprídem. Mám veľa práce...

Veronika: veď pracuješ v sklade?!

V.: Som Skladník. S veľkým „S“ a malým „k“ – je to dôležitá práca...

Veronika: Áááá, samozrejme.

V.: Príde mi pošta, daj mi ju prosím ťa potom na stôl. Ďakujem...

(Viktor odíde. Veronika hľadá niečo veľmi dôležité. V polovici hľadania – sa na chvíľku zastaví a donesie Viktorovi poštu, položí ju na stôl. Vráti sa k hľadaniu. – Na spodku kopy nájde lístok – ústrižok, vezme ho do rúk)

Veronika: *(číta)* Vážená pani a pán Studený STOP Vaše svadobné dary si môžete prísť vyzdvihnúť na bratislavské letisko STOP Je dôležité aby ste tento telegram priniesli so sebou STOP Bude slúžiť ako identifikačný doklad STOP Na letisku vám jeho výmenou vydajú všetky balíky STOP Prajeme šťastné manželské spolunažívanie STOP Vaši Karibskí priatelia STOP

(každé „STOP“ zaznie – akoby hromovým hlasom, alebo zvreskotom niekde z dialky alebo... – musí byť zvýraznené, môže to robiť sama herečka s prirodzeným dôrazom...)

(spolu s poštou ho položí na stôl.)

(začne upratovať – popri tom odbieha po poštu – odbehne raz, dvakrát, trikrát, 10krát – 12krát... – pošta sa na stole kopí...)

(Keď opäť na mieste prichádza Viktor – akoby práve vstal...)

(počuť hlasy z reproduktorov – jeden je hlas Veroniky a druhý Viktora – pohyb po scéne je opäť taký istý...)

Hlas Veroniky: ... á už vstal. Vyzerá byť unavený. Čo mu dám jesť. Ále, veď on si niečo kúpi cestou...

Hlas V.: Bože, niečo by som zjedol a asi by som si aj zuby mal umyť... A asi ani nemusím, aj tak sa s nikým nebudem rozprávať... Čo som to nemal zabudnúť? Pero, pečiatku, doklady. Asi si dám cestou pivo.

Hlas Veroniky: Čo ti len dám na pitie? Vodu nechceš, ani mlieko, sladké vody nepiješ, ani alkohol, ocot ti nechutí, o oleji tvrdíš, že je nezdravý, na pretlak si alergický, minerálky ti zakázal doktor, čaj nám došiel pred 31 mesiacmi a 22 dňami...
... je to zbytočná úvaha. Už odišiel...

Hlas V.: Poštu som si presmeroval do práce. Je to dôležité... Áno, to je dôležité...

(Veronika opäť začne niečo hľadať – na spodku nájde motúzom viazanú poštu. Zoberie ju a hodí na stôl)

(Veronika z toho, čo je na javisku zoberie – nôž, chlieb, lekvár, fľašku mlieka, šálku)

(rukou zmetie zo stola všetku poštu – okrem 2–3 obálok – z nich vytiahne papierové obrúsky...)

(z tohto začne pripravovať raňajky...)

(príde Viktor, iba v uteráku – je osprchovaný. Zozadu sa prikradne a naplaší Veroniku)

V.: Bu! Čo mi tu ty porábaš, prečo som sa v postielke zobudil sám? Kde si mi ušla? Určite za iným mužom, čoó?! Jáááj, ty moja neporiadna ženička, nechať muža v posteli samého.

Veronika: Viktor, čo tu už robíš, bež ešte do postielky, ešte som nestihla...

Objíme ju okolo pása a „odlož“ ju od stola

V.: vezme do rúk nôž a začne krájať a natierať... len si pekne sadni, dnes je rada na mne, taká bola dohoda, nie? A ty za trest mi nemôžeš ani pomôcť, tu si sadni, budeš papať – aby si mi do školy nebežala hladná.

Veronika ho zozadu objíme. On pokračuje v natieraní...

Veronika: Viktor? A vezmeš si ma?

V.: ... ak ma budeš chcieť...? *(úsmev)*

Veronika: ... ak ma budeš ľúbiť...

(TMA)

(úplne vzadu sa začne trochu pomaly nasvecovať – a my vidíme, ako Veronika s Viktorom – už ako 2 starí ľudia – o paličkách a v klobúku a v zástere, ako pomaly odchádzajú. – Svetlo je veľmi slabé – vidíme len obrysy, ktoré čoskoro zmiznú...)

(z miesta, kam odišiel tento manželský pár, prichádza malé deväťročné dievčatko, akoby ju pani učiteľka práve vyvolala prečítať jej slohovú prácu, v ruke má papier, z ktorého bude čítať svoju domácu prácu)
(toto malé dievčatko je pani Veronika pred mnohoročmi)

Dievčatko: DOMÁCA ÚLOHA:

Ako pomôcť starým ľuďom. . .

Milá pani učiteľka a drahý spolužiaci! Minulý týždeň, keď som išla do školy, do električky nastúpil jeden starý pán. Spomenula som si na slová pani učiteľky, že starým ľuďom by sa malo uvoľňovať miesto na sedenie, lebo sú už starí. A keď je človek starý, tak je pomalý, slabý, ľahko sa unaví, nevydrží dlho stáť. Tak mi to hovoríva mamina. A ešte viem, že moje maličké nohy sa omnoho neskôr unavia. Aj to mi vravíva mamina. Ten pán vyzeral veľmi, veľmi mrzuto, bol to taký zlý ujo, od ktorých by som si nikdy nemala vziať cukríky. . . Keď som sa už dvíhala aby som ho pustila sadnúť, tak ten pán si začal pre seba len tak rozprávať, že aká som nevychovaná a aké som hnusné škaredé dievča, ktoré nemá ani páru, čo sa patrí. . . Bol to zlý ujo. Ale chcela som pani učiteľke spraviť radosť a preto som ho pustila si sadnúť. Pani učiteľka by bola na mňa hrdá.

(dievčatko ujde pred chlapom, ktorý práve prichádza. . .)

(preruší to hlas – v tom momente sa naplno rozsvietia svetlá na javisku, aj v publiku)

(Viktor v pracovnom plášti kričí, agituje do publika, je vo „svojom“ sklade)

V.: Keci! Viera. . . Ha! Nenechajte sa vysmiať. „Ha“!!! „Ha“!!! To nemyslíte vážne. Nezmysel, bludnosť a bludy! Bože, to sú keci. . . Toť – aha, *(ukazuje na brucho, kde už nie sú ani stopy po operácii)* Práve idem z operácie. „HA“! Poviete si, no a čo, z operácie. No hej. Ale z akej?! No z akej? Z operácie slepého čreva, tak, tak to je. To kukáte, čo? Hmm. . . Slepé črevo! Tak! Chápete! Slepák, slepé črevo! A, že vraj boh. Sa uvedomte. Toto je neodškriepiteľný fakt – nič iné, prostoduchý fakt, ktorý nemôžete nikto vyvrátiť, nikto! Ani ja nie. Je tu slepák, nie je tu boh! To dá logika, to dá názor, to je svetonázor! Dnešnej doby! Už to chápete? Načo je vám slepé črevo? No načo, ha? No neviete. Ani sa vám nečudujem, lebo to je vám úplne na nič. Na nič. Počujete? N-a-n-i-č!!! A tá kniha – ani jej na meno nemôžem prísť. Oh, ďakujem bože, že som ju našťastie nikdy nečítal – tak tá kniha tvrdí, že všetko pochádza od boha! Áno, presne to tvrdí – a je to lož! Nič iné, len krutá lož! Klamstvo! Pretože ak by všetko pochádzalo od boha, tak od neho musí pochádzať aj slepé črevo. Že, že je to tak? Ale to je úplne zbytočné, je nám na nič, svetu je na nič. Nepotrebujeme ho, len tam visí, to je všetko. Je to len chyba, chyba – omyl nič viac – a boh je neomylný, nie? Že áno, že je to tak. TOTO, TOTO popiera existenciu boha, úplne, konečne a dokonale. . . niet pochýb. Boh nie je, netreba nám kostoly, netreba sa nám modliť. . . nie je ku komu.

Milí poslucháči, ďakujem, že ste si vypočuli môj dnešný príspevok. Budem veľmi rád ak sa uvidíme aj nabudúce.

Dovidenia. . .

(Zvoní telefón. Viktor zlezie z provizórneho „kec-pultu“, rýchlo vypluje pár kamienkov, čo mal v ústach, aby sa naučil umeniu rétoriky.)

V.: *(omnoho kludnejším tónom do telefónu)* . . .nie, nie, áno, nie. Prepáčte, naozaj to na sklade nemáme. . .

Nie, naozaj s tým nemôžem nič urobiť. Nikto mi to nepriniesol. . . Ja. . . *(drží si slúchadlo pri uchu, usmieva sa a prikyvuje a čaká, kým ten na druhej strane drôtu prestane nadávať)* . . .Nie, naozaj to na sklade nemáme. Ďakujem za zavolanie, ste veľmi láskavý, ak budete mať čas opäť sa nám ozvite, budeme veľmi radi. V mene celej firmy vám ďakujeme, bolo veľmi príjemné s vami telefonovať. Dovidenia.

Na premietacom plátne sa zjaví:

TRNAVSKÁ STOVKA:

Turistický POCHOD – 100 KM,

JEDINÁ PODMIENKA – ZA MAXIMÁLNE 24 HODÍN MUSÍTE PO VLASTNÝCH PRÍŠŤ DO CIEĽA

(Telefonát: dvaja čítajú ten istý článok – „reportáž“ z Trnavskej stovky“)

J: práve som dovolal s akýmsi debilom, poviem ti úplný blázon, starý nervák... a práve mám pred sebou ten článok, čo si mi poslal

A: dobrý blázon, čo?

J: ten chuj išiel na Trnavskú stovku s pivom v termoske, keď ho rozbolel členok, tak na to práskol ibuprofén

A: auu

J: som asi v polovici a už mal tých pív asi 6

A: braňo turistom...

J: citujem: Kombinácia ibuprofenu s pivom urobila svoje, kráča sa mi dobre, ani slnko už tak nepáli, jednoducho pohoda.

A: jj, čítam to :>

J: ten má splav...

A: je to debil, debil, debil

J: ale úplný

J: na fotke tak síce nevyzerá, ale je...

A: pozerám, že strácanie turistickej značky je celkom obľúbená činnosť nielen naša :>

J: :-) jj ten by zapadol :-)

A: oné, na tú Trnavskú stovku musíme ísť niekedy :>

J: no, ja som to navrhoval už minulý rok, ale si ma poslal do teplých krajín

J: môžeme začať trénovať

A: no, minulý rok som ešte nemal tú správnu kamikadze mentalitu

A: a naberieme dostatok piva :>

J: :-)

J: už sa teším

J: to nám zase povedia priateľky, akí sme debili

A: auuu, zisťujem, že už teraz ma bolí celé telo

A: teda, od pásu nahor

J: :-)

J: ok, takže T 100-ka je dohodnutá, hej?

A: iste

(nasleduje scéna, keď Veronika vyšla zo sprchy, je obnažená, zbadá cez ulicu starca, ktorý sa na ňu usmeje – okno je otvorené, Veronika v osuške – veľmi jemnej, až hodvábnnej. Prichádza k oknu, otvorí ho. Prievan. Osuška sa jej pomaly zašuchne z pliec na zem. Stojí nahá v okne. Zbadá ju starec vyhrievajúci sa na slniečku... Usmeje sa. Ona sa usmeje. Pošle jej vzdušný bozk. Ona mu odkýva. – táto scéna

prebehne v týchto miestach... pravdepodobne bez textu... ešte neviem, ako prebehne... Je to dôležitá scéna, netreba sa pri nej nikam ponáhľať, treba si dopriať čas.)

(zo scény divák jasne vie, že je Dnes, že nasledujúca scéna sa odohráva práve dnes v aktuálny čas)

Viktor píše...

V.: Na dráhu smútočného rečníka som sa mal dať už dávno, mal som skladnícku kariéru zavesiť na klinec a ísť touto cestou. Na vešiaku luxexové šaty a za každé vystúpenie 46 Kčs. A prejavy mi idú z pera úplne samé, kedysi som ešte potreboval príručku Smútočného rečníka, od vydavateľstva Slza, ale dnes? Takto si sadnem... a... ide to samé... akoby vo mne tie pohrebné reči len tak niekde driemali, spinkali a teraz chcú von, tisnú sa von na svetlo sveta... Tak a môžeme ísť na to

(modlí sa)

(píše)

V.: *(číta, čo napísal)* Večne tečú vody riek vo svojich korytách dolu do morí, potom sa navracajú späť na pevninu, do hôr, na polia, vykonávajú tak večne svoj kolobeh. A život takisto. Začne, vzplanie a vyhasína. Neprestajne bez konca a bez začiatku. Večná je preto ľudská láska a večná je i ľudská smrť, zrod a umieranie. náš dobrý priateľ, ktorý dobehol do cieľovej roviny svojho života, ako ten májový dážď zúrodňoval svojou existenciou, svojou usilovnosťou a schopnosťou náš život, a teraz sa s ním prichodí rozlúčiť...

Dobré Veronika, nie? *(mädlí si ruky)* – *(Veronika to nemohla počuť, pretože tam nie je)*

(prichádza Veronika)

Veronika: Viktor?

V.: áno?

Veronika: ... chceli sme mať vnúčatá. Ale my nemáme ani deti.

V.: áno, už sme sa o tom bavili, teraz, niekedy nedávno.

Veronika: áno, ja viem. Celý deň sedím doma a nerobím nič iné, len všetko udržiavam v poriadku a vchode.

V.: Správne.

Veronika: kedy sme naposledy boli na nejakej dovolenke? Niekde spolu? Ja s tebou a ty so mnou. Hocikde...

V.: Ty si už zabudla, zabudla, kde sme bolo na svadobnej ceste? Zabudla, že?

Veronika.: Nie, Viktor, nezabudla. Pamätám sa, stále sa pamätám...

V.: To je dobre, lebo to nám je za vzor, aký sme bývali vtedy nerozvážni a hlúpi. Len sa zamysli, toľko peňazí, čo sme len tak vyhodili do vzduchu, len tak, pre pár chvíľok. Vieš, ako sme sa dnes mohli mať. Ešte dnes sme to mohli mať v úsporách, mali by sme tú istotu...

Veronika: Istotu?

V.: Ale samozrejme, že istotu – istotu, aby sme sa nemuseli báť, že sa nám tento náš krásny život môže hocikedy zrúcať. Tak dlho sme ho budovali, tak dlho. A teraz nemáme najmenšiu záruku, že nám to takto vydrží až kým nezomrieme. Stále sa bojím, mám strach, že toto všetko, na čom sme tak tvrdo pracovali, sa rozpadne... Rozumieš mi, že mi rozumieš...

Veronika: Ale samozrejme, Viktor.

V.: Máme televíziu, v nej 54 kanálov, môžeš lúštiť krížovky, upratovať, variť... máme byť, strechu nad hlavou a to je dôležité. Niektorí nemajú ani to – tak by si si to mala vážiť a nie, ty sa tváriš ako dieťa, ktorému zobrali hračku. Teraz

sú mojim poslaním mŕtvi... Ja viem, je ťažké sa s tým vyrovať – keď niekto má také výsostné poslanie a ten vedľa neho ho len musí podporovať. Ale to je údel, tak si ho váž.

Veronika: Áno, samozrejme Viktor. ... a pre koho mám variť, keď my sme len dvaja...

V.: Tak var zložitejšie jedlá. Čo hovoríš na môj prejav?

Veronika.: Je krásny, Viktor...

V.: Som rád, že sme sa takto pekne porozprávali. A teraz, chápeš, Veronika, musím sa pripraviť na zajtrajší *(alebo – zajtra mám pohreb)* pohreb.
(opäť začne písať)

Veronika: Viktor? Viktor? Viktor? Viktor? Vik... Viktor... Viktor? Mohol by si sa na chvíľku odpútať od toho tvojho zajtrajšieho pohrebu? Vik... Viktor?! Viktór! Viktor, ja... Viktor... Viktor. Viktor? Viktor. Viktor. Ja prosím, Vik... Viktor. Viktor...

Veronika: Viktor! Uvedomuješ si, že ja ešte žijem? – *(doteraz to bol rozhovor kludný – toto s plačom vykrikuje)*
(Viktor neodpovedá, nepočul ju...)

(TMA)

(scéna je nezmenená – Viktor stále píše)

(Veronika sa cez tmú presunula do publika – sedí na schodíkoch)

Veronika.: Viktor uvedomuješ si, že ja ešte žijem?

(štronzo – TMA – svetlo – stále v štronze...)

V.: Prepáč, Veronika. To sa zmení...

(pauza)

V.: *(uvedomil si, že to, čo povedal, mohlo vyznieť dvojzmyselne, preto rýchlo dodáva:)*

Totíž, chcel som povedať... proste, v poslednom čase som ťa trochu zanedbával. Neverila by si, koľko času pohltia človeku tí nevoľníci. To vieš, moja, obaja už máme svoje roky. Neuvedomil som si, že klimaktérium neznáša každý rovnako dôstojne a vyrovnane. Na budúci rok pôjdeme k moru.

Veronika: Máš pravdu, asi.

(pomaly sa vracia k nemu... svetla ubúda...)

(bude nasledovať scéna, kde budú dvaja mladí turisti a jeden 75-ročný dedko na Trnavskej stovke. Dedko ide pomaly, ale nezastaviteľne – takže ich stále predbieha – postavy môžu byť na akýchsi vozičkách, na ktorých budú stáť – budú sa stále jeden druhého predbiehať. Stále budú kráčať dopredu, ale vďaka vozičkom môžu aj cúvať, aj stáť... – nemá to byť vážna scéna – Mladí sú oblečení v moderných turistických termotričkách, drahých topánkach, dedo – má šušťákový batoh – jedno ramienko evidentne kratšie ako druhé, zablatený, v topánke viditeľnú dieru...)

(nasleduje ich vzájomný dialóg...)

Ch1: ... no bratko, máme akosi problém. Vieš ten môj bedrový kĺb – bolí od 30. kilometra, sme na 92., už tam asi nedôjdeme...

Ch2: Neondi sa a šľap. Chýba nám pár kilometrov a ty chceš domov? Nesmieme stáť, zasa by nás ten dedo predbehol...
(spieva:) Vpřed, jen stále vpřed!!!...

Ch1.: hovädo! *(so smiechom – zastane, napráva si batoh)* Počúvaj, ak začne pršať, tak si to vypiješ, si to mal zariadiť, tak sa snaž!

(*poháňajú sa ďalej*)

Ch1.: Bratko, ja som ti akosi stuhol, bože a ten zodratý zadok. . . Asi máme problém. . .

Ch2: (*hurónsky smiech*) . . . kým začne svitať, aby sme tam došli, vieš? Ešte by nás diskvalifikovali. . . Šuch sem, šuch tam, ideš ako retardná korytnačka. . .

(*prichádza dedo*)

Dedo: Dobrý, páni. . .

Ch1/Ch2: Dobrý. . .

Dedo: krásna, noc. . . hmm? Trošičku príš. Aspoň sa v tom blate menej ničia klby – tlmí nárazy. Vidím, že jedného z vás to už trošku poznačilo, fyzicky aj psychicky (*všetci hurónsky smiech*).

Ch2: No, trochu. Pán boh vie, či dôjdeme. Ale azda hej. Už ste boli niekedy na stovke?

Dedo: Ja? No hej. . . Chodím pravidelne, chyba mi len prvý ročník a kamarát má všetky. Do riti, vždy na štarte čakám, či príde a on, somár, sa vždy dotrepe. Ja neviem, že ho to baví. . . Ale aspoň jeden rok by si mohol dať pauzu. . . Inak, ja som Don, Don Juan.

Ch1: Juro a môj brat Jano.

Dedo: Bratia? To je pekné, ten môj je furt zavretý v kancelárii, teda býval. . . už zomrel – ved' mal aj vek. Chlapci moji a frajerky máte?

Ch1: hej, obaja. Také krásne, urastené. . . len na stovku sme ich ešte nenahovorili.

Ch2: Pekne nás doma čakajú s horúcou vaňou a večerou – či raňajkami. Furt sa o nás len boja. . .

Dedo: Páni, tak to si chráňte, udržiňte cvičením (*smeje sa*). Tá moja doma na mňa tiež čaká, lepšie povedané striehne.

Ch2: to asi nebude turistka, ste si ju zle trénovali. . .

Dedo: nooo, to ja som sa ledva udržal, aby si ma úplne neochočila. Ma nechce na stovky púšťať. No a dnes, pozrite sa na mňa. Ved' ja ani domov nemôžem prísť, asi sa najskôr do nejakých kríkov bachnem. . . Nemám skoro žiadny škrabanec – ved' mi ani neuverí, že som bol na stovke, si bude myslieť, že za dajakou frajerkou chodím. . . Pôjdem ja pekne najskôr na pivo. . . nech sa pripravím.

No ale ešte najskôr do cieľa musíme prísť. . . Teda aspoň tomu pevne verím.

(*odchádzajú zo scény. . .*)

(*sprava doľava krivkajúco prichádza „Starec“, je to ďalší stovkár“, pokrivkáva. . . Príde do stredy. Krivká. Už ho to akosi prestáva baviť.*)

Starec: Hej, hej, ja viem, povedal som si, že keď je dnes v kalendári Veroniky, tak. . . Jááj, do riti, no bolo mi to treba? By som sa na to najradšej vybodol. (*zastane v strede javiska*) Je šťastie, že mi vek akosi dovoľuje bez hanby baviť sa sám so sebou – inak by som celú trasu nepočul ani slova. Sakra, ved' mi všetci ušli. . . To je robota. Keby som sa na to aspoň vybodnúť mohol. Jááj, aspoň pivo keby tu bolo. . . No, tak poďme my pekne ďalej, podľa mapy ešte 7 kilometrov, to zvládnem, teda dúfam. . . potom nebudem mať darček pre pani Veroniku. . .

(*vydá sa vpravo a keď je už úplne pri okraji. . .*)

Do riti, senilita! . . . (*otočí sa a pomaly prekrivká cez javisko*)

(*zvuk dažďa, stiahne sa svetlo a cez javisko začínajú prechádzať viacerí dedovia, páni v pokročilejšom veku – všetci odchádzajú do ľavého rohu javiska, za ktorým pokračujú vo svojej púti. . . Prichádzajú z vchodov pre divákov, chodia ako jednotlivci alebo v pároch. Prechádzajú pomedzi divákov, cez divákov, v pršiplášťoch, niektorí s dáždnikom – všetci v turistickom. Jeden má len jednu topánku. Iný nájde pod sedadlom pivo, ktoré si tam pred dňami ukryl na túto príležitosť, jeden odbočí do pravého rohu. Skoro všetci majú baterky, – baterky sú tak staré ako oni, ledva sliepia. A popri tom sa výborne bavia – teda niektorí, iní len tak krivkávajú*)

(Prichádza „starec“ v župane a papučiach, ťahá si stoličku. Krivká)

Starec: Tak Veronika, už som naspäť. Som to zvládol, čoó? *(usmieva sa)* si na mňa hrdá, že? Víla moja krásna, no kde si mi? Veď máme rande, nie? A jáj, ženy... vždy si dajú na čas... aby ste sa na ne viac tešili. Krásy našich dní. *(vyzlečie si župan – má červené plavky a obviazané koleno. Sadne si, vyzuje si papučky a prekríži si natiahnuté nohy – na každom chodidle má viac (4–8) náplastí, ktoré mu zakrývajú pluzgiere po topánkach... Vysmiaty sa roztahuje na stoličke)*

Táák a som doma. Ajajaj. Tak krásne nalomený, ale nezlomený, ani zamladi. Pani Veronika, keď vás vidím, tak rany sa stávajú rankami, na ktoré som hrdý. – trošku mužskej pýchy, no a čo, len dúfam, že sa vám darček páčil...

(uvidí ju v okne, s ťažkosťami sa postaví, podopieraný stoličkou, na pozdrav sa ukloní)

Hlas: dobrý deň, pani Veronika! Vy ste nezabudli, prišli ste, nezabudli. Ďakujem. Ste krásna... ja aj by som Vám niečo povedal, len hrdlo sa mi stiahlo, obrovská hrča mu zabránila kričať. Je dobre, že ste tak ďaleko, by som sa bál, že sa rozplyniete... Možno si myslíte, že by som mal niečo povedať... Ale boli by to len patetické bludy, veď to poznáte... Chcel som vám len povedať, že som vám včera venoval jeden malý pochod, mali ste meniny...

(iba tam stojí)

Ja... ja... asi Vás... prepáčte...

(sadne si na stoličku, vyberie malý papier a začne písať slovo, dve. Dopíše, zloží ho a vloží do vrečka)

(zozadu k nemu prichádza slečna Veronika, prichádza chrptom, akoby niekde tam v zákulisí bolo to okno, z ktorého sa pozerala na „starca“. Príde na javisko a nevidí ho, je vo svojom byte. Má zásteru, vlasy zopnuté, upratuje...)

Starec: Veronika? *(veronika ho nepočula)* Verona! – *(so smiechom v hlase. Veronika ide k nemu. Pokračuje so smiechom:)*

Ja... vás... vídavam v okne.

Veronika: áno, všimla som si.

Starec: mám o vás strach, pani Veronika.

Veronika: áno?

Starec: áno, veľký strach madam.

Veronika: áno...?

Starec: Viete...

Veronika: Nie?

Starec: Ako tam tak stáвате v tom okne...

Veronika: *(so smiechom)* Vy nehanebník, tak vy sa dívate, to som si o Vás nemyslela... chlapi, všetci ste rovnakí... *(úsmev)*
(je to jemný rozhovor)

Starec: áno, ale niektorí sa zmenili. Bohužiaľ, madam, tak to je. Je mi to ľúto.

Veronika: *(začína mu olejom masírovať ubolené nohy)* takže, vy nie ste iný..

Starec: nie, no je nás málo. Väčšina sedí pred oknom.

Veronika: takže ste iný, ste iný ako väčšina.

Starec: nie, len je nás menej. *(so smiechom jej vyzlečie zásteru, plesne ju po zadku)*

Veronika: ste normálna menšina, zvlášťne.

Starec: *(usmeje sa)* možno. Ale to nič nemení na skutočnosti, že mám o vás strach...

Veronika: áno?

Starec: áno

Veronika: *(dá mu bozk na čelo)*

Starec: Vonku sa začína ochladzovať, vy stávate pri otvorenom okne, určite je tam silný prievan. Pani veronika, mám strach aby ste neprechladli.

(zazvoní zvonček na vchodových dverách. Veronika vyskočí a ide otvoriť.)

(prináša veľkú kyticu ruží – vidieť, že bola zbieraná ručne a viazaná nešikovnými chlapeckými rukami. Na vrchu je lístok, ktorý na svojom balkóne napísal „starec“. Číta si ho.)

Veronika: pán rozvážač?! Podťe na kávu, na tak podťe! No! Hop... podťe... Nenechajte sa prosiť... *(táhá ho za ruku... a spolu utekajú cez javisko, kde miznú za oponou)*

(nasleduje veľká „herecká koláž“ – zvukový stroj –: na scénu postupne prichádzajú postavy, z ktorých každá bude robiť jeden špecifický zvuk – v istom rytme, keď sa postupne poprikladávajú všetci, vznikne akýsi maličký koncert. Príde:)

- V Predavačka za pokladňou – stále dokola preberá tovar – a odpípa čiarový kód
 - V Dedo stojí za oknom a pozerá sa, nemá čo robiť, len sa pozerá. Občas mu padne hlava a udrie do skla
 - V Úradník/čka sedí za svojim stolom a pečiatkuje – mechanicky, pravidelne
 - V Telefonistka, ktorá prepája hovory – „dobrý deň, prepojiť vás“ – tlačítko a buchnutie položením slúchadla
 - V Pán obsluhujúci výťah – šťuk do tlačítka a gong otvárajúceho/zatvárajúceho sa výťahu
 - V Muž sediaci za televízorom – v pravidelnom rytme prepína televízor
 - V Muž za pásom vo fabrike – na páse mu chodia stolné lampy – on stojí a jedným prstom vždy len vypne a zapne lampu – testuje, či svietia
 - V Dedov stojacích za oknom môže byť viac, toľko, koľko uznáme za vhodné
-

(Viktor sedí a píše smútočný prejav)

V.: Veronika? Veronika? Počula si? Ten chrochtliak od naproti zomrel. Zajtra má pohreb. Dajú telo do jamy, zasypú zemou. Tak, a bude. Mám mu napísať prejav...

Veronika: Večná je preto ľudská láska a večná je i ľudská smrť, zrod a umieranie. Náš dobrý priateľ, ktorý dobehol do cieľovej roviny svojho života, ako ten májový dážď zúrodňoval svojou existenciou, svojou usilovnosťou a schopnosťou náš život a teraz sa s ním prichodí rozlúčiť... Dobré, nie?

V.: prosím ťa, čo to malo byť, nie je ti dobre? Veronika?

Veronika: Neboj sa, je mi výborne. Ja len či by si to nemohol predniesť na pohrebe pána Zoltána. Zdá sa mi to vhodné.

V.: Toto? *(smiech)* Ale, nenechaj sa vysmiať. Toto na „pána“ Zoltána? Ved' to je ako päť na oko. Vieš ty vôbec ako zomrel? On sa ti na staré kolená úplne zbláznil. Zomrel pre ženskú. Zaľúbil sa a ona ho nechala, tak sa upil k smrti, úbohé! Nechutné. Nerozumiem. Kvôli žene, v jeho veku, a keby počuješ, čo vravia jeho susedia: vraj začal chodiť do posilňovne, opaloval sa každý deň v červených plavkách – rozumieš, v jeho veku? Dal sa na rafting a všetkými možnými prostriedkami sa chcel domáhať toho, aby ho zapísali na kurz lietania...

Veronika: tak povieš mu to na pohrebe?

V.: jemu? Nikdy! Tam by sa skôr hodilo niečo ako: Dnes sme sa tu zišli, aby sme boli svedkami ďalšej vraždy spáchanej alkoholom. Áno, dámy a páni. Tento nechutný nápoj opäť vzal niekoho z našich radov nenávratne preč. A my môžeme pánu Zoltánovi poďakovať len za jedno – že nám ponúkol takýto vzorový odstrašujúci príklad. Ale aby sme neboli zbytočne smutní, tak si uvedomme jedno – pána Zoltána si tento nápoj povolal právom a nám za ním netreba smútiť. Poďme domov!

(smeje sa nad vlastným vtipom)

Veronika: Viktor a vieš ty napísať aj niečo iné ako pohrebnú reč? Niečo celkom iné.

V.: *(zneistenie)* Veronika, myslím, že ti nerozumiem.

Veronika: myslím slávnostnú reč. . .

V.: niečo ako. . . ?

Veronika: Niečo ako slávnostnú reč pri narodení dieťaťa.

V.: nóóó, ja si myslím, že. . . Prečo sa usmievaš? Počkaj! Chceš povedať. . .

Veronika: áno, Viktor.

V.: ty mi tým chceš naznačiť, že si. . .

Veronika: Viktor. Áno.

V.: počkaj, to ako je možné? Ved' . . . mi. . . ja. . . nerozumiem. To nie je možné. Ved' my sme spolu ne. . . Ako to myslíš. Ty si si adoptovala? Umelé oplodnenie? Ja. . . Veronika. . . ako si mohla. Ty si ma. . . Ty kurva!

Veronika: ale Viktor, to je pod tvoju úroveň. Viktorko.

V.: ty k-u-r-v-a! Ako si mohla, po takých rokoch. . .

Veronika: ved' práve, Viktor. Po toľkých rokoch.

V. Kto, kto to bol?

Veronika: nikto. . . to bol len prievan.

V.: ty fľandra, ja ti dám prievan. Čo mi to tu chceš nahovoriť? Prievan? Duch svätý? Ty myslíš, že ja. . . že ja som debil? Spermie lietajúce vzduchom!? . . . na vzduchu spermia prežije maximálne 45 až 52 sekúnd, ani o chlp dlhšie. Ale to by si musela čítať, že? Kedy si naposledy niečo čítala, čo?

Veronika: Viktor.

V.: áno. To je jedno. Ty kurva, po toľkých rokoch šťastného manželstva. Všetko som ti vysvetlil, zo všetkým som súhlasil a ty mi teraz toto. . . Kto to bol? Kto?!

Veronika: Nikto, len prievan. . .

Veronika: Bol to ten opravár, že? Alebo ten poštár – ten tak divne na teba vždy pozeral, už od začiatku, mal som si to všimnúť. Alebo ten baník, letec, herec, zlatokop, generál – ten ryšavý. Prečo. . . ? Tak kto? Priznaj sa, už to máš aj tak jedno. . . tak sa priznaj. . . ten pekár? Učiteľ, právnik? Predavač, ten od roznášky? Áno? Ten to bol? Kto? Kto? Kto? Tak sa priznaj! Kurva, fľandra!

Veronika: neboj sa, len prievan. . .

V.: ja jej dám, že prievan, lietajúce mužské spermie, čo? To si buď istá, ty Panenka Mária. Bože! Veronika, povedz, že to nebol prievan, to by potvrdzovalo biblické počatie. Bože, Veronika. . .

Veronika: Viktor. . . prosím

V.: Povedz mi to. Nesmie byť pravda, čo si povedala, tým by sa všetko v biblii potvrdilo. . . prosím, Veronika. . . ty si ani nevieš predstaviť, čo všetko by to mohlo znamenať. . . Bože môj. Veronika, ja ťa zaprisahávam ťa. . . Veroniká!!!

Veronika: Tak dobre, bol to ten roznášač. Ale prisahám ti, že jeho úd bol len prostredník, sluha, posol toho, čo nemohol urobiť sám prievan.

V.: Bože, chvála ti, neexistuješ. Bože, ďakujem. . . ja. . . takže je všetko v poriadku. . . história sa nezmenila, ani sa nebude opakovať. A vidíš, ja som to hovoril, ja som to vedel, bol to ten roznášač. Bože môj, ty neexistuješ, vieš to? *(s výdychom berie noviny a začína čítať)*

Veronika, dones mi, prosím, pohár vody. A nechaj ma chvíľu v klude, chcem si prečítať, čo dôležité sa včera udialo vo svete a pripraviť sa na zajtrajší pohreb – je to dôležité vieš?

(počas nasledovného slohu, ktorý číta malé dievčatko, je vzadu nad ňou okno, v ktorom vidieť živú bustu starého človeka, ktorý len hľadá, pozerá sa niekam a čaká, možno na toho, čo tu už nie je, možno na opatrovatelku, ktorá išla nakúpiť, možno ani nečaká, len stojí v okne)

Dievčatko: O dva dni neskôr, keď som nastupovala do tej istej električky, tak ma jeden pán pustil si sadnúť. Povedal, že ja mám maličké nožičky, tak aby ma neboleli. Ten pán vôbec nevyzeral ako tí, od ktorých by som si nemohla vziať ani cukrík, ako tí starí dedovia, od ktorých si nemôžem vziať nič. Ale na tomto som si všimla niečo čudné. Vyzeral skoro ako môj tatino, ale na rozdiel od neho mal veľmi veľa vrások a triasli sa mu ruky. Týmto textom by som chcela prispieť na nástenku „Mesiac úcty k starším“.

Drahí spolužiaci, som veľmi rada, že ste si toto vypočuli . . .

(tma, svetlo – zostane na scéne len prázdne okno)

Koniec

Bianka Dingová

Masky

Rodina sedí za stolom v kuchyni. V skutočnosti za stolom sedia len jej traja členovia – matka, otec a mladšia dcéra. Tá staršia stojí kúsok ďalej od stola a v rukách drží fotoaparát, na ktorom sa pokúša nastaviť správny režim.

„Ešte chvíľu,“ hovorí rodinným príslušníkom za stolom, ktorých tváre pozerajúce do taniera s kapustnicou nevyzerajú príliš nadšene.

„To si nás nevedela nafotiť počas štedrovečernej večere, keď sme boli s Klárou aspoň trochu namaľované a upravené?“, frfle matka nosovým hlasom utierajúc si hygienickou vreckovkou nos a červené slzavé oči.

„Vtedy sa to nehodilo. Rušiť slávnostnú večeru,“ argumentuje staršia dcéra.

„Ved' normálne jedzte, akoby som tu ani nebola,“ pouča ich a popri tom sa snaží robiť zábery.

„A to ako na čo fotíš?“ pýta sa mladšia dcéra prehltnutím.

„Ale máme do školy nafotiť fotoscenár s vianočnou tematikou,“ prehodí len tak medzi rečou a prebehne na druhý koniec stola.

„Ježiši, a to musíš fotiť práve nás?“ protestuje matka dusiac sa kúskom kapusty z polievky.

„No, tak nemusím, ale chcem, lebo mám dobrý nápad,“ nachvíľku preruší cvakanie spúšte a šibalsky sa pousmeje.

„Aký?“ prvýkrát sa do konverzácie zapája otec, ktorý klasicky sedí na svojom mieste len v trenkách a bielom tielku.

„Uvidíš!“ odvrkne staršia dcéra a prisadne si k nim.

„Už prosím ťa jedz aj ty tú polievku, lebo ju budeš mať studenú,“ napomína ju matka.

„Počkaj, ešte si potrebujem spraviť dva zábery,“ vrtí sa na stoličke a fotoaparátom mieri na otca.

„No tati, teraz si ťa potrebujem cvaknúť ako vyťahuješ vlas z polievky a tváriš sa pri tom hrozne nasrane,“ režíruje obsah fotografie staršia dcéra.

Otec nechápavo zdvihne hlavu od taniera a pozerá sa na dcéru.

„Aha, počkaj, vlas!“, dcéra si prejde rukou po dlhých vlasoch. Žiaden z nich sa však dobrovoľne neuvolní, a tak si jeden vytrháva a podáva ho otcovi.

„Linda, prosím ťa už s tým prestaň!“ vyjadruje hlasne nespokojnosť matka.

Otec už v ruke drží dcérin vlas, finguje, ako ho vyťahuje z polievky a má pri tom zvrátenú tvár odporom.

„Výborne, ešte posuň ruku trochu doľava, bližšie k tvári! Super!“ Linda vyjadruje svoju spokojnosť.

„No, bude z teba niečo, tati!“ skonštatuje Linda prezerajúc si zábery na displeji fotoaparátu.

„A teraz ty, mami!“ zmení svoj objekt záujmu.

„No určite, ja sa takto fotiť nejdem. Sa kukni ako vyzerám!“ protestuje matka.

„Ale, prosím ťa . . .“ snaží sa ju zlomiť Linda.

„Tebe už ani plynová maska nepomôže!“ z ničoho nič sa ozve otec.

Matka vstáva od stola. Odkráča z kuchyne so slzami v očiach. Sestry sa na seba nechápavo pozrú a otec spokojne ďalej dojedá polievku.

„Tiež by si si mal dvakrát premyslieť, čo ideš povedať,“ dohovára Linda otcovi vylietajúc svoju polievku do umývadla.

„Ty ma nepoučuj. Tam radšej napíš o tom, ako keď chce chlap sex, tak ho žena radšej tresne alebo kopne a . . .“ bráni sa pred dcérou otec.

Ona ho však nevypočuje, schmatne foťák a hneď za sebou treskne dverami. V kuchyni s otcom zostáva len mladšia dcéra. Slzy jej padajú do saponátovej vody v umývadle.

* * *

Linda sedí na stoličke v detskej izbe. Na kolenách má položený fotoaparát a v očiach smutný pohľad. Párkrát sa na nej pomaly otočí. Potom zastane otočená smerom k svojej posteli, na ktorej sedí pár veľkých plyšových medvedí. Chvíľu sa na nich pozerá. Potom sa ešte raz otočí na stoličke. Zrazu z nej vystrelí smerom k posteli. Plyšových medvedí od seba odtrhne. Každého posadí na opačný koniec postele. Vracia

sa späť na stoličku a do rúk berie fotoaparát. Zamieri ním na posteľ s dvomi medvedmi a záber je hotový. Po chvíli premýšľania sa začne hrbat' v zásuvke. Vyberá z nej svoje slúchadlá. Potom sa postaví na stoličku a snaží sa niečo vytiahnuť zo skrinky nad stolom. Zrazu na drevo stola dopadnú ďalšie slúchadlá. O chvíľu sú už oba páry na ušiach plyšových medvedov, ktoré sa spoločne objímajú v strede postele. Linda robí ďalší záber.

Na jej tvári sa na pár sekúnd objaví úsmev. Otočí sa smerom k písaciemu stolu, otvorí svoj notebook a začne písať:

*Zvyky. Neviem či ich mám rada. Bolia ma. Zbalená tichá domácnosť a v Brne ju zajtra vypustím von a možno aj zakričí. Hurá! Vraj to vôbec nie je o vlase v polievke. Ale herec by bol z neho dobrý. Sedím na drevenej stoličke so zeleným poťahom. Ten pokrýva starý červený. A práve ten ma stále štípe na zadku. Chcela som dnes odísť skôr, ale mama mi oprala všetky nohavice a sukňu nosím nerada. Tak som zostala. . .
zo zvyku. . .
Ten je vraj železná košela a pravdu povediac mne sa nechce hýbať. Smerom tam.*

Ešte chvíľu pozerá na blikajúci kurzor. Potom ho potichu zaklapne. Zatiahne rolety, aby vyvolala umelú atmosféru noci a uloží svoje telo medzi dvoch plyšových medvedov. Zavrie oči a v mysli sa jej vynárajú nové obrazy, ako jej matka stojí takmer nahá pred zrkadlom v spálni, po tvári sa jej kotúľajú slzy, opatrne si nasádza zelenú plynovú masku a kráča smerom k manželskej posteli, ktorej jednu polovicu už zaberá jedno telo. . .

V posteli

„Ej, ale som sa naľakala!“

„Ej, ale som sa naľakal!“

Je šero. V izbe s červeným kobercom sa na drevenom stole povalujú zvyšky včerajšej večere a dva poháre vína. Sklo jedného z nich zdobí červený odtlačok pier. Z postele sa ozvú dva hlasy. Dve strapaté hlavy zamrznú a potom sa v zlomku sekundy jedna od druhej vzdialia. Majitelia hláv i nahých tiel ležia vo veľkej posteli s kovovým rámom. Ona vpravo, on vľavo. Jej oči smerujú na bielu stenu s obrazom červených ruží. Jemu sa naskytá len pohľad na prázdnu bielu stenu. A tak radšej oči priviera. Biela prikrývka je v strede napnutá. Pod ňou sa nachádza len prázdny priestor ohraničený ich siluetami.

Ona zovrie pery a končeky jej prstov sa zahryznú do okraju prikrývky.

„Bruno, čo sme to urobili?“ pošepne tichým hlasom.

„No. . .“ zdráha sa.

„Veď my sme sa spolu vyspali,“ len tak prehodí nečakajúc na odpoveď.

„No. . .“ skonštatuje.

„To sme asi nemali robiť?“

„Prečo?“

„Neviem.“

„A čo vieš?“

„Že to bolo fajn.“

„Fajn?“

„Hej.“

„Si to pamätáš?“

„Nie.“

Zrazu sa Aneta prudko otočí a nechápavo pozrie na jeho strapatú šticu. Hlasno sa ironicky zasmieje. Vtom sa Bruno otočí a tento raz nechápavo pozerá na Anetu on.

„Čo sa smeješ?“

„Neviem.“

„A vieš, kto sa smeje bez príčiny?“

„Viem,“ jej smiech v tom prestáva.

„Ako sme sa sem dostali?“

„No . . . to by som aj ja rada vedela.“

Bruno sa otočí. Postel' jemne zavrzga. Aneta si ľavou rukou podopiera hlavu. Pozerá na Bruna. Vtom si niečo všimne.

„Čo to tu máš?“ Anetina ruka vystrelí k Brunovej hrudi, na ktorej sú pozostatky červenej farby. V okamihu ako sa má Anetin ukazovák zraziť s Brunovou pokožkou. Pohyb ruky sa zasekne.

„Kde?“ Bruno skláňa hlavu a snaží sa nájsť nezvyčajný úkaz na svojej hrudi.

„Nižšie,“ naviguje ho Aneta.

„Fiha,“ Bruno nerozumie príčine farebnej ozdoby.

Aneta sa opäť zasmeje. Načiahne sa po mobilný telefón na nočnom stolíku. Stláča tlačidlo. Bruno si berie cigaretu zo škatulky na druhej strane. Zapaluje si ju. Na veľkej obrazovke telefónu sa objaví možnosť uložiť alebo zmazať. Aneta volí uložiť. Bruno si z cigarety s chuťou potiahne. Vydychuje.

„Ježiši, to čo je?“ Aneta preruší ticho a vyvaluje oči na obrazovku mobilu.

„Čo?“ pýta sa pokojne Bruno, vyfukujúc dym pred jej tvár.

Aneta mu podáva mobil a potom sa schúli do kĺbka.

Bruno s prekvapením pozerá na displej. Potom na kovový rám postele, na ktorom visia dva kožené opasky, potom na Anetu, potom na displej, potom . . .

Odkladá mobil. Zapaluje si ďalšiu. Nahý vstáva z postele. Dotkne sa prstom Anetinej bosej nohy, ktorá vytrča spod prikrývky.

„A tie lýtka nemáš také tučné. . .“ povie. Potiahne si z cigarety a zavrie za sebou dvere kúpeľne.

Matyáš Dlab Ještěr

IVO a MAGDA

MAGDA Slyšíte mě?

Přinesla jsem bábovku, maminky

Teda maminčin recept je to, tak

Teda

Maminka ještě přidávala rozinky, ale ty já vůbec nerada

Tak jsem je tam nedala

Ivův byt

Působí všedně

Jen sem tam nějaká kravina co by mohla napovědět

Ale jinak má Ivo normálně sousedy a anténu

A lisovač na česnek a vousy mu rostou trochu divně

Jednou denně sere, pravidelně jí

V šuplíku v kuchyni je několik příborů, ale používají se jenom

jedny

Ivovi chodí dopisy, tak je čte

MAGDA

Kde jste?

Babička by se zlobila,

Jen kdyby věděla, že jsem pekla

Není neděle

Nemáte nůž?

Haló?

Na bábovku

Přinesla jsem cukr taky

Radši zvlášť, aby neopadal

Do igelitky

Babička cukruje takhle

cu cu cu cu cu cu cu cu cu

Magda

Igelitová taška se leskne

Stydlivé ruce s ní pohupují

Magda

MAGDA Jste tady?

Babička ani neví, že jsem pryč

No

Nevybíráte si schránku

Čouhaj vám tam letáky

Nám taky

Ale babička je nečte

Rovnou je vyhodí

IVO Magdo

Přestaň mi vykat nebo zestárnu, co?

Moc ti to sluší Magdo

Co je?

MAGDA To neříkejte

IVO Ale

A tykej mi, co?

Přišla jsi včas, to je dobře

Vždycky chodíš včas

A sedáš si dozadu

Vid?

Všímám si tě Magdo

Posloucháš pozorně a pomáháš s výzdobou

Jednou vyzdobíš celou flotilu Magdo vid?

Zasměj se Magdo co?

Sedíš, nic neříkáš

Všichni tě chválí víš to?

Proto jsem tě poprosil abys přišla

A víš proč ještě?

MAGDA Abych vám pomohla

IVO To taky

A víš proč ještě?

Nevíš?

Protože jsi jediná komu bych takový úkol mohl svěřit

Proto

Protože se na tebe můžu spolehnout

Jako když jsi mi pomáhala vystříhovat pamatuješ?

To se ti přece líbilo no ne?

Toho všeho si všímáme

A proto všechno čeho jsme si všimli ti teď můžu
prozradit proč jsi dneska tady
Se mnou
Nastav dlaň Magdo
No neboj se
Tohle je klíč Magdo
Ani se nezeptáš co takový klíč odemkne?

MAGDA Co odemkne?

IVO Ten klíč je od vitríny Magdo
Od vitríny u nás
A já bych od tebe chtěl aby ses o ni starala
A aby byla hezká a abys ji zdobila
Co říkáš
Nejsi ráda?

MAGDA Děkuju
Děkuju

VESMÍRNÁ FLOTILA SE TŘPYTÍ

TOBISH, ASEKA, ERRÁ, ARES, PALA, IONA, ESFAHAN, ESOTA, SEKANE,
DAVID, HERMES, HLJARA, NIKE, CASIOPEA, KYRIU, SPECTRA,
ALISIJA, MOHOTO, SOLANA, ARTHON, INXTRIA, TASILA, ELYENSE,
MENTAKA, LAMURIA, MYANMAR, MIRA, POLUX, KOLDAS, SOL-TEC, VEGA,

Smažený koule se v jídelním lístku jmenují býčí láska
Ivo si k nim objedná krokety a tatarku
Neobjednal si ji na rukáv, ale stejně se tam ocitne
Ivo jí a často přemýšlí

O spoustě věcech
Dovede přemýšlet o čipech a ještěrech a k tomu ke všemu o Pánu
Ježíšovi
A pak o tom hezky povídat
Na cos myslel na posledním setkání Ivo?
Hezky jsi povídal, ale myslel jsi na něco jiného

IVO Láskyplný, harmonický, duchovně a citově založený
život
Jak vlastně vypadáš Magdo?

Jak vypadáš pod Magdou?
Nečíst negativní knihy a časopisy, nesledovat
negativní filmy
Je dobré ignorovat politiku, neboť je plná hrubých
vibrací
Mohl bych tě pozvat domů
Probudit v tobě pocit že jsi důležitá

Magda má hřeben po mamince
Tím hřebenem maminka malou Magdu česala před spaním a malá
Magda potom maminku učesala do hrobu
Magda je řídká
Je tolik řídká, že když do ní štouchnete prstem projdete málem
skrz
Třikrát se píchne do prstu na jednom stehu a ani nepípne
Probudte jí ve tři ráno a ona vysype podmínky spojení
s Vesmírnými lidmi bez chyby
Vstávej Magdo
Jsou tři ráno
Jaká je pátá podmínka spojení s Anděly?

MAGDA Zlikvidovat – zničit zářiče hrubovibračních energií
a negativní literaturu, tj. knihy a časopisy o
válkách, erotice a negativních mimozemšťanech

IVO Přesně tak Magdo
Vytaháš si svetr Magdo
Takový hezký svetr a pořád ho taháš pod kolena
Kdo ti ho upletl?
Ty se červenáš
Ty sama?

MAGDA Na kurzu
Ale kdybyste viděl můj první
Nešel mi ani přes hlavu
Ted' na něm spí naše kočka
No naše
Ona vlastně není naše
Přes léto je pryč a na zimu si přijde jenom
ztloustnout naše kočka
A věčně nosí ukazovat co ulovila
Třeba myš nebo ptáka

Všude je peří a nakousanej pták od břicha
Babička do něj šlápne a zlobí se

IVO Jsi nervózní Magdo
Nemusíš
Připijem si, co říkáš
Jedna pro mě, druhá pro tebe, tak
Na otevřená srdce Magdo, na zázrak Lásky

MAGDA To by babička nebyla ráda

IVO Ale proč by nebyla ráda
Copak by nebyla ráda že pomáháš Pánu Ježíšovi?
Protože dneska od tebe Pán Ježíš pomoc potřebuje
Budeme komunikovat s Plejádany a já budu potřebovat
abys všechno hezky zapsala dobře?
Je to důležitý úkol Magdo a ne každý ho zvládne
To by se přece babička nezlobila

MAGDA Zlobila by se že jsem tady sama
S vámi

IVO Magdo
Nikdy nejsme sami
Je s námi Ptaah
Astat
Elizabeth
Gorloj
Orton
Pleja
Asket
Semjase
A Pán Ježíš Kristus

VESMÍRNÁ FLOTILA SE POŘÁD TŘPYTÍ

ICARUS, MEAE, MALATIA, PLEIONE, AMURIS, IZAK, DELPHIA, LAGUN
IRIS, CASTOR, SONJA, PLANDOR, ALCYONE, ALFA, BETA, GAMA,
DELTA, ATLANTIS, OXALOMA, NABULA, ASKET, MIRIAM, ORIGEN,
ODYSEA, ELECTRA, NUNAVUT, LENA, TATARIJA, TARSUS, ABORA

Magda upíjí

Ivo do ní v průběhu večera dostane sedmičku
To je na Magdu hodně
Magda se jednou z nákupu zastavila před vitrínkou
Vitrínka byla barevná jako jogurt s jahodami na obalu
Dobrý den slečno, víte o čipu ve vašem srdci?

MAGDA Nevím

IVO Z šesti miliard lidí na planetě jsou tři miliardy pod
vládou čipů, 1, 8 miliardy jsou ovládnuty částečně a
1, 2 miliardy jsou mimo jeho vliv
I dnes se Ještěr snaží, aby lidé nemohli rozvíjet
svá srdce na pátou dimenzi
Jako Májové, jako Plejádané

Ivo upíjí
Trochu se to s Magdou táhne
Vypráví o svetrech a o babičce

IVO Čekal jsem že s ní dvoudecka zamává
A zatím nic moc
Jsi připravená Magdo?
Zapiš všechno co skrze mne Andělé promluví, dobře?
Tak
Napij se ještě vína
A odlož si svetr Magdo

MAGDA Svetr, svetr?

IVO Ano tvůj svetr
Vrstvy oblečení ruší komunikaci
Já si taky odložím
Věr mi Magdo, Andělé ke mně promluvili už mnohokrát
Tak je to správně
Otevírám srdce
Není v něm čip

Iva zaplavuje extáze, Magda je vzrušená
Několikrát se ujistila jestli propiska funguje
Už nemyslí na svetr, myslí na flotilu

IVO Zdravím tě Ivo

A zdravím Magdu

MAGDA Pane Ivo
Probudte se pane
To ne pane Ivo

IVO Co ne?

MAGDA Políbil jste mě
Na pusku

IVO Nepolíbil

MAGDA Nejdřív jste na mě šáh a pak jste mě políbil

IVO To ne já
To Ptaah
Ale to není nic špatného Magdo
Vůbec nic špatného
Zapsala jsi něco?

MAGDA Zdravím tě Ivo
A zdravím Magdu
To je všechno

IVO To není moc

MAGDA Plejádáné se zlobí?

IVO Proč?

MAGDA Že s námi nechtějí mluvit, to kvůli mně?

IVO Ale chtějí, jenom je slabý kontakt
Jen musíme otevřít svá srdce
Ještě víc
Víš?
A teď si svlékni blůzu Magdo
Blůzu, blůzičku
Přeje si to Ptaah
A Aštar
Tak

A na zdraví
A ještě na Ptaaha
A na Pána Ježíše Krista
Já si taky odložím
Kalhoty
Čakra proudí celým tělem
Víš?
Jsi věrná, Magdo
Vid', že jsi

MAGDA Jsem

IVO Vím že jsi
A taky proto tě mají všichni rádi
A vždycky se na tebe těší
Teď se napij
Na jeho slávu šup

MAGDA Slyšíte ho mluvit?

IVO Tykej mi
Na zdraví

MAGDA Jak mluví?
Jakej má hlas?

IVO Já ho spíš cítím víc
Tady Magdo

MAGDA Já že asi taky něco cítím
Něco vevnitř
Nebo víno to je

IVO To je Pán Ježíš Magdo
To je Láska
Jen dvě procenta lidí bude vykoupeno
Ale ty mít strach nemusíš
Magdo, Magdičko
Chceš slyšet Pána Ježíše lépe?
Chceš, Magdo?

MAGDA Chci, moc

IVO To je správně
Tvoje čakra ale ještě není úplně obnažená, víš?
Ještě ne
Ještě kousek chybí
Ještě kousek tvého srdce
Napij se vína

MAGDA Je kyselý, trochu teda

IVO Ale
Neříkej
A teď si hezky svlékneš sukni hm?
Žádá to komunikace
A vesmírná flotila
Já si taky svléknu košili neboj
Pán Ježíš tě vidí Magdo
Vidí tě a proto tě odmění že mi tak pomáháš
Budeme znovu komunikovat, dobře?
Jenom se uvolni a nepřerušuj komunikaci dobře?
A nepřestávej zapisovat
Otevírám srdce
Není v něm čip

Ivo otevírá komunikační bránu pouhým svým srdcem
Zaplavuje ho Láska
Magda se trochu třese, spolu s ní zbytky oblečení
Drobná hrud' a v ní křehké srdce
Už nemyslí na propisku, myslí na babičku

IVO Zdravím tě Ivo
A zdravím Magdu
Zdravím vás oba z paluby mateřské lodi flotily Světla
Pozorujeme vás a máme radost že všechna srdce ještě
nestrávil čip
Máme radost že všechna srdce ještě nezakousl Ještěř
Jsou tu všichni kolem mě
I Pán Ježíš
A všichni se usmívají a jsou šťastní že jste s námi
Chválíme tě Ivo
Za to že šíříš pravdu
Ne jako jiní
Chválíme tě že šíříš pravdu o světě a o vesmíru a

lidských životech
A chválíme taky Magdu

Magda horečně zapisuje
Ivovi dlaně si vyšly na výlet po Magdě
Magda nepřestala zapisovat
Váhá, v kterém koutě ještě pohledem nezabloudila
Začíná připomínat babiččinu bábovku
Je jí nevolno
Sem tam přestane zapisovat ale Ivova ruka mimochodem zatuká
na stůl
Její dech teď předbíhá hrudník

IVO Moc jí chválíme
Zato že je tak věrná
A oddaná
Tvoje maminka se na tebe dívá Magdo
A moc tě zdraví
Pán Ježíš jí houpe na klíně a šeptá jí veselé příhody
Někdy jí dovolí zmáčknout čudlíky na palubní desce
Ale někdy jí nechválí
To když moc dlouho kouká do sluníčka až má před očima
bílé šmouhy
Ale pak si zase hází balónem a všechno je barevné a
hezské a nikdo se nezlobí když se maminka netrefí a
Pán Ježíš balón nechytí
A někdy s nima hraje i Aštar a Gorloj a tak natáhnou
síť v dolní palubě a hrají přehazovanou a Orton jim
zapisuje body
A to je pak sranda
Magdo, Magdičko
Teď si svlékni punčochy
Kvůli signálu víš?
Hodná Magda, měkká
A teď dopij víno

MAGDA Ale to nebudu moct zapisovat

IVO To nevadí
Honem Magdo
Celou sklenučku
Tak a teď přestaň zapisovat a polož se na zem dobře?

MAGDA To ne

IVO Proč ne?

Všechno je v pořádku Magdo

Ničeho se neboj

MAGDA Ale pan Ivo řekl že nesmím přerušit zápis

To by se pan Ivo zlobil

Zlobil by se na Magdu

IVO Pan Ivo by souhlasil

Pane Ivo, souhlasíte aby se Magda položila na zem a

zavřela oči?

Souhlasím

A ještě by se mohla napít z lahve Magda

To bylo málo

Víc

Za Aštara

A za Ptaaha

A ještě za maminku

Magda přestala psát a nerozeznáte rozdíl mezi ní a bábovkou

Jen jí pocukrovat

cu cu cu cu cu cu cu cu

Jen jí rozkrájet

Ivo náhle odbíhá z pokoje

Magda osamotí

VESMÍRNÁ FLOTILA SE NEPŘESTAL TŘPYTIT ANI TEĎ

BOHEMIA, LYRA, ANDROMEDA, MASAR, AMORI, AKITA, MERKUR, JILIN,

ORION, ESTER, IVONA, ORTHON, OLIJANA, BAKU, ADONIS, PADMA,

OLYMPIA, SAHAN, AENSTRIA, GRENADA, SIREA, GENESIS, UMMO, NINA,

TAMARA, MINTAKA, ZETOR, NISSAN, JARGA, AJACIT, NIRBUA, EVIA

Studené ruce Magdy se dotýkají špičatých ramen

Její brada se drolí do modrých kolen

Jako drobečky

Z vedlejšího pokoje zaznívá hluk

Magda poslouchá

Skoro by to tipla na hrubovibrační erotický film

Magda se rozhodne obléknout

Rychle
Stydlivě
Přicházejí slipy a v nich Ivo
Magda ničemu nerozumí
A už vůbec ne drobnému úsměvu na Ivoově tváři

IVO Odcházíš Magdo?
To od tebe není vůbec hezké
To tedy není
Naopak
Není to hezké a ani pěkné a já přece nelžu
A tak to nemůže být hezké když to říkám
To je logika
Nebo máš pocit že jsem lhář Magdo?

MAGDA To ne

IVO Tak vidíš Magdo
Tak se zase hezky odstroj hm?
Svetříček blůžičku atd.
Slyšíš Magdo?
Ty mě slyšíš ale neposloucháš vid'
Dobře
Je ti příjemně Magdo?

MAGDA Je

IVO Lžeš
Lež je střep ve tvém srdci a lživé srdce krvácí
černě, Magdo, víš?
Pění se špínou a plní tvé srdce Ještěrem
Tak tobě je příjemně
Proč jsi se oblékla?
Je ti příjemně, sama to říkáš

MAGDA Není mi příjemně

IVO Samozřejmě že ti není příjemně
A víš proč ti není příjemně?
Protože málo věříš Magdo, proto ti není příjemně
Jen proto
A protože máš strach

Máš strach Magdo, vid' že máš strach?
Ale strach to je čip
Strach je Ještěr v tobě
Ale se mnou jsi v bezpečí
Se mnou se nemusíš bát
Jsi tolik zranitelná Magdo
Tak moc
Máš málo Lásky
A já ti jí můžu dát Magdo
Tři sta tisíc let sahá Ještěr do duší lidí
Tři sta tisíc let čipuje jejich srdce z měsíčního
trůnu
Podívej se na mě Magdo
Podívej se na mě
Kolik je babičce?

MAGDA Sedmdesát šest jí je, tolik

IVO A víš že hrubé vibrace zkracují lidský život Magdo?
Jak dlouho tady ještě babička bude?

Chceš abych babičce pomohl Magdo?
Jestli ne tak odejdi
Máš ráda svou babičku vid' že máš
I já jí mám rád
Svlíkni si svetřík a pomůžeme jí
Tak se mi líbíš
Zase jsi Magda co umí všechno hezky vyzdobit vid'
A teď blůzku
A dostala jsi klíč pamatuješ?
Klíč od vitríny a můžeš se o ní starat a ostatní tě
budou chválit no ne?
A teď sukni, sukýnku
Babička bude mít radost nemyslíš?
A teď punčochy a rozvibruješ své srdce jako já
Jako Plejádané
Pojď blíž
Teď naposledy kontaktujeme flotilu dobře?
Otevírám srdce

MAGDA Počkejte
Mám zapisovat?

IVO Nemusíš

Jen zavři oči

Zdravím tě Ivo

A zdravím Magdu

Řekni Ivo, co máš na srdci

Snad ne čip?

Žertuju

Na palubě je tolik srandy že nemůžu přestat

Aštar zrovna nachytl Pána Ježíše, ukradl mu nos

To bys měl vidět Ivo jak šťastně a vesele si tu

žijeme

Ale řekni co máš na srdci?

Snad ne čip?

Promiň Ivo

To byla Elizabeth

Ivo vydrž chvíli

Odejdu na jinou palubu

Slyšíš mě Ivo?

Slyším

To je dobře

Konečně můžeme mluvit

Chceš se zeptat na srdce Magdiny babičky, mám pravdu

Máš pravdu

Magda může být klidná

Už jsme pro babičku vybrali hezkou kajutu

S hezkým malým okýnkem do vesmíru

Hned vedle maminčiny kajuty

Na zdech je hezká tapeta a v lednici spousta jogurtů

To se bude určitě babičce líbit

No ne Magdo?

MAGDA Pane Ptaah?

IVO Můžeš mluvit Magdo, poslouchám

To se bude babičce líbit nemyslíš?

MAGDA To bude

A není tam studená podlaha?

To babička nemá ráda

IVO Buď klidná

Bude si povídat s Pánem Ježíšem a možná ho naučí
nějaký hezký vzor na pletení
A on jí možná občas dovolí řídit loď, takový on je
hodný
A možná si jí nechá na můstku a babička bude mačkat
spoustu čudlíků a dávat pozor aby se loď nesrazila
s nějakou jinou lodí
To je moc důležité víš Magdo?
A teď se posad' Ivovi na klín
A pohlad' ho
No honem

MAGDA A nebude to panu Ivovi vadit že na něm sedím

IVO Vůbec ne
Počkej Magdo
Moje malá Magda
Tady je tvoje maminka Magdo
Nejsi ráda?

MAGDA Maminko
Já
Do rakve ti obuli černé boty s přezkama
Tlačili tě v nich palce pamatuješ?
Já jim to říkala

IVO To nic
Teď zavři oči
Teď přijmi flotilu
Přijmi Plejády
Konečně

Je тихо
Jen sem tam je slyšet Ivo
Hovoří cosi o čipech a o lásce a o srdcích
Nakonec se na tu nádheru přišli podívat skoro všichni Vesmírní
lidé
Vidíme Gorloje – nejváženějšího člena rady naší galaxie,
Aštara Šerana – Anděla Nebe, velitele vesmírné flotily, Pleju
– Anděla duchovně vyspělé civilizace z Andromedy, Ortona –
Venušana, Anděla z Nebe, Asket – Anděla Nebe z civilizace
Noboa, Semjase – Anděla Nebe, Ptaaha – Anděla Nebe, velitele

vesmírné flotily z Plejád a Elizabeth – členku vysoké rady

naší galaxie

A Pana Ježíše Krista

Konec

Adam Doležal Úchylové

- 1 – dívka, v prvních dvou obrazech je jí 16, později o šest let starší
- 2 – muž kolem 30, od třetího obrazu je manželem 1
- 3 – jejich dcera, 10 let, v ideálním případě hrána dospělou ženou okolo 20
- 4 – muž, 40 let
- HLAS – hlas sociální pracovnice, 50 let

- první dvě scény se odehrávají na vyprázdněném poli na venkově, jaro
- následující scény ve městě (park a byt manželů), Vánoce
- epilog se odehrává v kanceláři přijímacího pohovoru – zcela prázdná místnost

1. scéna:

- 1: Vidíš?
- 2: Co?
- 1: Vidíš mě?
- 2: Slyším tě.
- 1: Jo, můžeš mě slyšet, ale to nestačí. Chci říct, nemělo by to stačit.
- 2: Já vím.
- 1: Takže?
- 2: Opravdu nevím, co po mě chceš. *(ticho)* – A co ty? Chci říct. . . Ty vidíš něco zajímavého?
- 1: Vidím tebe. Alespoň doufám.
- 2: A to stačí?
- 1: No, mělo by.
- 2: Dobře, tak tě tedy také vidím. – Záleží na tom vůbec?
- 1: Záleží. – Líbí se ti, co vidíš?
- 2: Přestaň se mě ptát na ty blbý otázky. Jak to mám vědět?
- 1: Jak to máš vědět. . . Myslela jsem, že jsi neměl zavřené oči.
- (ticho)*
- 2: Nezírej na mě. Otoč se.
- 1: Proč?
- 2: Protože jsi hnusná. – Jsi tlustá a odporná a hnusná. . . a otoč se.
- 1: To myslíš vážně?
- 2: Ne. – Prostě se otoč, chci se obléknout, to je všechno.
- 1: Ty se stydíš? *(smích)* To je vtip, nebo co? – Jak jsi mě vůbec našel?
- 2: Nehledal jsem tě.
- 1: Aha, dobře. – Jak se jmenuješ?
- 2: Neptej se, nepovím ti to. . .
- 1: „Neptej-se-nepovím-ti-to“ . . . Hezké. To je příjmení, nebo křestní? Možná bych ti měla říkat „Nepto“.

2: To vůbec není vtipný. Jsi dost trapná, víš o tom?

(ticho)

1: Nechceš znát moje jméno?

2: Ne.

(ticho)

1: Užil sis to alespoň?

2: Bylo to OK.

(ticho)

1: Můžu tě vidět někdy znova?

2: Jakej máš problém? Uvědomuješ si, o co tu vůbec jde? – Předpokládám, že teď mi ještě řekneš, že sis to taky užila.

1: No... a proč ne?

2: Neměla sis to užít, o to jde.

1: No a užila... Je to problém?

2: No kurva, že je. Jsi snad perverzní, nebo co?

1: Co by jsi v tom případě byl ty?

2: OK, máš pravdu...

1: Myslím, že mi nerozumíš. Doufala jsem, že jednoho dne někdo přijde a prostě si mě vezme. Žádné nesmyslné představování, žádná zbytečná slova... Slova jsou prázdná, pouze ničí krásné věci, které se mohou stát. Je mi zle z lidí, co pouze mluví a spí sami. „Viděls mě, líbila jsem se ti, ošukals mě, to znamená, že mě miluješ, to znamená, že mě nikdy neopustíš, ani neublížíš...“ Tak je to jednoduchý.

2: To máš z vlastní hlavy?

1: Ne. To jsou Dresden Dolls, ale na tom nezáleží.

2: Jsi vážně divná. *(ticho)* Nepovíš o tom nikomu?

1: Vrátiš se?

2: Ne.

1: Tak povím.

2: Nepovíš.

1: Tak to pojďme udělat zítra znovu.

2: Nemůžu.

1: Proč?

2: Teď už tě znám.

1: Jak mě jenom můžeš znát?

2: Máš ráda Dresden Dolls.

1: No a? Copak nemůžeš šukat někoho, kdo má rád Dresden Dolls?

2: O Dresden Dolls nejde.

1: Tak o co jde?

2: Já nejsem... Prostě to tak nefunguje.

(ticho)

1: Hele, řekni mi – upřímně – kolik holek jsi znásilnil, hm?

2: Proč?

1: Prostě mi to pověz.

2: Neřeknu!

- 1: OK, nenutím tě. – Jsem první, že jo?
- 2: Bože, proč se s tebou vůbec bavím? Měl bych teď utíkat a... nebo... sakra...
- 1: Myslela jsem si to.
- 2: Jak to myslíš: myslela jsem si to?
- 1: Nic.
- 2: Ne, ne, ne, řekni mi, co to znamená: myslela jsem si to? – Chceš říct, že jsem nějaké sušinka, nebo co? Neříkala jsi, že to bylo skvělé?
- 1: No nevím, kdo tady říkal, že bych byla perverzní, kdybych si to užila. Já se jenom ptala, jestli by to byl problém, to je všechno.
- 2: Takže jsem byl špatnej.
- 1: Ne... měl jsi dobrej začátek, ale... jelikož je to tvoje poprvé, tak rozumím, že to bylo trochu... prostě nemáš tolik zkušeností, to je všechno.
- 2: Ty se mi vysmíváš.
- 1: To bych si neodvážila, zlatíčko.
- 2: Neříkej mi tak.
- 1: Aha, najednou.
- 2: Neříkal jsem ti „zlatíčko“... nebo snad ano?
- 1: O, ano, miláčku, přesně tak.
- 2: *(ticho)* Aha... kurva... já jen... ach ne.
- 1: Nebud' smutnej. Jen potřebuješ trochu zacvičit.
- 2: Jo, jasně, a rozesmát další. Ach bože... Já jsem taková nula!

(ticho – 2 vzlyká)

- 1: Nebud' smutnej, Nepto. Můžu ti pomoci, jestli chceš.
- 2: Jak bys mi mohla jenom pomoci, pojebu všechno, na co šáhnou. A to nemyslím doslova, v tom je ten problém.
- 1: Neber to tak depresivně. Jestli chceš, můžeš se cvičit na mě, OK? Budu ti říkat, co je fajn a co je špatně.
- 2: Cože?
- 1: *(usměje se)* Věř mi, byla jsem na spoustě zadních sedadel, abych věděla.
- 2: To... jako myslíš vážně?
- 1: Jasně.
- 2: No... dobře.
- 1: První věc: přestaň vzlykat.
- 2: Promiň...
- 1: A neomlouvaj se, musíš být tvrdý.
- 2: OK, ale neurážej se potom, jasný?
- 1: Jasný.

(ticho)

- 1: Takže zítra?
- 2: Doprdle že jo.
- 1: Budu tu na tebe čekat.
- 2: Přesně tak. A už se konečně otoč a opovaž se hnout, nebo tě zabiju, rozumíš?
- 1: To je ono!

2. scéna:

2: Takže... máme vztah?

1: Ne. Jen spolu šukáme.

2: Aha.

(ticho)

2: A mohl by...

1: Mohl.

2: Zvládli bysme to?

1: Nevím. To záleží... Co děláš kromě toho, že znásilňuješ nezletilý?

2: Nic moc.

1: Nekradeš třeba, nebo tak něco?

2: Tak to ne. Jako malej jsem viděl Bonnie a Clyde, vím kam to vede.

1: Srabe. Ale chápu, kdo by chtěl skončit na kaši ve starodávnym autě? – Ještě bysme mohli být jako Mickey a Mallory v Takových normálních zabijácích, ty přece dopadli dobře.

2: Jak to?

1: No jezdili přece ve velikym autěku a založili si rodinu.

2: No jo, ale tys neviděla ten alternativní konec? Ten sice nepoužili, ale tam je na konci zastřelí.

1: Aha. – A co takhle Pošťák zvoní vždycky dvakrát? Zabil bys mi otce, nahradil jeho místo a po bouřlivém milostném vztahu bysme se teda zase pro změnu zabili v autě.

2: A kterou verzi myslíš?

1: S Nicholsonem, to dá rozum.

2: Tam jí zabil fotra?

1: To ne, trochu to přizpůsobuju, chápeš. S tím autem to bylo myslím ve Viscontiho verzi.

2: Ty znáš Viscontiho?

1: Pouštěli nám to ve škole. Abychom to prej nemuseli číst.

2: Aha... Ale to bysme museli udělat nějaký změny oproti předloze a vůbec, to je na mě až moc ujetý.

1: A brát hodiny znásilňování od svojí budoucí manželky ti nepřijde ujetý?

(ticho)

2: Manželky...

1: Teda jestli...

(ticho)

2: Nevím.

1: Jasně.

(ticho)

2: Přece jenom je to celý takový...

1: Já vím.

(ticho)

2: Poslyš, odkud znáš tolik filmů?

1: Člověk musí nějak strávit dětství, ne?

2: To jo, ale spíš bych čekal, že budeš koukat třeba na Lásku nebeskou a takový ty věci...

1: S tím jdi do prdele, prosím tě, Lásku nebeskou, bože...

2: Jasně, promiň.

1: A neomlouvej se.
 2: Jo, promiň.
 (ticho)
 1: Stejně je to divný.
 2: Co?
 1: Že vlastně všichni slavný filmový vrazi umřou v autě cestou někam.
 2: Všichni ne.
 1: A kdo ne?
 2: Norman Bates, Hannibal Lecter...
 1: Dobře, kromě těch, co přežijou.
 2: Tak takhle na rychlo... a z hlavy...
 1: No, protože nejsou žádný takový.
 2: Ale jo, víš co je ve filmech vrahů? A určitě ne všichni umřeli v autě.
 1: To jo, ale já myslím ty slavný.
 2: Vincent Vega! Toho střelili na hajzlíku.
 1: Kdo?
 2: Vincent Vega z Pulp Fiction. Hrál ho Travolta. Tancoval tam ve fuseklích s Umou Thurman a zastřelil černocho v autě...
 1: V autě! Aha!
 2: Ale jeho zabil Bruce Willis, když dřepěl na hajzlíku. Jako ten Travolta. Už tam teda vlastně neseděl, právě splachoval, ale...
 1: Ale něco s autem tam bylo a určitě to bylo důležité, že jo?
 2: No to jo, ale neumřel tam, to už je něco jinýho.
 1: Zase tak moc ne. Auto tam určitě hrálo velikou roli.
 2: Utíkáš od tématu.
 1: Já myslím, že moc ne.
 2: Jak to?
 1: Chci říct, že auta jsou důležitý. Pro všechny.
 2: (usměje se) To je možný, ale jak to souvisí...
 1: Můžeme spolu třeba někam odjed.
 (ticho)
 1: Jako autem.
 2: Došlo mi to. – A proč? Nebo, kam?
 1: Už tě nemám co víc naučit, chci říct, jsi perfektní...
 2: Děkuju.
 1: ... v rámci možností, samozřejmě. Takže máme dvě možnosti. Buď se vidíme dneska naposledy a ty budeš moct od zítřka začít svoji násilnickou kariéru, nebo zůstaneme spolu a odjedeme odsud. – Tak nějak to souvisí.
 (ticho)
 2: A kam bys chtěla jet?
 1: Kamkoliv. Zabiješ mi otce a odjedem do města.
 2: Hm.
 (ticho)
 2: A nešlo by to bez toho zabíjení?
 1: Ale jo, klidně.

2: Ještě se rozmyslím.

(ticho)

1: Pojdme si zapíchat.

2: Tak jo.

1: OK. Tak já jsem jako na procházce, sluníčko, pohodička, lehla jsem si na trávník a nic zlého netuše jsem usnula, když v tom...

2: Víš ty co? – Zkusme dneska bez her. Prostě jen tak.

(ticho)

1: Nevím... Půjde to?

2: Prostě to zkusme.

(ticho)

1: Tak dobře.

3. scéna

(město, park)

3: Chceš bonbón?

2: Ne. – Kdes ho vzala?

3: Táhleten pán mi jich dal celou haldu. Po pátým se mi ale udělalo špatně a vzpomněla jsem si, jak mi říkáte, abych se nebavila s cizíma lidma a nejedla sladký před obědem, ale když bude k obědu květák, nebo jste to alespoň říkali, tak těch pár bonbónů bych mohla, jsem si říkala, a slibuju, že ten květák sním a pak si přidám a to přidání taky sním, slibuju. – Ten bonbón teda nechceš?

2: Ne, děkuju, klidně ho sněz. Ale mamince to říkat nebudeme, ano?

3: Jasně, díky! *(sní bonbón a usměje se)* Ten pán je pěkně prolhanej, říkal, že jsou kouzelný a přitom jsou pomerančový. Ale taky dobrý.

2: Kde je ten pán teď?

3: Táhle stojí, ten v tom kabátu, vidíš? Přišel mi hrozně sám, tak jsem mu nabídla, jestli nechce moji panenku, když mi teď Ježíšek přinese novou, ale nechtěl, tak asi budu mít dvě a to je taky dobrý, protože si budou moct hrát spolu, když nebudu doma a...

2: Počkáš tady chvilku? Musím si jít něco zařídit.

3: Jo, jasně. Jestli se jdeš zeptat toho pána na bonbóny, tak už mi prej všechny dal, ale já mám ještě jeden schovanej, původně jsem si ho chtěla dát po obědě, ale...

2: V pořádku, nechci bonbón, jen tu vydrž, ano? Budu jen tady kousek.

3: Prosím tě jdi, tati, nejsem malá.

2: *(usměje se)* Dobře. *(odejde k pánovi)*

(ticho)

2: Dobrej.

4: Dobrej.

(ticho)

2: Slyšel jsem, že máte dobrý bonbóny.

(ticho)

4: Dejte mi pokoj.

2: Nechtěl jsem vás urazit, ale támhleta holčička říkala, že jste jí nabízel moc dobré bonbóny.

4: Na tom není nic nezákonného.

2: To neříkám.

(ticho)

2: Já jen... Rozumíte...

(ticho)

4: Aha. *(usměje se)* Jasně. – Omlouvám se.

2: V pořádku.

4: Chci říct, nenapadlo mě, že... – Samozřejmě, je jich tu dost pro oba, jenom... Víte, nenapadlo mě, že by nás tu mohlo být víc, jedinej problém je, víte... Nacpal jsem do ní sáček pomerančových dropsů a teď... Ale co, mezi našinci se to snese, že, nebudeme nic hrotit.

(ticho)

2: Je to moje dcera.

(ticho)

4: Aha.

2: Nemusíte mít strach.

4: Ano.

(ticho)

2: Jdeme teď do kina.

(ticho)

2: Má ráda Dresden Dolls a teď mi slíbila, že si k obědu dá dvě porce květákového mozečku. Rozumíte, moje dcera.

4: Rozumím.

(ticho)

2: Nemáte ještě nějaké bonbóny?

4: Nabídněte si. – Už mám ale jenom mentolový.

2: Nevadí.

(cucají bonbóny – ticho)

4: Nechte mě hádat, zamiloval jste se, že je to tak?

2: Hned do té první.

4: To máte fajn. – Ta moje první se pokusila zabít. Dost mě to vzalo.

2: Hm.

(cucají dál)

4: Chtěl jsem se také zabít.

2: Asi jste to měl udělat.

4: Ano, asi měl.

2: Tak snad ještě není pozdě, ne?

4: Ne. Není.

(ticho)

4: Měl jste štěstí.

2: A vy smůlu.

4: Ano.

(ticho)

2: Jsou to moc dobré bonbóny.

4: Vezměte si ještě, jestli chcete.

2: Ne, děkuju.

4: Jen si vezměte.

2: Nechci.

4: No tak, co vám to udělá?

2: Ne. Snězte si je. Sladké je prý dobré na nervy.

(ticho)

4: Pokuste se mě pochopit, prosím.

2: Ne.

(ticho)

4: Asi máte pravdu.

(ticho)

4: Víte, já to jinak neumím, jinak prostě nemůžu. Ano, je to zvrácené a nemocné, ale jinak to prostě nejde. A já se nezměním.

Nechci.

(ticho)

4: Nedělejte, že mi nerozumíte, já vím, že mi rozumíte.

2: Dejte mi ještě jeden ten bonbón.

4: Poslužte si.

(ticho)

2: Kolik jste jich už zabil?

4: Prosím?

2: Kolik jste jich zabil?

(ticho)

4: Vypadám jako vrah? Spletl jste se, já nezabím. Nikdy jsem ve svém životě nezabil, ani mouchu. Já jen nabízím bonbóny a hladím po vlasech, to je vše. Nejsem ten typ...

2: Promiňte, ale nevypadáte jako hodný strejček.

4: Vy zase nevypadáte jako pořádaný otec.

2: Hm...

4: Vy jste někoho zabil?

2: Ne, ale manželka chtěla, abych jí zabil otce.

4: *(rozesměje se)* Proč, proboha?

2: *(také se směje)* Vážně nevím...

(ticho)

2: Nechtěl jsem vás urazit.

4: V pořádku, zasloužím si to.

2: *(usměje se)* Vlastně trochu ano.

4: *(přidá se)* Ne trochu – zasloužím-si-to.

2: Omlouvám se, pochopte, myslel jsem, že jste...

4: Já jsem.

2: Ale ne tak, jak jsem předpokládal. Muselo se vás to nějak dotknout.

4: Už jsem si zvykl.

(ticho)

- 2: Nechtěl jsem... Nezašel byste k nám někdy na večeři?
4: Proč?
2: Jako omluvu.
4: Chcete se mi omlouvat kusem žvance?
2: No... ano.
4: Aha.

(ticho)

- 2: Takže v pondělí?
4: Ne, děkuji.
2: Proč ne?
4: Není to nutné, vážně ne.
2: Ale no tak, nenechte se přemlouvat.
4: V pondělí už něco mám.
2: Nepovídejte? – Tak v úterý?
4: Taky... v úterky chodím pravidelně plavat.
2: A potom?
4: Potom bývám unavený.
2: Středa? Čtvrtek? Kdykoliv?
4: Mám práci a já... Nechodívám nikam, kam jsem pozvaný.
2: Hm.

(ticho)

- 2: Trvám na tom.
4: Trváte na tom.
2: Trvám na tom.
4: *(ticho)* Tak dobře.
2: Čtyřicetátého?
4: Na Štědrý den?
2: Ano. Také něco máte?
4: Ne. Zvláštní, ale nemám.
2: Stavím se tady pro vás, platí?
4: Dobře.

(ticho)

- 2: Jsou to vážně moc dobré bonbóny, co máte.

4. scéna

(pohádka před spaním)

- 2: A potom, jednoho dne, jak holčička rostla, zjistila, že už nemůže nosit bílý obleček, a vzala na sebe červený obleček. A od té doby jí nikdo neřekl jinak, než Červená Karkulka...
3: Proč už nemohla nosit bílý? Proč musela nosit červený?
2: Jako maskování.
3: Maskování před čím? Ono hořelo?

- 2: Pouze v jejím klíně.
 3: Jau, jau, jau...
 2: Sama to časem poznáš.
 3: Musím?
 2: Bohužel.
 3: Chjo...
 2: Nicméně, tato změna nebyla jediná, kterou na sobě zpozorovala.
 3: Jéje...
 2: Rodiče jí začali pěkně lézt na nervy, na tváři a na jiných místech se jí objevili pupínky a začala se malinko převažovat na hrudníku.
 3: Mutant!!!
 2: Právě naopak. Zkrásněla tak, že každý, kdo ji viděl, ji chtěl mít pro sebe. A ona byla nezkušená a ráda obletovaná. A to jsou první krůčky k neštěstí.
 3: A herdek...
 2: Jednoho dne se vydala přes les k babičce. Aby si ukrátila cestu, vzala si s sebou flašku vína a během deseti minut ji vyzunkla.
 3: Hehehe.
 2: A protože se jí horšilo vnímání, nevšimla si, že má v patách vlčího samce, který nad ní slintal už delší dobu, ale bál se jí oslovit, protože vlci byli tehdy ještě plachá stvoření. Možná ho neviděla, možná pouze dělala, že ho nevidí. On ale dostal šanci využít její opilosti a také tak udělal. Skočil na ni a...
 3: ... sežral ji!
 2: Spíš jí to dal pěkně sežrat. – Netrvalo dlouho a břicho se nenafouklo jemu, ale jí.
 3: A dřevorubec rozpáral ji?
 2: Vlk myslel, že by to tak bylo lepší, ale Karkulka ho jednoho dne překvapila, když mu sdělila, že si břicho nechá a že se má o ni postarat.
 3: *(pobaveně)* Ta ho převezla.
 2: Ano. – Převezla. A my už teď půjdeme spát.
 3: Tatí...
 2: Copak?
 3: Ještě jednu...
 2: Až zítra, ano? Už je pozdě, maminka by se zlobila. Zítra ti povím příběh dívky, které říkali Šípková Růženka. Jednoho dne si píchla takovou dardu, že byla deset let v kómatu. Každý si s ní potom mohl dělat co chtěl, dokud ji nepolíbil.
 3: Ty brdo! Ty tvoje pohádky mám stejně nejradši, tati.
 2: To jsem rád. – Dobrou noc.
 3: Brou.

(2 políbí 3 na čelo, pohladí ji po vlasech a odchází)

- 1: Už spí?
 2: Jo. Byla úžasná. *(ticho)* Máme úžasnou dceru.
 1: Povíš mi taky pohádku na dobrou noc?
 2: A žili šťastně až do smrti.
 1: *(zasměje se)* Ty jsi blbej.

(ticho)

- 2: Jak bylo v práci?

- 1: Ale, stálo to za hovno.
 2: Jak to?
 1: Prostě stálo. – Co vy?
 2: Byli jsme v parku, potom v kině. . . Bavila se.
 1: To je dobře.
 2: Potkal jsem v parku člověka. Spřátelili jsme se. Bavili jsme se o dětech, o otcovství a takových věcech. – Připadal jsem si jako správný otec, který jde s dcerou do parku, nechá ji hrát si na prolézačkách a baví se s náhodným člověkem o všedních problémech. – Bylo to krásné.
 1: Hm. . .
 2: Pozval jsem ho k nám na večeři.
 1: Ano?
 2: Ano.
 1: Máme tedy rodinného přítele?
(ticho)
 2: Ano. Myslím, že máme.
(ticho)
 2: Jsme dobrá rodina.

5. scéna

(před zrcadlem)

- 1: Co k němu cítím? Kromě lítosti. . . *(ticho)* Asi vděk. Vzal mě do města, našla jsem si tu práci, nic extra, ale užívá nás, máme dceru, stará se o ni a máme spořádaný život. *(ticho)* Je to bezva, no ano, bezva. *(dlouhé ticho plné nejistoty)* Zavání to trochu rutinou, no. . . Nejsme zvyklí na opakování a rutinu. Ale nic mu nevyčítám, vůbec nic. *(ticho)* Snad kromě toho, že mi nezabil fotra. Zase tak moc jsem toho po něm snad nechtěla, ne? Dala jsem se mu kompletně celá, dala jsem mu všechno, co chtěl, dokonce i to, co ještě nevěděl, že chce a on mi na oplátku nedal nic. Ani jednu posranou maličkost pro mě neudělal. Měl to vlastně dost jednoduchý, prostě obtáhnul ženskou, která mu hned skočila kolem krku a dělá pro něj dodnes první poslední. Srab jeden. – Ale on ten otec je vlastně jedno, kriste, stejně tak mohl zabít kohokoli jinýho, mně je to putna, ale alespoň jednou v životě, jednou JEDINKRÁT, by, kurva, mohl udělat něco pro mě. *(ticho)* Někdy si říkám. . . Jakého člověka mohl muž jako on potkat v parku a pozvat ho k nám domů?
 2: Pohádky jsou vlastně na hovno. V reálném životě si princezna nejspíš píchá herák a užívá si nudnýho mrdu. Rozhazuje prachy na všechny strany, mučí svoje služky a chudák zamilovanej prostáček u ní nemá sebemenší šanci. Přinejlepším skončí někde v rohu s podřezanejma žílama, zatímco princezna se mu bude ve společnosti arrogantních floutků vysmívat. Svoji dceru nevystavím utrpení při poznání, jak lživé tyhle báčorky jsou. Ona to chápe. Je to moc chytrá holka a já jsem dobrý otec. Při troše štěstí bude mít krásnej život. Jsem šťastnej. Jsem šťastnej a co k tomu bylo potřeba? Žádný tři přání, žádný vysvobozování zakletých, nic takovýho. Stačilo hupsnout v poli na neznámou babu. Prej, že nevypadám jako spořádaný otec. Jen ať se podívá, čeho všeho jsem dosáhnul, kurva. Jen ať to vidí. . . Ať je při tom.
(zalezou k sobě do postele)
 2: Zítra dojdou koupit nějaký ten stromek.
 1: Hm. . . Koupil jsi malé tu novou panenku? Vypadá, že už s ní počítá.
 2: Jo, koupil.

1: Kdes jí schoval?
 2: Do peříňáku.
 1: Tam jí najde.
 2: Nenajde.
 1: Najde.
 2: Ale ne.
 1: Najde.
 2: Tak jo, no.
 (ticho)
 2: Pozítří přijde ten známý.
 1: Kdo?
 2: Jak jsem ho potkal, když jsem byl s malou v parku.
 1: Proč jsi ho pozval zrovna na Štědrý večer?
 2: Nevím, přišlo mi to tak správné.
 1: Je to blbost, měli bychom být sami.
 2: A proč, prosím tě?
 1: Na Štědrý večer má být rodina pohromadě. Neměl by nám ho nikdo narušovat. – Pořád říkáš, jak krásná a skvělá jsme rodina a potom sem pozveš vetřelce na Štědrý večer. Ty ses vážně zbláznil.
 2: Mrzí mě, že ho bereš jako vetřelce, chtěl jsem, abychom měli nějaké přátele.
 1: To jo, ale...
 2: Tak já ho klidně můžu zase poslat domů, že jo, klidně, mě to nevadí...
 1: Ale to ne.
 2: Můžu, bez problému, řeknu mu, že moje žena se po letech stala xenofobní píča a nesnese lidskou společnost.
 1: Jdi do prdele.
 (ticho)
 2: Co se s tebou stalo? Bejvala jsi otevřenější ke všem těm... novým věcem.
 1: Ale jo, mě to nevadí. – Dobrou.
 2: Dobrou.
 (ticho)
 2: Pojd' si zašukat.
 1: Ne.
 2: Proč ne?
 1: Nemám chuť.
 2: Nevěřím.
 1: Hm, tvoje chyba.
 2: O co ti jde? Chceš nějakou hru, nebo nějakou zvláštnost? Dobře víš, jak je těžký vymyslet něco nového...
 1: Nechci nic nového, prostě nemám chuť.
 2: Nebo tě mám zase povalit a na nic se neptat, bude se ti to tak líbit?
 1: Nech toho.
 (ticho)
 2: Promiň.
 1: V pořádku.

(ticho, 2 předstírá pláč)

1: Tak jo. Pojd'.

2: Nechci.

1: Neurážej se.

2: Nejsem uraženej.

1: Jasně.

2: Nejsem.

1: Já vím.

2: Vážně nejsem.

(ticho)

2: Nezlobíš se na mě?

1: Nezlobím.

2: Vážně?

1: Jo.

2: Doopravdy?

1: Ježišmarja, říkám, že se nezlobím!

2: Dobře, dobře, promiň.

1: Neomlouvěj se.

2: Jo, jo. . .

(ticho, leží vedle sebe)

2: Tak dobrou.

1: Jo. – Dobrou.

6. scéna

(večere s 4, zvonek, po zemi se válí rozbalené dárky)

1: *(na 3)* Běž otevřít!

3: No jo!

(vchází 2 a 4)

3: Dobrý den.

4: Ahoj.

2: Kde je maminka?

3: V kuchyni.

2: Hned jsem zpátky. *(odchází)*

(4 si zouvá boty, 3 na něho chvíli kouká)

3: Pane? Pane, nejste vlk?

4: *(usměje se)* Ne, proč se ptáš?

3: Já jen, že ještě nemám červený šatičky.

4: No. . . vidíš.

3: Ale maminka má. . .

4: Opravdu?

3: Hm, ve skříni, viděla jsem je.

4: (*usměje se*) Tak už běž.
3: A pane?
4: Ano?
3: Máte ještě pořád ty dobrý bonbóny? Nebo jakýkoli, já jim všechny.
4: Dneska bohužel ne.
3: Škoda. – A pane?
4: Hm?
3: Nedávejte to mamince sežrat jenom proto, že má červené šatičky.

(*ticho*)

4: Dobře.

(*přichází 1 a 2*)

2: Seznamte se, moje manželka . . .
4: Moc mě těší.
1: Ráda vás poznávám. Manžel o vás pořád mluví, ale v takových neurčitých pojmech, víte.
2: Víno?
4: Děkuji.

(*posadí se ke stolu, 2 přinese zabalený dárek, rozbalí ho a je to lahev vína, hledí na sebe, neví, co říct, 3 si hraje s panenkou*)

1: A můžu se zeptat . . . víte, dostat z mého manžela nějaké informace je téměř nemožné. Co vůbec děláte? Jak se živíte? – Jediné, co o vás vím, je, že jste se potkali v parku, to je vše.
4: Vážně? – (*usměje se*) Chodím tam docela často. Pracuji na úřadě.
1: Hm. Zajímavé. A ještě . . . doufám, že nejsem moc dotěrná . . . na jakém úřadě?
4: Sociální péče.
1: Opravdu? Musíte opravdu mít rád lidi.
4: Nepřeceňoval bych se, je to jen práce, nic víc.
1: Rozumím.

(*ticho*)

1: Máte rodinu?
2: Ale no tak.
1: Co je?
4: To je v pořádku. Nemám rodinu.
1: Myslela jsem si to.
4: Prosím?
1: Kdybyste měl rodinu, byl byste teď pochopitelně s nimi, že?
4: Aha, to zřejmě ano.
1: Samozřejmě, rodina má být na svátky pohromadě.
4: Jistě.

(*ticho*)

2: Tak, výslech je tímto ukončen, můžeme si konečně připít . . .
4: Popravdě lidi nenávidím, abych tak řekl.

(*ticho*)

1: Ano?

- 4: Ano. Nenávídím, když se mi pletou pod nohy, nenávídím, když po mně něco chtějí a nedají si pokoj. Nedávno po mně vyjela na ulici jedna zasíflená štětka a než jsem jí stačil vysvětlit, že nemám zájem, tak mi přepočítala drobný i koule.
- 2: To je hrozné.
- 4: Bývá to i horší. Všimli jste si, že ti nejpomalejší lidé chodí vždy s plným nákupem uprostřed chodníku? Právě tak, aby nebylo možné je jakkoli obejít. – Znáte to, ne?
- 1: Loudalky. Znam.
- 4: Pak víte, o čem mluvím.
- 1: To ano. – Nejhorší je, když se zastaví, aby se rozhlédli.
- 4: *(krátký smích)* No, jasně. . .
- 1: Jako by se snad kochali, jak je ten svět, do prdele, krásnej, nebo co?
- 4: Přesně tak, idioti.
- 1: Člověk tam potom stojí jako debil a marně hledá cestu pryč.
- 4: Anebo když jdou v protisměru. Taky neuhnou. Ne. Oni prostě neuhnou. Může vás klidně srazit auto, vženou vás do louží, do bahna, donutí vás projít snad každým hovnem v okolí, ale neuhnou. – Vážně mě serou.
- 1: A proto pracujete na sociálce?
- (ticho)*
- 4: Ano. Nedat někomu podporu je můj způsob, jak se s tím vyrovnat.
- (smích)*
- 1: Tak na sociálku.
- 2: Na sociálku!
- (připijí si)*
- 3: Co je to sociálka?
- 4: Takový úřad.
- 2: Tam nikdy nebudeš muset.
- (1 si odkašle, chvíle ticha)*
- 4: Máte to tu opravdu hezké.
- 2: Děkuji.
- 4: Takové útulné.
- 2: Je to náš domov.
- 4: Hm. – Hezké. Opravdu. Spořádané. – Pěkné.
- 3: Hele, co jsem dostala od Ježíška! *(strká panenku 4 pod nos)*
- 4: Taky hezká.
- 3: Ty šatičky se můžou sundat, hele. Jen je divný, že pod nima nic nemá. Jako mezi nohama. Podívejte. Já si myslela, že všechny holčičky tam maj to samý, ale tahle nemá.
- 4: Možná je to věkem.
- 3: Jako, že mi to časem zmizí? – To by bylo blbý, čím bych čůrala?
- 2: Tak už dost. Přestaň otravovat hosta a jdi si vyčistit zuby.
- 3: Ale tatí. . .
- 2: Jak jsem řekl!
- 1: Tak ji tu ještě chvíli nech.
- 2: Ale miláčku, nemůžeme ji tak rozmazlovat. Dárky už má rozbalený a my tu budeme pít. Nechci jí dávat špatný příklad. Chceš, aby z ní byl alkoholik? Chceš?

3: Mě alkohol nezajímá.
 4: Mně tu nevadí.
 2: Ty jsi vůbec úplně hodnej. Musím svoji dceru vychovávat pečlivě, aby z ní něco bylo. Utíkej na ty zuby a spát. Za chvílku tě přijdu zkontrolovat.
 3: *(vstává)* Ach jó. . .
 2: A přečtu ti pohádku.
 3: Jóó!
 2: Tak plav. *(3 odchází, na 4)* Chceš dolít?
 4: Prosím.
(2 doleje 4 víno, chvíle trapného ticha)
 2: Závidíš?
 4: Prosím?
 2: Závidíš nám?
 1: *(pobaveně)* Cože?
 4: Ne. Trochu. Vlastně jo. Jsem překvapenej. Hodně.
 2: Tohle jsi nečekal, vid?
 1: O co tu jde?
 2: Nic, miláčku, to já jen tak.
 3: *(volá z postele)* Tatí, už!
 2: No. Tak já půjdu uspat tu malou. Povím jí pohádku a tak. Zatím se bavte. Ať se nám ta párty taky trochu rozjede, no ne?
(2 odejde ke 3 do pokoje, sedne k ní na postel a vypráví jí pohádku, chvíle ticha)
 4: Víno. Taky je dobrý. Jako, že tak ladí se vším tím tady, jsem chtěl. . .
 1: Myslím, že si nás idealizujete.
 4: . . . říct. Prosím?
 1: Nejsme tak dokonalá rodina, jak si asi myslíte. Chtěli bychom být, ne že ne. Rodinní přátelé, společné večere, návštěvy, problémy s dceřiným prospěchem a takové věci. Ale to my nejsme. Neumíme si na to ani pořádně hrát. Ve filmech takové věci nejsou. Ty romantický nelze brát vážně a ty vážně míněný řeší spíš rozklad rodiny, než její správný chod. Je to těžký.
 4: A co dělají třeba vaši rodiče? Jestli se můžu zeptat?
 1: Můžete. Matka je mrtvá dlouho a otec zemřel nedávno.
 4: Jak zemřel? Teda jestli. . .
 1: Jo, můžete. Dopravní nehoda. Nechal se za jízdy kouřit od nějaký děvky a nevšimnul si zatačky a stromu. Oba byli na místě mrtví.
 4: Ukousla mu ho?
 1: *(směje se)* Tak to nevím.
(ticho)
 4: Jo, auta jsou důležitý.
(ticho)
 4: Nepřijde vám divný, že všichni slavní filmoví vrazi umrou v autě cestou někam?
 1: Všichni ne.
 4: A kdo třeba?
 1: Vincent Vega.
 4: Kdo je Vincent Vega?

1: Nějakej chlášek ve fuseklích.
4: Aha. – A určitě je tak slavněj, abychom ho mohli počítat?
1: Těžko říct.
(ticho)
4: Nebojte se mě dotknout.
1: Já se normálně cizích lidí nedotýkám. Ne, že bych se jich štítla, nebo něco, jen to prostě nedělám.
4: Zajímavé.
1: Musí se dotknout oni mě. Když se oni dotýkají mě, to mi nevadí.
4: Aha. Tak já se vás budu dotýkat.
(4 jí začne osahávat)
1: Nejste zrovna gentleman.
4: Gentlemanství vyhnulo se zrodem radikálního feminismu.
1: *(zasměje se)* To se mi líbí.
(políbí se, 4 začne 1 svlékat, ta se poddává)

(2 dopovídá pohádku, pohladí 3, dá jí pusku na čelo a odchází)

2: Tak dobrou.
3: Brou. – Tati?
2: Ano, broučku?
3: Pojď sem.
2: Copak?
3: Musím ti něco říct.
2: Že ty sis nevyčistila zuby?
3: Čistila!
2: Jsi si jistá? Dýchni na mě. *(3 na něj dýchne)* No dobře, tak copak?
3: No víš...
2: Nedloubej se v nose.
3: Promiň. Ono to je tajemství...
2: Ale?
3: No, je.
2: Mně to snad můžeš říct.
3: No... snad jo.
2: Povídej.
3: Jde o to...
2: Hm?
3: Nepovíš to nikomu?
2: Čestný.
3: Pojď sem.
2: *(sedne si na postel)* Kam?
3: Pošeptám ti to, pojď sem.
2: Jo, takhle. *(nakloní se nad ní, 3 mu něco šeptá do ucha)*

(4 se odtáhne)

1: Co je?

4: Co ti o mně řekl?

1: Kdo?

4: Tvůj manžel.

1: Co by mi říkal? – Jenom, že někoho poznal v parku a že ho k nám pozval na Štědrý den na večeri. Nějaký problém?

4: Ne, ne, všechno je v pořádku. Až nějak moc. – Asi ti neřekl, co jsem v tom parku dělal.

1: Neřekl, ale počítám, že ses snažil sbalit naši dceru.

4: Počítáš správně.

1: Dobře a v čem je tedy problém?

(ticho)

4: Co jsi zač?

1: Co jsem já zač?

4: Ano, co jsi zač? Tvůj manžel si pozve domů úchyla, ten se na tebe div nevrhne a ty...

(ticho)

4: Jo, aha.

1: Sláva.

4: Ty to chceš?

1: Hm. Jsi takový můj dárek.

4: Jo.

1: Tebe to tak ale nebaví, že jo?

(ticho)

4: Ale jo... baví. *(ale nebaví)*

(ticho)

1: Hele, jsi nadrženej deviant, tak se prostě snaž.

4: Vy jste vážně úchylnej pár.

1: No.

4: Jo.

(nakloní se k sobě, pokračují, kde přestali)

2: No neke!

3: *(směje se)* Fakt, že jo.

2: Jak se jmenuje?

3: To ještě přece nevím. Vždycky ho jen zahlídnu ve škole, ale ještě jsme spolu nemluvili.

2: Ve škole?

3: Tati, on je tak sladkej. Kdybys ho viděl. Takovej... prostě sladoučkej.

2: Opravdu?

3: A vtipnej a ty jeho vlasy se mi taky moc líbí a...

2: Kolik mu je?

3: Cože?

2: Kolik mu je let, se ptám.

- 3: Nevím, asi jako mně.
 2: Jako tobě.
 3: Asi, no.
(ticho)
 3: Co je?
 2: Poslechni, ty ses zbláznila.
 3: Proč?
 2: Co si myslíš, že by s tebou jako dělal? Vždyť se mu ještě ani nepostaví, jsi normální?
 3: Myslela jsem, že budeš mít radost.
 2: *(vyskočí)* Tos myslela blbě! Ježíši kryste, to se mi snad zdá!
 3: Co je na tom špatného? Vždyť je to normální...
 2: Normální? Kdo ti jako říkal, že TOHLE je normální?
 3: Učitelka ve škole. Říkala, že je to normální a že se mám poradit s tebou. Že prej budeš vědět, jak na to a tak.
 2: Ta tvoje učitelka bude asi pěkná píča. Nemá vůbec ponětí o tom, co je normální. A vůbec, jak si může dovolit vychovávat mojíkrátké i dceru? Jak si tohle může vůbec dovolit?!
 3: Promiň. *(začíná popotahovat, 2 si k ní sedne na postel)* Když ty nechceš, abych byla šťastná.
 2: To není pravda, miluju tě, ale...
 3: *(pofňukává)* Nesneseš, že mě miluje i někdo jiný než ty, že jo?
 2: Tohle neříkej.
 3: Všechny ty pohádky, všechny příběhy... Myslíš, že nevím, jak si je měníš? Ale proč, hernajs? Nejsem hloupá, všimla jsem si, že vám to s mámou neklape, všimla sem si, jak se koukáš po mých kamarádkách. I po mně se koukáš jinak než po mámě. Proč mě pořád ještě koupeš? Holky říkaly, že jejich tátové tohle nedělaj. Tak proč ty to děláš? Ostatní holky ze školy už tátové dávno nekoupou. Když jim to řeknu, tak se mi smějou, že jsem divná. Ale já nechci bejt divná.
 2: Miláčku, na tom není nic špatného být jiná než ostatní.
 3: Nechci bejt jiná! Už mě nemusíš koupat a sušit! Každá z holek už s nějakým tím klukem chodí a já chci taky. Chci už taky kluka a chci, abys mi pomohl, to je všechno.
 2: Na to jsi ještě opravdu moc malá.
 3: Moc malá... Jak dlouho ještě budu muset být moc malá?
(ticho, 2 pozoruje 3)
 3: Tati? – Pomůžeš mi?
(2 se na ní usměje a začne jí hladit po vlasech)

- 1: Takže ze mě nakonec bude milenka sociálního pracovníka. Se svatbou nepočítej, jednou mi to stačilo. Odvedeš si nás, ještě dneska, nebo klidně zítra, to už je jedno. Mě a malou. Musíme odtud pryč. Víš vůbec, jak jsme se s mužem seznámili? Znásilnil mě.
 4: Nepovídej.
 1: Jo. Chápeš, že s malou tady nemůžu zůstat, bojím se o ni. I tebe jsem se napřed bála, ale koukám, že to bude v pohodě. Malá z toho bude chvilku trochu vyjevená, ale zvyknete si na sebe. Celý večer po tobě koukala, myslím, že se jí líbíš.
 4: Ale já...
 1: Nech toho. Navrhovala bych to vyřešit v klidu. S mužem se samozřejmě stýkat nebudeme, ať si to vyřeší sám. *(hodí po něm tašku)* Tak mi pomoz. Spodky klidně smíchej se zbytkem, já si je potom roztřídím.

- 4: Hned teď?
1: Víceméně, ještě se mu chci vysmát.
4: *(ušklíbne se)* Přiznám se, že něco podobného jsem opravdu nečekal.
1: Vážně ne?
-

(2 se nahne nad 3 a políbí jí na čelo)

- 2: Promiň. Nemůžu. Ne, že bych nechtěl, ale... jsi ještě moc malá.
3: Takže ty mi neporadíš?
2: Ne. Nechtěj to po mně. Jednou... možná...
3: Ti poděkuju?
2: Ano. Přesně. Mi poděkuješ, že jsem to dneska neudělal.

(vstane a chce odejít, zastaví se)

- 2: Miluju tě, víš? Opravdu.

(ticho)

- 2: Dobrou noc, zlatíčko. – Pa.

- 3: Jdi už.

(ticho)

- 3: Tak jdi už!

(2 odchází, 3 si pustí Dresden Dolls)

(2 vejde do pokoje, kde vedle sebe sedí 1 a 4 a drží se za ruce, 1 má spakováno, 2 si v klidu přisedne a nalije si víno, dlouhé ticho)

- 2: Koukám, že párty se nám rozjíždí.
4: Na svoji obranu bych rád řekl, že jsem nechtěl...
2: Ale jasně, že chtěl, ty přčo.
1: Opravdu nerada ti ruším tvoje dedukční schopnosti, zlato, ale byla jsem to já, kdo se nechal svést. Můžeš mi klidně být taky nevěrný, jestli ti to pomůže... I když v tvých letech už to bude asi problém, že jo. *(pokus o úsměv)*

(ticho)

- 2: Hm. Vtipný. Vědělas, že je úchyl? Nabízí v parku dětem bonbóny.
1: Já vím. Ty jsi ale přece taky úchyl, znásilnil jsi šestnáctiletou holku, vzpomínáš?
2: Vzpomínám si, že se jí to líbilo a že mě přinutila udělat to znovu. Taky si vzpomínám, jak krátce potom otěhotněla a jak po mě chtěla, abych jí zabil fotra.

(ticho)

- 4: Ale hezky jsme se tu sešli, co?
1: Každopádně, dceru si беру já. Nemůžu ji nechat nějakému perverznímu praseti, to snad chápeš. Byt si nech. U toho je jedno, kdo v něm zrovna je.

(vchází 3)

- 2: Tvoje snaha ublížit mi je směšná.
4: Pojdme si o tom promluvit jako normální lidé, prosím.
1: *(na 4)* Ty drž hubu, když se baví manželé.
2: Praseti? Myslíš, že tenhle zmrzlinář ji bude jenom zásobovat cukrem?

- 1: Nevím, ale budu radši, když bude mít v šestnácti cukrovku, než tvoje sperma před postýlkou.
2: Dobře víš, že já bych nikdy. . .!
1: Právě že nevím. A nevztekej se.
2: Já se nevztekám!
3: Co je to cukrovka?
2: Vrať se do pokoje.
1: Pojd' sem.
4: Ale no tak.
3: Co je to cukrovka?
4: Nechme toho raději, ano? Není na to ani vhodná doba, ani vhodné místo. My teď půjdeme pryč a . . .
2: Sedni si na prdel!
1: Drž hubu!
3: Co je to cukrovka?!
2: OKAMŽITĚ SE VRAŤ DO SVÉHO POKOJE!! HNED, TEĎ!!
1: Jsi ubohej.

(2 skočí po 1, začnou se vzájemně škrtit, 4 se je snaží odtrhnout)

- 3: Mami? Tati? – Strejdo?

(4 vstane od škrticích se 1 a 2 a jde ke 3, obejmě ji a hladí ji po vlasech)

- 2: Ty zasraná, zpičená, zpičená kundo!! Dal jsem ti všechno, byl bych ti dal všechno! Měl jsem tě zabít hned, jak jsem tě viděl!
1: Ubožáku, na to bys neměl koule!
2: Dceru mi nevezmeš, rozumíš, nikdy!
3: Proč jí to dává sežrat, strejdo? Určitě je to moje vina, že jo?
4: Ale není. – Víš, jen si vzájemně dali pod stromček moc ošklivý dárky.
3: Aha. Ale já jim nakreslila obrázek. Podívej.

(vezme ze země obrázek, 1 mezitím z posledních sil odvalí 2, oba vyčerpaně leží vedle sebe, těžce oddychují a mnou si krky)

- 1: Ubožáku.
2: Kurvo.
1: Sráči úchylnej.
2: Děvko perverzní.
3: Hele. To jsme my, jak jsme na výletě. Tohle je tatínek, tohle je maminka a tohle jsem já.
1: Je konec, jasný? Konec.
2: Táhni, ať už tě nevidím.
1: Nemusíš říkat dvakrát.
4: Moc hezké. Jsi opravdu šikovná.
2: Opíchá vás obě, rozumíš? Jakmile bude příležitost, opíchá vás obě ve stejný posteli.
1: Postará se o nás, budeme rodina.
2: *(nahlas se rozesměje)* Jo, budete opravdu perfektní rodina.
3: A vidíš? Máme tady s maminkou obě červený šatičky. – Já už bych tak chtěla červený šatičky.
4: Brzy je dostaneš.

(4 políbí 3 na čelo, 2 se směje dál)

Epilog

(přijímací pohovor, prázdná místnost)

2: Dobrý den.

HLAS: Dobrý den. Posadte se.

2: *(rozhlíží se kolem sebe)* Rád bych, ale víte, tady moc není. . .

HLAS: *(rozesměje se)* Jen si vás tak dobírám, samozřejmě, že zůstanete stát.

2: *(pokusí se o úsměv)* Aha. Jo takhle, ano. To bylo dobré, ano, vtip, chápu.

HLAS: Nemusíte mi okamžitě lézt do zadku.

2: Promiňte.

HLAS: A neomlouvajte se.

(ticho)

HLAS: Do dotazníku jste uvedl, že jste čerstvě rozvedený a že vás až doted živila žena. Co vás vedlo k tomu zajímat se zrovna o práci sociálního pracovníka?

2: Mám rád lidi, to je vše.

HLAS: Máte rád lidi? Můžete mi říct, kolik lidí jste ve svém životě potkal? Ve strukturovaném životopisu jste své mládí označil jako směs Čaroděje ze země Oz a Nekonečného příběhu, dospívání jako Kids smíchané se Sám doma a dospělost jako kombinaci Scén z manželského života se Sexmisí. Jak mi tohle vysvětlíte?

2: Ano, to je trochu pravda, vlastně jako úplně, ale chci říct. . . Přemýšlel jsem, co by člověk jako já mohl dělat jiného, víte?

HLAS: Psát filmové encyklopedie?

2: Ne, tak jsem to nemyslel. Chápete. . . Člověk jako já.

HLAS: Co si přesně představujete pod pojmem „člověk jako já“?

(ticho)

2: Úchyl. – Myslel jsem tím úchyl. Celý život jsem byl takovým jakože úchylem. Svoji ženu jsem znásilnil, když jí bylo šestnáct. Když mi porodila dítě, myslel jsem si, že je všechno, jak má být, ale byla to lež. Podvědomě jsem čekal, až naše dcera vyroste, aby mohla nahradit moji ženu. Nepřiznal jsem si to, ale bylo to tak, ano. Chtěl jsem si jí vychovat a to je odporné, nechutné a nezodpovědné. Říkám vám to, protože jsem se rozhodl. . . Chci se změnit, už jsem se částečně změnil a změním se docela, když k tomu dostanu šanci. Proto vám to tady říkám a proto to klidně řeknu všem, každému, koho potkám. Protože jsem s tím skoncoval a jsem ochoten nést všechny následky a žít normální život. Budu bezpečný. Proto jsem se rozhodl dělat u vás, paní.

(ticho)

HLAS: Úchyl, říkáte?

2: Ano, přesně tak, zvrácený, nemocný, nebezpečný. . .

HLAS: Znásilnění?

2: Ano, znásilnil jsem šestnáctiletou dívku a. . .

HLAS: Zmlknete už. – Poslyšte. . .

2: Ano, prosím?

HLAS: S tímto posudkem vás samozřejmě nemohu přijmout, je to proti veškeré politice vedení a možná i protiprávní, co já vím?

2: Aha. – V tom případě se omlouvám, že jsem vás otravoval. . .

HLAS: Počkejte, krucinál, nechte mě alespoň domluvit. Ale. . . můžeme udělat takovou dohodu. Já zapomenu všechno, co jste mi teď řekl, a vy mi splníte sen, ano?

2: Jaký sen máte přesně na mysli?

HLAS: Vždycky jsem si přála něco podobného. Tady na stole, nejlépe nějakým podřízeným. Přijdete si třeba říct o zvýšení platu a já vám ho zamítnu. Vás to rozzuří a. . . No, co vy na to?

(ticho)

2: Ne.

HLAS: Proč ne?

2: Neberte mi to.

HLAS: Co vám nemám brát?

2: Neberte mi to. Přišel jsem, abych se stal normálním. Bez lásky, bez vášně, usnul jako Šípková Růženka a nechal se omrdávat. . .

HLAS: Vždyť o tom mluvím!

2: Ale ne takhle!

HLAS: Vy mi, zdá se, nerozumíte. Nabízím vám život, ve kterém budeme šťastní.

2: Omluvám se.

HLAS: Kam jdete? Kam si myslíte, že jdete?

2: Říkala jste, že mi nabízíte život?

HLAS: Nový bezpečný život. To přeci chcete, ne?

2: Můžete mi říct, co je to za život, ve kterém chtějí být lidé znásilňováni? Já to totiž nevím.

HLAS: V pořádku. Jste rozčilený, protože jste pochopil, že už nejste výjimečný. Na to si zvyknete. Ostatně nic jiného vám nezbývá. –
Pojďte sem ke mně.

(ticho, 2 jde pomalu dopředu)

HLAS: Uvidíte, že mezi nás zapadnete. A budeme žít šťastně až do smrti.

Konec

Martin Domkář
Fenomén Facebook
aneb Lze přežít svou smrt?

Osoby: On (*nejdříve přiznaný herec, později se stává více a více postavou*)

Ona

Herec ztvárňující Jeho by měl mít příjemný žoviální vztah k divákům, jakoby mu vůbec nevadilo, že se mu „nakvartýrovali“ přímo do bytu. Chová se zcela nepokrytě – v průběhu představení sní s velkou pravděpodobností jogurt a podrbe se na přirození.

On, stůl a notebook.

ON: Pro začátek bych chtěl říct, že jsem na facebooku oslavil své první Vánoce. (*Možná vytáhne i chřestítka a oslavně zachřestí!*)

Já vim, že už je to daleko, ale... proč o tom mluvím? Tehdy, tehdy o Vánocích 2009 (*krom toho, že se začal psát příběh o mně*) jsem si udělal takový testík s názvem „Kdy umřete“ a... abyste rozuměli... já jsem si z toho udělal srandu (!!!) ... ale úplnou, úplnou bžundu, jo... (*sám sobě se směje*) ... a ono... ono mi vyšlo, že umřu... to se podržte... DNEŠKA. Jako už teď no. (*Možná mu i samým smíchem kanou slzy z očí, postupně se uklidňuje.*...)

Úplná blbost, zkratka.

No.

(*Ale to jsem odbočil.*)

Tak já vám o sobě asi něco povím.

Jmenuji se Alexandr, ale přátelé mi říkají Sašo. Na facebooku se potom jmenuji „Sašo Na Kašo“, jako tři jména takhle... V mládí jsem hrával fotbal, protože to táta tak chtěl, ale protože jsem byl radši doma... zanořen... (*vymyslí vtip...*) v knížkách! ... než abych byl na trénincích... divadlo se pro mě stalo jasnou volbou (*hrozně se rozesměje...*)

Ne, pardon, dělám si srandu, dělám si srandu. (*Snaží se nesmát.*) Beru zpět (*žádný divadlo*). Celý mládí jsem vlastně proseděl za počítačem nebo prozevloval na sídlišti na hřišti. Ale fotbal jsem hrál! To zas jo. A myslím i docela dobře, jenom mě to pak už tolik nebavilo... Nevim.

Ted'ka dělám internetové stránky pro pár firem, nebo pro jednu školu ted'... (*otočí notebook*) To je moje práce! (*JAMU-stránky*) Studuju jazykovou školu, prvním rokem po gymplu. Nic moc. Moc tam nechodím, ale něco bejt musí...

Tady vám něco ukážu... (*a znovu otočí notebook*) To je kočka, co.

To je Klára. Ta mi hodně dokáže hnout žlučí. Jako já jsem pro ni měl vždycky slabost, od dvanácti jsme spolu střídavě chodili a zas nechodili, znáte takový vztahy, ne? O nás si povídali snad i učitelé, jak nám někdy vzali ty psaníčka, co mi (*hlavně ona, jo!*) posílala po spolužačkách...

(*V následující pasáži zřejmě ukazuje nějaké další fotky na notebooku!*)

Jezdili jsme pak společně na letní tábory. Jako instruktoři, samozřejmě. Ale to nebyl takovej ten obyčejnej tábor, blbý hry a tak... Hodně se tam chlastalo, žádná nuda. Tam mě ale vlastně začala štvát, protože se pořád točila okolo jednoho vedoucího... Rok jsme spolu nemluvili. Nechtěl jsem se jí doprošovat.

Přišla sama! Prej že potřebuje partnera do pokračovaček do tanečních. Věděl jsem, že ke mně pořád něco cejtí a tak jsem s ní chodil. Na ty pokračovačky. Smála se, že jsem levej, ale ne zle, naopak, vždycky se mnou pak ještě zašla do Dakoty na pivo. Jen sami dva jsme se tam smáli...

A prej že udělala chybu. Ale že ted' už je to jedno, protože chodí s Filipem. Takovej suchar.

Tady mám fotky z výletu na Slapy.

Trochu tu přibrala micin... *(hned si uvědomí, že jsou tam s ním diváci, a snaží se pokračovat jinde)*

Ona facebook nemá. Je proti tomu. Spíš sportuje. Hraje tenis, squash, plave.

(Zapírá mu mobil.) Pardón, jen mi přišly nějaký emaily, koukám.

Aha, aha.

(Pokud herec na obecnstvu pozná, že by následující pasáži nemuselo rozumět, vzhledem k věku a zkušenostem s internetem, potažmo facebookem, tak může ještě znovu vystoupit z role a udělat ke své činnosti za notebookem drobný komentář...)

Skupina „Petr Čech už nemá formu a je v Chealse největší lemra!“ To je fakt, zhoršil se. Potvrdit!

„Chci, aby se k nám dospělí chovali slušně!“ ... Cože? Ááá, moje sestřenka... Uděláme jí radost? Em? Jo, ale hned to smažem ze zdi. Tak.

Skupina skupiny „Tudle-nudle“. Super. Potvrdit!

Ne, to je fakt skvělá kapelka.

„Nevěděla jsem co dělat, tak jsem si taky založila skupinu :-“ ... No, uděláme jí radost? Jo, ne, jo, ne... NE! Protože seš ploštice!

Abyste rozuměli, facebook je fenomén.

Preji si, aby se na facebook přihlásila Klára Vrbová ... Cože? Kdo to založil? ... Blbec. Klára je přece úplně proti takovým kravinám jako je facebook. *(rozhozen...)*

Skupina Václav Cejpek bude navždy mým rektorem? ... Co je to za kokotinu? Co to je za lidi ty JAMÁci, koho to zajímá...?

Klára Vrbová. Líbí se mi? *(chce kliknout, ale...)* Ne... pitomost, zas by byly keci...

(Někde v průběhu následujících „veřejných“ myšlenek ho napadne, že by mohl založit profil na facebooku za Kláru. To je na herci, popř. režisérovi.)

Venca Strnad chce být přítel. OK. Proč ne...

Sakra, ale ta Klára. Myslí si, že bůhvíco není, když nemá facebook. Že má svý soukromíčko a „nemusí být u všeho“. „Já se bez toho obejdu, když se chci s někým spojit, napíšu mu email.“ To je sice hezký, ale vysvětlí to, Klárko, tady Milanovi, co tak truchlí, že s ním nejí jedna velká face-rodina. Že ti nemůže posílat virtuální dárky a srdíčka.

Ale tak není vlastně důvod, neudělat Milanovi radost.

Založíme profil. K-l-á-r-a. V-r-b-o-v-á. Česká republika, Brno...

(Prostor pro hereckou improvizaci...) Zálaby? Přece „balení kluků“. Oblíbené filmy? Mm... Hluboká hrdla, Sexy-školka... To je už asi moc, co. Napíšu, že mám ráda lehce erotické snímky. Lehce erotické UMĚLECKÉ snímky. Hudba? Vánoční koledy. Atd.

Nějaké intimnosti, které mi svěčila... Trocha muziky, co oba posloucháme. Seriál Přátelé. Prej, že jsem něco mezi Joeym a Rossem... To je ale blbost.

Ááá, první přátelé...

Milan, Hugo, Vanda, Libor... ty jo, to mě si takových přátel teda tak rychle nepřidávalo.

Jarda, Karel, Vóda, Pepa, ty jo, tomu hned napíšu, že mu smrdí řiť. Veronika Tlustoprška. No jo, ta hned aby měla kamarády. Bačis. Tenhle je taky na facebooku? Neskutečný. Janys, Tom...

(ON je z nastalé situace viditelně vzrušen, prožívá si „klukovinu“. Kliká a kliká, ale také často běhá po celém prostoru, může mluvit sám se sebou do zrcadla apod.)

Milan píše. Bůůůůůůůůůůů— *(se ti zasekla klávesnice, ne?)* — ůůůů je. To víš, že jo. Já sem, ty blbe. Já ted' budu tvůj Bůh.

— Ahoj Milane, tak jsem tě vyslyšela. Musím se tady rozkoukat, pomůžeš mi. Broučku :-)

— Že váháš, Klárko. Jsem celej tvůj.

— Nepředbíhej.

— Jak nepředbíhej? Ted' nechápu... :- *(spousta smajlíků)*

Protože seš úplně tupej. Co myslíš, Klárka je dneska povolná...

- Chci bejt. . . *(ne Ona by napsala)* být tvá holka, to jsi nepoznal?
A ještě. . .
- Bála jsem se ti to naznačit, říct. . . tak jsem si říkala, že si založím facebook a . . . přijde to samo. . .
Tak co je? Si ho honíš? Tak odepiš, ne?
- Kláro, já tě nepoznávám.
Aby ses nepo. . .
- Upsík, asi je poznat, že jsem opilá, co?
- Jsem z tebe úplně zmatený.
Atd., mohou pokračovat variace na takový typ chatu na facebooku, hráno jenom „jednáním za monitorem“.

(Uběhl nějaký čas, cca půlden.)

(Najednou se však rozrazí dveře a přijde Ona. . .)

ONA: Ty zasnanej kriple, tys mi založil ten posranej facebook! Pročs to udělal ty ubožáku, co si tím dokazuješ?!

ON: Jak si přišla na to, že bych to založil já. To není pravda, já to nezaložil. (. . . *za notebookem rychle na něco kliká, snaží se „zamést“ stopy*)

ONA: Jo, a komu jsem jinýmu asi vyprávěla, že jsem měla. . . *(orgasmus na kole. . .)*

ON: Sám jsem se divil, že sis –

ONA: Sašo, co to na mě hraješ! Pročs si to udělal?! Sakra!

ON: Vidíš, vidíš, žádněj tvůj profil neexistuje, neexistuje! A neříkej mi Sašo, víš, že to od tebe nemám rád. . . *(myslí si, že ji ukazuje „zahmlazené stopy“)*

ONA: Co kecáš, vždyť tady je, ty hajzle, ty hajzle, a ještě bude tvrdit, že to není pravda, ty ubožáku, ubohej.

ON: Ne, ne! Neexistuje. . . Cože?! Počkej. . . vždyť jsem ho. . .

ONA: Nic, jsi kretén, co s tebou, jdu domu, na tohle já nemám. . .

ON: Účet zrušen.

ONA: To už mi, hochu, moc nepomůže.

ON: Ale ne. Můj účet je zrušen, já jsem se smazal sám sebe, doprdele! Já neexistuju, ty vole, všech 500 přátel. . . je v prdeli. . . *(opakuje dokola dohazlu, nebo doprdele podle oblíbených nadávek u herce, který ho ztvárňuje)*

ONA: Ty seš vážně úplnej magor, na tebe se nemá cenu zlobit.

ON: Já jsem se smazal. Co se to jen děje, co jsem to jen udělal? . . . jsem se smazal.

ONA: Jo. Tak prosím tě potom smaž i mě a jdi se léčit.

ON: Kláro? Klárinko. . .

(Chce jakoby říct „promiň“, ale. . . koukne na ni, na notebook, na ni, na notebook. . .)

ON: Jdi se vysrat, ty zasnaná krávo!!! Zničilaš mi celej život!!!

Vypadni, vypadni ti říkám.

Zabiju tvou mámu, zabiju tvýho tátu, vybiju ti celou tvou rodinu, ty děvko. . .

ONA: Alexi? Si v pohodě???

A už jen orientačně několik námětů, co by On mohl ještě říct. . .

ON: Chcípni v bolestech.

Useknu ti levou nohu příborovým nožem a pohřbím tě za živa.

Vyleptám ti oči žiravinou.

Apod.

(Ona už se pouze nechápavě dívá, nebo odchází na squash, nebo jiný konec. Myslím, že by to ale celé mělo proběhnout jako taková „svižná facka“.)

Jiří Hauser
Hluchý a slepý

1. obraz (most)

(na scéně svítí billboard reklamy Salmy Hayekové na Avon, před zábradlím na mostě stojí muž v roztrhaném tričku a kapsáček s lahví skoro dopitého rumu)

Muž: Salmo, krásně se usmíváš. Tvá rtěnka je rudá jak moje krev, co poteče tam dole pod mostem. Co myslíš, lásko, mám skočit? Mám strach, jsem zbabělec! Bojím se exekutorů, vymahačů, smrti, Boha, úteků, rozvodu, ztráty dětí, ďábla, bojím se skočit dolů, bojím se života, dluhů. . . , *(napije se z láhve)* bojím se jít domů a tam v oknech se rozsvěcují světla, rodiny večerí, já se bojím být sám, sám skočit. *(láhev muži vypadne z ruky, spadne dolů pod most a rozbije se)* Do prdele! Teď se už ani nemůžu opít k smrti. Salmo, porad' mi, co mám dělat?! Bože, proč jsi mě opustil? Víím, že zničit dar života je smrtelný hřích. Skončím v pekle, ze kterého jsem chtěl utéct, z bláta do louže. Nemám už nic, nikoho, ani ten rum. Měli jsme skočit spolu a on tuzemák zradil a spadl, první nepočkal. Roztříštil se na tisíc kousků, jako se mám roztříštit já. Nemám ani korunu, abych si koupil další láhev. Co mně zbývá? Musím skočit. Zítřka budu v novinách a psychologové budou rozebírat v článku, proč jsou sebevraždy. Proč? Nemám práci, peníze, žena mě nechce, děti opovrhují, jsem nic, jaký smysl má můj život? Stejně jsem se narodil jako nechtěné dítě. Matka měla jít na potrat, tak se potratím já sám. *(najednou začne hrát taneční hudba)* To vypadá na nějakou diskotéku. Hned bych si zatančil, ale takhle smradlavého, otrhaného a špinavého by mě tam nepustili. Ale zatancovat si můžu i tady? Tanec smrti, při kterém spadnu dolů. *(směje se a tančí jako tanečník u tyče-zábradlí, bliká na něj stroboskop nebo jiné světelné taneční efekty, tančí stále rychleji, pak najednou uklouzne a málem spadne dolů, v poslední chvíli se chytne jednou rukou zábradlí a visí dolů)* Do hajzlu! Proč se bojím! Konečně mohlo být po mně! Teď stačí, když se pustím. Stejně už nemůžu, ztrácím sílu. . . , chci umřít, ale mám strach, zbaběle! Srabe! Nicko!

Slepec: *(jde kulhavou chůzí po mostě, poklepává hůlkou na zábradlí)* Je tu někdo? Potřeboval bych najít cestu na metro.

Muž: Já už ti ukážu jen cestu do pekel.

Slepec: Pane, nechci vás obtěžovat, ale je už večer a já nejsem z Prahy. *(blíží se k muži, stále poklepává zábradlí)*

Muž: Ani kdybych chtěl. . . nemůžu. protože za chvíli spadnu.

Slepec: Počkejte! Pomůžu vám. Chyťte se hůlky. *(stojí za zábradlím u muže, klekne si a prostrčí mezi tyčkami slepeckou hůl.)*

Muž: Běž! Neotravuj! Chci umřít! Jsem k ničemu!

Slepec: Ale já vás potřebuju!

Muž: Proč zrovna mě? Podívej se kolik lidí chodí tam dole.

Slepec: *(vsune hůl muži do druhé ruky)* Prosím, dovedte mě a pak skočte.

Muž: Mám strach, už nemám sílu. Pomoz mi.

Slepec: *(protáhne ruce mezi tyčkami, chytí muže za obě ruce a snaží se ho vytáhnout)* Jste těžký, snažte se dát nohy nahoru. Jinak vás nevytáhnou.

Muž: Nedokážu to, spadnu. Nemá to cenu! *(marně se snaží dát nohy na horu)*

Slepec: Zaberte! *(vší silou vytahuje muže nahoru)*

Muž: *(podaří se mu vylézt nahoru a slepec ho přetáhne za zábradlí)* Kurva, stála ta námaha za to?

Slepec: Jste živý, zdravý, ne slepý mrzák jako já.

Muž: Máš peníze, bydlení, ženu.

Slepec: Beru sociální podporu, bydlím na internátě, lásku nemám, a kdybych ji měl, tak už tu dívku nikdy nespatriím. Když jsem oslepl, tak jsem chtěl také umřít.

Muž: Kdy jsi oslepl?

Slepec: Na Silvestra ve 14 letech. Hrál jsem si s raketami na ohňostroj. Předváděl jsem se své holce a měl jsem v sobě pár piv a láhev šampaňského.

Muž: Nemohl bys mně půjčit na rum? Zavedu tě za to do metra.

Slepec: Rum?! Na to, abych vás pomohl zabít?

Muž: Nevykej mi pořád! Myslíš, že to nezvládnu bez rumu? *(přelézá zpátky před zábradlí)* Že jsem takový ubožák! *(naklání se dopředu, jako že chce skočit)*

Slepec: *(přitáhne muže hůlkou pod krkem)* Nejdřív mě dovedeš do metra, pojeděš se mnou a najdeš mi zastávku tramvaje 22 na Pohořelec. Pak ti dám prachy na ten smradlavej rum, ať chcípneš.

Muž: Co blbneš? A netykej mně! Jsem přece starší! Pust' mě! Vždyť mě užrtíš!

Slepec: Říkal jste, že vám mám tykat a pustím tě, jedině když přelezeš zábradlí zpátky a dovedeš mě na 22.

Muž: Říkal jsi před tím jen na metro. Do prdele, nemůžu dýchat.

Slepec: Tak dělej! Lez! *(táhne ho hůlkou zpátky)*

Muž: Chlapečku, jsi nějak drzý! Teče ti ještě mlíko po bradě! *(leze přes zábradlí)*

Slepec: A z tebe páchne rum! *(za zábradlím táhne muže stále hůlkou pod krkem)*

Muž: *(bouchne slepce loktem do břicha, ten muže pustí a spadne mu hůlka a muž ji hned vezme)* Dej sem prachy, jinak tě praštím tím tvým klackem! Odepni si celou ledvinku i s mobilem!

Slepec: Pane, vraťte mi alespoň hůlku a nechte doklady. *(odepíná ledvinku)*

Muž: No vidíš, chlapečku, jak umíš vykat. *(vezme si ledvinku, vytáhne peněženku a přepočítává peníze.)*

Slepec: Mám tam jen asi 1200.

Muž: Jak to víš, když jsi slepý?

Slepec: Mám dobře vycvičený sluch a hmat. Prosím, vraťte mi alespoň hůlku.

Muž: Nic ti nedám. Počkáš tady až se vrátím. Jdu si koupit rum a zbytek ti vrátím.

Slepec: Proč nemůžu jít s váma? Co když se nevrátíte? *(vrhne se na muže, ale muž uhne a slepec spadne na zem.)*

Muž: Neboj, vrátím se. Jiný, lepší a vyšší most neznám. A nedělej blbosti, ať neskončíš dole dřív než já. *(odchází)*

Slepec: *(sedí na zemi a mne si bolavé koleno)* Vraťte se! Prosím!

Muž: *(z dálky)* Chceš taky koupit flašku rumu?

Slepec: Kašlu vám na zasranej rum! Slyšíte!? Slyšíš?! Jseš hluchej?! Je hluchej, já slepej a blbej. *(směje se a snaží se nahmatat zábradlí)* Do háje, proč mi nenechal alespoň tu hůlku? Kdyby mě ti dva neochotní lidé před tím neodmítli, mohl jsem už být dávno v posteli. A já hlupák se starám o nějakýho smradlavýho bezdomovce. Měl jsem ho nechat skočit dolů, protože to stejně udělá s mojí hůlkou i ledvinkou. Nebo se nevrátí. Hej, je tu někdo!? Proč hraje pořád to dus, dus! Ted' mě určitě nikdo neuslyší. *(hip-hopová muzika hraje čím dál hlasitěji, slepec se chytne na kolenou zábradlí a vstane a rapuje)*

Skoč dolů skoč

však ty víš proč

jsi prostě děsnej cvok.

To není žádný rock.

Houmlesáku rychle padej, padej,

já tě nevidím, jsem přece slepej.

Rozmázneš se jako mastnej flek,

tahle story je fakt fuck very black.

Slepec: Ještě ze mě bude 12-cent nebo Eminem a nebo taky mrtvej 2 pack. *(směje se)* Jestli se ten bezdák nevrátí, skočím místo něj. Treba se nebudu bát, když nevidím tu hloubku. Představím si, že skáču do modrých zpěněných mořských vln. Přes zábradlí nějak přelezu a pak už to bude jednoduché. Bez dokladů sice nepoznají, kdo jsem, ale moje matka se stejně s mrzákem nestýká a otec se za mě také stydí. Zvlášť teď, když má dvě zdravé děti s druhou manželkou. Nikomu tedy scházet nebudu. Kluci z internátu budou myslet, že jsem se spustil s nějakou pražskou děvkou. Však mi to tak říkali při odjezdu. Zkusím přelézt a uvidím... *(směje se)* ... řekl slepej. *(snaží se přelézt zábradlí, několikrát však spadne zpátky)* Ztraceně! Kdybych alespoň spadl na druhou stranu.

(slepec se snaží vstát a přelézt zase zábradlí, až se mu to podaří. Mezi tím jde muž se zavřenýma očima, ťukající holí, zpátky na most a v druhé ruce drží igelitku s rumem a kolou)

Muž: Pomozte nebohému slepci otevřít rum a kolu. Umírám žízni. *(směje se a otevře oči)* Do prdele! Co blbneš!? *(hodí tašku na zem – zařinčí sklo – a běží chytit slepce a přitom mu spadne hůl z mostu, ale chytí slepce pevně za paži.)*

Slepec: Myslel jsem, že už se nevrátíte.

Muž: Ty vole, tykej mi! Potřeboval jsem jen ten rum a s tebou by to dlouho trvalo.

Slepec: Tak můžete, můžeš jít znovu. Slyšel jsem, jak se láhev rozbila.

Muž: Blbost, jen cinkla o dlažbu. Horší je, že spadla hůl pod most. Tak pojd! *(pomáhá slepci zpátky přes zábradlí)*

Slepec: *(spadne vyčerpaně ze zábradlí na zem)* Bez hole jsem ztracený, musím skočit za ní... Ta láhev je opravdu rozbitá. Podívejte se, podívejte se.

Muž: *(jde k tašce a vytáhne z ní rozbitou láhev)* Máš pravdu, chlapče. Půjdu dolů pro tu hůl, pořádně naplánuju místo, kde spadnu, a cestou se stavím pro rum.

Slepec: Prosím, vezmi mě sebou. Nechci tady už zůstat sám.

Muž: *(otevře kolu)* Tak dobře. *(napije se)* Chceš se napít?

Slepec: *(napije se)* Dík.

Muž: Tak jdeme. Musím se do svítání zabít. Jinak už to nikdy neudělám. *(otočí se na svítící billboard Salmy Hayekové)* Ahoj Salmo, miláčku, já se vrátím a pořádně ti tu rudou rtěnku olížu.

Slepec: S kým to mluvíš?

Muž: S mojí holkou. Škoda, že ji nevidíš, protože je moc krásná.

Slepec: Ale vždyť ji neslyším, ani necítím.

Muž: Je daleko, naproti na tom domě.

Slepec: Proč za ní nejdeš?

Muž: Salma je voňavá a krásná Mexičanka. Já jsem otrhaný, smradlavý a neumím španělsky, ani anglicky. Musíme jít.

Slepec: Až najdem hůl, půjdeš se mnou na ubytovnu, osprchuješ se, já ti koupím nové oblečení a pak půjdeme za ní, protože trochu anglicky umím. Budu vám dělat tlumočníka.

Muž: Je to nesmysl. Je bohatá a slavná. Jdeme.

(odchází při mexické hudbě, slepec se drží muže za rameno)

Obraz č. 2 *(pod mostem)*

(na jevišti je pouze naznačen šedý betonový sloup mostu, který je postříkán grafity, je slyšet zvuk rychle projíždějících aut)

Slepec: *(plazí se po zemi a snaží se nahmatat slepeckou hůl)* Musela se někde při pádu odrazit od betonu.

Muž: *(popíjí z lahve rum, chodí pořád dokola a dívá se na zem)* No, jo, ale kam? Mohl ji taky už někdo ukrást, než jsme sešli dolů. Nebo spadla na silnic pod auto a to ji odkutálelo kdovíkam.

Slepec: Musím ji najít. Bez ní prostě nejsem, chápeš?!

Muž: *(vrávorá)* Podívám se na silnic.

Slepec: Neblázní! Copak nevidíš, jaký je tady provoz? Sotva tam vkročíš, hned tě nějaký šílenec srazí.

Muž: Kam v pátek v noci všichni tak spěchají? *(nakročí do silnice, auta na něj troubí a brzdí)*

Slepec: Seš cvok! Chceš se zase zabít a ne mně pomoci! Stůj! Nenechávej mě tady! Potřebuju tě! Prosím!

Muž: *(ukročí zpátky na chodník)* No dobře. *(napije se rumu a jde si sednout k slepci)* Zabiju se stejně, až skočím z mostu.

Slepec: Nechlastej pořád ten rum! Mluvíš pak jak cvok! *(snaží se mu vzít láhev z ruky, ale muž s ní uhýbá a směje se)* Ohromná sranda . . . , ha, ha, ha!

Muž: Zabít se nesmím, smát se nesmím. Napij se se mnou, kamaráde!

Slepec: Je to hořké a páchne to.

Muž: Počkej, smíchám to s kolou. *(nalévá rum do lahve s půlkou koly)* Uvidíš, jak ti bude chutnat. *(podává láhev slepci)* Ber, dokud je!

Slepec: *(váhavě vezme a napije se)* Není tak špatný. Docela to ujde *(napije se pořádně)* Dneska jsem pořádně nic nejedl. Za chvíli budu jak dělo.

Muž: Počkej, nech mi něco. Také mám žízeň. Před chvílí jsi vypadal jak abstinent. *(vezme slepci láhev)* Jak se vlastně jmenuješ?

Slepec: Robert. Ale říkají mi Robin.

Muž: *(dlouze se napije)* Já jsem Tom, křtěný Tomáš. Tak na tykáni, Robine! *(napije se a podá láhev slepci)*

Slepec: Ahoj, Tome! *(napije se a oba se od srdce dlouze smějí, až slepec na muže vyprskne rum s kolou)* Promiň! Nemám hůl a jsem ožralej.

Muž: To nic. Já nemám vůbec nic a nikoho a jsem cvok. Musím jít nahoru, nebo nikdy neskočím. Dej mi ještě pořádně loknout na kuráž.

Slepec: *(pije rychle z láhve)* Počkej do rána, vyspíš se z toho.

Muž: Robine! Dej mi to zpátky! Slyšíš, nebo jseš snad ještě hluchej. *(snaží se mu vyrvat láhev, ale slepec se brání, tak na něj skočí, začnou se rvát a kolu s rumem stejně vylijí na sebe)* Tak vidíš! Máš radost?

Slepec: *(směje se pořád víc a bláznivěji)* Nevidím, nevidím . . . , ha, ha, ha . . . !!!!

Muž: *(začne slepce fackovat i bít)* Tobě je to k smíchu, že nemůžu zdechnout, že jsem nula, že mě vyhodili z práce, že nemůžu soustat vlastní ženu, že ji soustá jinej a bohatěj, že nemůžu dát polibek na dobrou noc dětem, že smrdím, jsem roztrhanej, že chlastám, že jsem troska, hajzl, zbabělec!

Slepec: *(kryje se zoufale rukama)* To bolí! Přestaň! Jau! Zavolám policajty! *(snaží se z ledvinky vytáhnout mobil, ale muž ho slepci vyradí z ruky na silnici.)* Hajzle, přestaň! Dám ti všechny prachy! Přestaň! Pomoc! *(muž ho kope až do bezvědomí)*

Muž: Jo, prachy si vezmu a půjdu pro další flašku. Nechtěl si mě nechat zdechnout, tak zdechneš ty. *(vezme si od bezvládného ležícího slepce ledvinku a odejde, na jevišti zesílí zvuk projíždějících aut a hudba z klubu a po jevišti přejíždějí kužely světla z aut)* *(za chvíli se vrátí vztekle muž)*

Muž: Do prdele! Mají zavřeno. V 11 večer zavírají a já tam přišel přesně v 11. Prý na mě zavolají policajty, že jim rozbiju dveře, když tak budu bušit. Stejně je to kvůli tobě, zsranej slepýši! *(kopne do něj)* Vstávej! Dovedu tě do metra! Jinak to nestihneš, protože o půlnoci se zavírá. Seš hluchej!? *(klekne si ke slepci)* Tolik jsi toho nevypil, abys chrápal jak zabitej. *(nakloní se k němu)* Do hajzlu, nejsem doktor, ale vypadá to, že asi nedejcháš. *(začne ho pleskat po tvářích)* Probud' se! Dělejte! Neblbni! Trošku jsem tě jen doliskal . . . , pár kopanců snad sneseš! Pane Bože! Co jsem to udělal, jsem kretén, zbabělý hajzl, který si troufne na slepého mrzáka. *(třeše s ním, obejmě ho)* Prosím tě! Jseš živěj, jseš živěj! Rozumíš?! *(drží slepce na rameni a rozplácě se)* řekni . . . , Robine, že jsi neumřel . . . , já, hnusná nicka, jsem měl umřít, proč jsi mě zachraňoval na tom mostě?! Proč, proč, proč *(hystericky vzlyká, za chvíli položí slepce na zem a prudce vstane.)* Neboj! Umřu s tebou, kamaráde. Přece tě v tom nemůžu nechat samotného. Půjdu nahoru a skočím za tebou dolů. Pak se sice rozejdeme, protože ty půjdeš do nebe a já do pekla, do nicoty, já jsem přece nic! Víš, ale bojím se skočit sám. Skočíme Robine spolu. Budeme těžší! Poletíme rychleji dolů. Zamáváme mé krásné milence Salmě a odrazíme se . . . *(naloží si slepce na záda a ztěžka s ním odchází)* Neboj, Robine, to zvládneme, uvidíš,

že ti bude líp, ... *(zesílí opět zvuk aut, hraje hudba, tentokrát poprock – ploužák, kužely reflektorů aut křížují jeviště, ale méně frekventovaněji, zazní celý ploužák, nejlépe 2–3 minutový, pomalu se setmí a je slyšet jen hlas muže)*

Muž: Jsi těžký jak pytel cementu... , musím tě položit... , chvílku si, kamaráde, odpočineme, dolů to pofiči rychleji, neboj se, Robine!

3. obraz *(na mostě)*

Muž: *(nese slepce ztěžka na zádech, funí, položí slepce na zem a podívá se na svítící reklamu ze Salmou Hayekovou)* Tak Salmo! Konečně jsme tady, v ráji, s tebou. Už se mně po tobě stýskalo, víš? Ale vlastně jsem se s tebou přišel rozloučit. Škoda, že jsi tak daleko, protože tě nemůžu políbit. Kdybych mohl alespoň vylézt na ten tvůj obrovský reklamní plakát, polaskat tě za uchem a skočit dolů. To by byla vášnivá smrt. Možná lepší jak v koridě být mrtvým toreadorem. Salmo!? Miluješ mě?! Proč neodpovídáš!? Jsem blázen, když mluvím s reklamou! Nikdo mě nemiluje! Musím to skončit. Kamaráde, odpočinul sis? Já ano. Teď nás čeká těžký úkol. Chlape! Musíme to zvládnout. Ty to máš stejně jednoduší, když umíráš podruhé. Už víš, jaké to je být v ráji. Kdyby mě tak čekal ráj jako tebe, Robine, skákalo by se mi líp. *(položí slepce na zábradlí, opře ho a sám zábradlí přeleze, slepec se však sesune na zem, muž se ho snaží mezi tyčkami nadzvihnout i vytáhnout nahoru, ale on se zase sesune.)*

Asi budu muset skočit bez tebe. Já vím, do pekla se ti nechce, když už si v ráji. Sbohem, příteli! Teď už mě stejně nepotřebuješ. Tentokrát se nebojím, tak snad konečně budu opravdový hrdina. Bude to nejlepší čin, co jsem v životě udělal. Zbavím společnosti ekonomicky slabého parazita, co vraždí slepé mrzáky pro svoje mindráky. *(připravuje se na skok, téměř se odrazí, ale slepec se nečekaně vymrští a strhne muže přes zábradlí zpátky na most. Oba dva se válí po dlažbě a zhluboka oddechují)*

Slepec: Myslel jsem, že to nestihnu. Teď už nemám ani kapku síly.

Muž: Ty nejsi mrtvý? Po tom, co jsem ti udělal, jsi mě už podruhé zachránil můj hnusný, odporně slizký život. Proč?!

Slepec: Musíš jít do blázince nebo k soudu a také na protialkoholní léčbu. Ale nejdřív mě musíš odnést do nemocnice. Mám asi zprážená všechna žebra.

Muž: Nikam nejdu. Já už nemůžu.

Slepec: Jen mě odnes a pak skoč třeba pod vlak. Mám asi otřes mozku, chce se mi zvracet, točí se mně hlava, ... dlužíš mně dva životy, já ještě nechci umřít, ...

Muž: Promiň, máš pravdu. Odnesu tě do špitálu a pak se sem vrátím. *(zdvihá slepce)*

Slepec: Opatrně! Bolí to! *(stoupne pomocí muže a dá mu ruku okolo ramen, jdou pomalým nejistým kulhavým krokem)*

Muž: Zvládneme to, kamaráde. Dostaneš se z toho. *(odchází)*

(jeviště se setmí, pomalu začne svítat, je ticho, do kterého začnou znít zvony, jsou slyšet stále hlasitěji, vzadu na jevišti se nasvítí dřevěný kříž, muž klečí zády k hledišti a modlí se ke kříži)

4. obraz *(kostel)*

Muž: Otčenáš, jenž jsi , Pane, prosím, zachraň Robina, vím je to má veliká vina, obrovská vina, proč on by měl trpět za moje hříchy. Dej prosím doktorům sílu, ať zastaví vnitřní krvácení, moc tě, Pane, prosím. Když se uzdraví, slibuju, že se nezabiju. Slibuju, že se o něj budu starat až do konce života. Slituj se, Pane Bože, přimluv se prosím, panenka Marie i Duchu svatý, amen. *(hraje varhanní hudba, čím dál dramatičtější, najednou však ustane)*
(v kostele se ozývá jen zvuk – echo slepecké hole)

Muž: Umřel! Proč on? Pane Bože, proč ne já. Proč si mě nevyslyšel, Pane?! Já chtěl umřít! On přece chtěl žít! Robin mně zachránil život, aby mohl umřít?! Nebo umřel proto, abych já žil?! Nerozumím ti, Pane! Ať už přestane klepání té slepecké hole! Je to moje svědomí? Já jsem ho zabil! Pane! Slyšíš?! Takhle přece nemůžu žít dál! Umřel, abych já našel konečně odvahu zemřít. Je to tak?! Myslel jsem, že se o něj budu starat do smrti. Měl jsem už jen jeho a on mě potřeboval. A já Robinovi tak ublížil! Odpusť mi, Robine! Odpusť mi, Pane Bože! Odpusť mně prosím i sebevraždu! *(padne hlavou k zemi)*

Slepec: *(pomalu přichází, klepe holí, je oblečen v bílé nemocniční noční košili)* Všechno ti odpustím, ale sebevraždu nikdy!

Muž: *(celý se třese a stále klečí s hlavou na zemi)* Přestaň, svědomí, ťukat do mého tupého mozku. Já vím, že jsem vinen!

Slepec: Jak můžeš věřit v Boha, když chceš zničit život, který ti daroval jako zázrak!

Muž: Co mám dělat? Zůstal jsem na světě úplně sám. Nikdo na mě nečeká, nemám nic a nikoho.

Slepec: Musíš se o mě postarat! Já v nemocnici nechci zůstat, protože to tam páchne strašlivě chloraminem. A když volám na sestřičky, tak dělají, že mě nevidí, nebo že tam nejsou, protože si myslí, že já, slepý mrzák, je nevidím. Včera jsem jedný mladý a voňavý po zralech jablkách šáhl na měkoučkej zadeček, až začala vířkat, jako bych ji znásilnil. Asi jsem nebyl její typ.

Muž: *(vstane a nevěřícně zírá)* Robine! Ty žiješ? Jak jsi mě našel a jak ses dostal z nemocnice?

Slepec: Říkal jsem přece, že dělaly slepé – sestřičky. Včera jsem dostal novou hůl, tak stačilo po anglicku zmizet. Potom už se stačilo zeptat místních bezdomovců, jestli o tobě něco neví.

Muž: V té nemocniční košili vypadáš jako duch.

Slepec: Odvedeš mě na ubytovnu, tam se převleču a pak hned pojedeme vlakem ke mně na internát do Pardubic.

Muž: Já s tebou na internátě bydlet nemůžu. Hned by mě vyhodili, jak by ucítli můj smrad.

Slepec: Neboj! Na ubytovně se pořádně vysprchuješ, cestou koupíme nový oblečení a prádlo a na intru řeknu, že jsi mně zachránil život.

Muž: Já tobě!? Ty snad mně? To je nesmysl! Já tě, Robine, odvedu na intr a pak se vrátím do Prahy.

Slepec: Tome, chceš zase bydlet pod mostem?

Muž: Zkusím najít nějaký podnájem.

Slepec: Za co?! Máš prachy?

Muž: Nemám. Ale musím najít nějakou práci. Nebo se zkusím podívat domů. Stejně jsem už dlouho děti neviděl.

Slepec: Sliboval jsi, že jestli přežiju, tak se o mě budeš starat až do smrti.

Muž: Já vím, ale není to tak jednoduché. Nejdřív se musím postavit na vlastní nohy. Třeba pak budeš moct bydlet u nás.

Slepec: To je úžasný happyend. Jako v Holywoodu.

Muž: No dobře. Teď ale ze sebe potřebuju vydrhnout tu smradlavou špinu. Pak se uvidí.

Slepec: Máš pravdu, uvidíme... ha, ha, ha!

Muž: Promiň, vždycky zapomenu... jsem sobec...

Slepec: To nic. Jdeme. Pomož mi, prosím.

Muž: Jasně. *(odchází, pomalu se stmívá, je slyšet jen vzdalující se kroky a klapot hole, pak se rozezná jemná varhanní hudba)*

5. obraz (most)

(přichází muž s lahví rumu, ze které lačnými doušky popíjí, na svítícím billboardu už není Salma Hayek, ale reklama na nápoj s holým zadkem)

Muž: No to snad ne! Salmo! Kam jsi zmizela? Proč tě sundali, ti konzumní bastardi?! Tak strašně jsem se na tebe těšil. Zůstala jsi mně už jako jediná láska a oni mi tě ukradli. S kým si teď budu povídat!? Parchanti! Proč jste to udělali!? Chtěli jste mi ukázat, jak mám holý zadek? *(pláče, usrkává rumu, slzy mu tečou po tvářích a rum po bradě)* Manželka mi nechtěla ani otevřít, když jsem zvonil. Neukázala mi ani Terezku ani Lukáše. Ukradla mně vlastní děti. Prý jsem ji připravil o všechny peníze a bude platit moje dluhy do konce života. Ať táhnu i s tím zmraženým slepýšem. Internát jsem musel hned opustit a Robinovi zakázali se stýkat se mnou, s pochybným ztroskotancem, jinak že ho vyhodí. V práci, když jsem žádal bývalého šéfa, jestli bych se mohl vrátit, tak řekl, že jsem se snad zbláznil. A nakonec ztratím nejkrásnější milenku z Holywoodu. Salmo, láska moje, život nemá opravdu žádný smysl. *(napije se rumu)* Komu budu scházet? *(přeleze zábradlí)* Mám se pomalu upít k smrti, nebo hned skočit? *(nakloní se a dívá se dolů)* Musím to ještě dopít... , sakra, dole vidím tu slepeckou hůl! Robine! Našel jsem ji! A vypadá, že je celá. Půjdu pro ni. Zase jsi mi zachránil život! Musím ti ji přinést na intr. *(chce přelézt zábradlí, ale spadne mu láhev s rumem, tak se otočí)*

a chce ji ještě chytit, ztratí však rovnováhu a padá dolů) Já nechci umřít! Žíííííí!!!! (na jevišti zhasnou světla a je ticho, jen se ozývá vzdálený zvuk projíždějících aut a hip-hopová hudba, do tmy svítí jen reklama na nápoj s holým zadkem)

6. obraz (pod mostem)

(pomalu se rozednává, na zemi leží hůl a vedle ní muž, za ním je typická potrhaná velká krabice pro bezdomovce, z ní se pomalu vyhrabe opatrně protahující se slepec)

Slepec: Do Prčic! Kde mám hůl?! *(vyleze ven a zakopne o ležícího muže)* Do hajzlu! Tome, seš zase jak dělo! Myslel jsem, že už jsi přestal chlastat. *(leží vedle muže)* Vzbud' se a pomoz mně najít hůl! Páchne z tebe rum! Musel jsi vypít alespoň dvě flašky. *(snaží se po kolenou najít hůl, přitom šáhne na muže)* Brr, ty seš hnusně studeněj a lepkavej, pane Bože, to je krev! Ty seš mrtvej! Tome! Slíbil jsi, že to už nikdo neuděláš! Našel jsem ti levnou ubytovnu v Praze, myslel jsem, že si najdeš nějakou práci. . . všude jsem tě hledal, čekal na tebe. . . kdo mi teď najde hůl, já tě potřebuju! Rozumíš?! Slyšíš?! Jsi hluchý?! Jsi hluchý a já slepý. Navždy zůstaneš hluchý a já navždy slepý. *(nahmatá hůl, vstane, klepe holí o dlažbu, odchází, klapot hole se vzdaluje. . . .)*

[illegible]

Radka Hoffmanová

Chcela som byť len sama sebou...

Chcela som byť len sama (so) sebou. Nič viac. Poznám sa už pár rokov a viem, že by to tak bolo pre mňa aj ostatných najlepšie. Ale nepodarilo sa. Kvôli hlúpmu zmluvám, záväzkom atď. Tak a teraz musím bývať s ňou a mám sto chutí ju zabiť! Pekne pomaly, postupne, dômyselne, ale bezbolestne. Nie som predsa sadista a v podstate ľuďom nerada ubližujem. Ale toto je výnimočný prípad, možno až príliš. ... Keď bývate s niekým tak odlišným, s niekým komu nemáte čo povedať aj keď urputne a vytrvalo premýšľate nad tým, že nejaká spojitosť medzi vami predsa musí existovať, ale nie, nie je tam žiadny styčný bod. ... Zdieľate svoj čas a priestor s osobou, s ktorou by ste sa v živote za, povedzme, normálnych okolností asi ani nezoznámili a neprehodili by ste ani tých pár trápnych slovíčok, o ktoré sa tu denne pokúšate. ... no, jednoducho by ste o sebe nevedeli. A tak by to bolo správne. Aspoň z môjho uhla pohľadu a myslím, že chrbtom sediaci dievčina by nenamietala. Sedávame takto deň čo deň. ... chrbtom k chrbtu radšej ako tvárou v tvár. ... je celkom pravdepodobné, že by potom hrozilo nebezpečenstvo úrazu. Predstava ako natiahnem ruku, a potom sa ozve ten slasťný zvuk dotyku dlane a líca vás celkom desí a baví zároveň. Opakujem, že som tvor relatívne umiernený a mierumilovný. ... Pokiaľ niekto neprekročí moje hranice a nedostane sa do nebezpečnej zóny, z ktorej niet úniku. A nech sa už udeje čokoľvek, tak nič nebude hodnotené a vnímané z mojej strany pozitívne. A práve tomuto dievčaťu sa podarilo zájsť takto ďaleko. Ako jednej z mála. Gratulujem! Je perfektná v tom, čo robí. ... Fakt! Vďaka nej som viac menej prinútená sa stále niekde poflakovať a pobyt v spoločnej izbe ma vyčerpáva svojou sterilitou a zápachom hnisu. Je naozaj nesmierne potešujúce, keď po návrate z domu, keď je človek rád, že sa s tým prekliate ťažkým vakom dostal až do cieľa a ešte sa nestihne poriadne ani vyzuť a čaká uvítanie v podobe prekvapeného „aaahoj“, a za tým samozrejmy dodatok „nejako skoro, nie?“ To je horšie ako keby mi jednu vrazil! A tak je to vždy! Otázky typu: „Kedy pôjdeš domov? A kedy sa vrátiš? A dnes nejdeš nikam von? A čo ty tu?“ a do toho to jej prekvapené „ahoj“ zakaždým, keď príde do izby a ja nehanebnica tu sedím na svojej stoličke a obývam priestor, ktorý mi bol určený. ... Že ma tá hanba nefackuje! Najprv som sa pokúšala tieto jej otázočky ignorovať, myslela som si, že sa mi to možno len zdá, a že to nejakým spôsobom prežijem a vykašlem sa na to. Nuž, ale potom mi to začalo liezť neskutočne na nervy. A teraz som na toto dievča a všetko, čo spraví alebo nespraví nesmierne alergická. Nenávidím jej chrápanie, skype-ovanie s rodinou, ktorá jej v tomto veľkom meste tak strašne chýba. ... Ja už asi nenávidím aj jej dýchanie! Preto sa v mojej hlavičke začal rodiť plánik. Taký malý, nevinný. Musím sa jej zbaviť. Hoci aj nelegálnou cestou.

Vyžaduje si to náročnú prípravu, prepracovaný a podrobný harmonogram každej činnosti súvisiacej s tajnou operáciou, pre ktorú ešte nemám vymyslený názov, ale aj to bude.

Nákresy! Geniálne! Zostavím pár náčrtov modelovej situácie a potom si na základe sympatií k jednotlivým návrhom vyberiem vhodný spôsob ako sa zbaviť môjho príšerného utrpenia.

Vytiahla som papiere a začala som si len tak čarbať a rozmýšľať. Podarilo sa mi vytvoriť rôzne varianty a scenáre udalostí, ktoré budú nasledovať, ale väčšina z nich bola časovo alebo psychicky náročná. Mrhať časom, ani v súčasnosti značne otupenou psychikou si fakt dovoliť nemôžem. Chcela som vymyslieť niečo svieže, neotrepané, fascinujúce, ale zároveň aby s tým bolo čo najmenej práce a ja by som aj tak dosiahla želaný efekt samostatnosti. Nahovorím cudzieho chlapa, aby ju nalákal na sladkosti a keď sa poddá, tak jej chladnokrvne zabodne nôž priamo do srdca. Ale kde nájdem takého chlapa? V sférach organizovaného, či neorganizovaného zločinu som úplný nováčik a pravda je taká, že neviem kde začať, na koho sa obrátiť, kde hľadať informácie. Hm, netuším, ako sa môžu zapojiť ďalšie postavy do tohto čisto osobného konfliktu. Vskutku náročné. Nebudem do tejto akcie (*ešte stále nemám názov, ak ťa niečo napadne, tak sa ozvi. ... budem len rada*) ťahať nikoho a basta! Zvládnem to aj sama bez akejkoľvek pomoci. Takže celý akt usmrtenia (*tento výraz ma nesmierne fascinuje. ... znie to tak pekne*) sa odohrá v inkriminovanej a vyššie spomínanej spoločnej izbe. Zvolená taktika boja musí byť precízna a najmä po nej nesmú zostať žiadne stopy, čiže žiadna krv na vankúši, vytrhané vlasy v umývadle ani vymlátene zuby vŕľajúce sa po podlahe. Mám to! Najjednoduchšie bude otráviť alebo predávkovať liekmi moju milú chrbtom sediacu kolegyniu a jej telo ukryť na odľahlom, nikým nepoznanom mieste. Aj keď to bude vzhľadom na rozmery danej slečny ťažký oriešok. To zvládnem. Budem sa tváriť, že nesiem staré periny. A koniec koncov môžem byť okoloidúcim ukradnutá. Viem, že som chcela byť silou mocou originálna a tento

nápad taký nie je, keďže ho použilo milión ľudí predtým a ešte ho použije milión ľudí po mne, minimálne. Ale páčil sa mi svojou jednoduchosťou, tak čo, no nie?!

Správala som sa ako obvykle (*tj. mlčala som a ani som sa na ňu nepozrela*) a slečna nemohla nič vytušiť. Odišla som a pekne nahlas som sa pozdravila. Mala som namierené do lekárne nájsť vhodnú zmes liekov. Tvárila som sa, že som príserne chorá a všetky tie pekné pilulky sa musia súrne dostať do môjho tela. Všetko sa úspešne podarilo, a tak s plnou igelitkou (*aj keď igelitky bytostne neznášam, ale pre správnu vec je obeť priam nevyhnutná*) kadejakých farebných krabičiek som sa tanečným krokom presúvala zasneženým mestom. Pri dverách som na chvíľu zostala stáť a premýšľala, či to mám vykonať. Jednoducho sa ozvalo moje svedomie, ktoré sa doteraz taktne zdržalo vyjadrovania. Zrazu som si nebola taká istá ako predtým. Začala som trochu pochybovať. Vybrala som z tašky kľúče, otvorila a vošla som do izby. Ozvalo sa staré známe prekvapenie „ahoj“. To bolo akoby mi jednu vrazila s boxerom na prstoch a vytrhla mi sánku... Rozprúdilo to vo mne adrenalin a presvedčilo ma, že to musím vykonať. Teraz alebo nikdy! Začala som sa tváriť neobyčajne milo. Dokonca som sa aj usmievala. Spýtala som sa, či si nedá čaj a dievčinka ostala na sekundu zarazená, ale nakoniec súhlasila. Zrejme mala pocit, že sa snažím votrieť do jej priazne a to ju nadchlo. Odišla som do kuchynky pripraviť výborný čajík, ktorý v tomto neprívetivom, uzimenom počasí určite padne vhod. Rozdrvila som všetky tabletky, zaliala ich horúcou vodou, do ktorej som ponorila aj niekoľko sáčkov silného, čierneho čaju, aby chuť prebila všetky ostatné vnemy na jej jazyku. Pridala som tam ešte pár lyžíc cukru. Tradá, čaj sa nesie milosť pani! Dievča z toho bolo nadšené. Údajne to bolo presne to, čo potrebovala. Ach, aká irónia osudu. Sadla som si k svojmu stolu a netrpezlivo načúvala a čakala, čo sa bude diať. Po chvíli sa ozval veľký tresk. Otočila som sa a videla som, ako jej hlava leží na stole a ruky visia vo vzduchu. A z prevrátenej šálky padali posledné kvapky na linoleum neskutočne pomaly. Pri dopade každej jednej ma bolela hlava viac a viac...

Musela som konať rýchlo. Vytiahla som zo skrine veľkú tašku, v ktorej som pred príchodom do tejto izby mala pobalené všetky svoje veci a tak nejako som myslela, že by sa tam aj žena ako ona mohla zmestiť. A mala som pravdu. Nikdy by som nepredpokladala, že manipulácia s mŕtvolou je tak náročná. Horko ťažko som ju dostala pred dvere, zamkla a ťahala za sebou v obrovskej modrej taške z lkey. Cesta von z budovy trvala dlhšie ako som očakávala, ale nakoniec sa podarilo. Celá spotená som sa obzerala okolo seba, či ma niekto nevidel. Našťastie v tom čase prešlo okolo len pár ľudí a tým bolo ukradnuté, že čo to tam nacvičujem. Presunula som sa až k autu a pekne ju naložila do kufra ako som to videla v rôznych filmoch. Stále som čakala, kedy sa ma zmocní pocit víťazstva a spokojnosti. Až vtedy keď som naštartovala sa vo mne prebudilo nadšenie z efektného prevedenia plánu. Odviezla som nás na zabudnuté miesto v neďalekom lese, spálila jej telo na popol, ktorý som následne rozsykala po okolí. Cestou naspäť som si kúpila drahé, kvalitné víno a bola som odhodlaná oslavovať. Pekne sama so sebou. Bol to neskutočný pocit oslobodenia a radosti v jednom.

Od môjho brilantného činu ubehol mesiac a ja tu teraz sedím v izbe a trpím, kedy si po mňa prídu. Je mi jasné, že o mne vedia. Oni vedia, čo som spravila. Odpočúvajú ma. Do tašky mi nainštalovali vysielaciu. Nevychádzam von, lebo všade na mňa striehnu a čakajú, kedy sa potknem, aby ma mohli dostať, ale ja im nedám príležitosť a radšej ostávam v izbičke sama so sebou ako som vždy chcela. Vyčkávam v tichu svojej postele, aby mi neušlo žiadne šuchnutie, šepot a zvuk krokov. Počujem vŕzganie dverí v dialke.

Idú si po mňa?

Kateřina Chvátalová
Návštěva (Večere)

Muž

Mladík

Žena

Uprostřed prázdného pokoje sedí v křesle muž. Dívá se nepřítomně před sebe. Ozve se klepání. Muž sedí dál bez povšimnutí. Opět klepání. Muž se ani nehne. Do místnosti tiše vchází mladík, nese v ruce balíček. Muž se pomalu otočí za zvukem. Dlouze pozoruje tvář mladíka. Krčí se mu rysy obličeje, mladík sklopí na chvíli oči.

Muž Co chcete. Nevidíte, že právě večerím?

Mladík *(se nejistě zamračí)* ... Ve dvě hodiny odpoledne? Myslel jsem...

Muž Běžte myslet jinam.

(Mladík se přiblíží.)

Muž Kdo vás poslal?

Mladík Prosím?

Muž Z kterých jste novin.

Mladík Ale já nejsem reportér.

Muž *(vznětlivě)* Redaktor, reportér, myslíte, že mě chytnete na slovíčku?

Mladík Já...

Muž Deník, bulvár, ... všechno je to jedna velká mafie.

Mladík Ale já nejsem od novin. Donesl jsem t... , donesl jsem rumové pralinky. Říkal jsem si, že je třeba...

Muž Myslíte, že si mě získáte cukrlátkama? Nejsem spratek z ulice. Kdybyste byl třeba z National Geographic, tak ze mě nic nedostanete. Nebudu nic ří- říkat pseudoseriozním pisálkům, jako jste vy. Nebudu nic říkat nikomu.

Mladík Nepřišel jsem kvůli rozhovoru.

Muž Stejně vám nic nepovím. Už jsem se poučil *(odmlčí se a napije se vody)* Ti minule mně vnucovali tři sta tisíc za autorský práva. Víte, kam jsem je poslal Jste z vydavatelství? Jestli jste jeden z těch, co tu krouží, tak vypadněte.

Mladík Nejsem...

Muž Nevěřím vám ani slovo. Myslíte si, že si tak málo cením vlastní paměti? Na to mám ještě rozumu dost. A pořád jsem dost hrdej na to, abych to udělal pro peníze a dost starej na to, aby to bylo kvůli ženské.

(Muž sedí. Je ticho. Dívá se do dálky. Mladík se ani nepohne, čeká. Muž se po chvíli vytrhne z nepřítomnosti.)

Muž Už jste měl někdy Polynésanku?

Mladík Prosím?

Muž Píšete přece cestopisy.

Mladík Ale já...

Muž Zavřete dveře. Táhne mně na kříž. Četl jsem v tom vašem plátku jednou reportáž z Bora Bora. Měli jste tam chybu. Ten farmář nechoval prasata, lovil na jihu perly. Znal jsem ho osobně. Jeho žena měla ty nejplnější lýtka, jaký jsem kdy viděl. Na první pohled to nebylo nic hezkýho, ale když jsem potom šel, kamkoliv, cokoliv jsem dělal, musel jsem na ty její oblé křivky pořád myslet. Ne a ne je dostat z hlavy. Tam jsou holky jiný než tady. Musíte se ráno zvednout a jít. I kdyby se vám ještě nechtělo. Těžko se jich pak zbavuje. ... Byl jste někdy v Papeete na rybím trhu?

Mladík Ne. Ani pořádně nevím, kde to je. ... nejdál jsem byl v Řecku, když mě. ... naši vzali na prázdniny.

Muž Sedněte si. Znervozňujete mě. *(vrátí se hraná nerudnost, mladík se posadí)*. Tam si zajedte. Dokud jste mladej. Dostal jsem se tam, když jsem vozil na lodi tchawanský zboží. Prokřičoval jsem celej oceán. V přístavech jsem měl holky, jak se to zpívá

v té písničce. *(zanotuje)* Ne, počkejte. To je jiná melodie *(opraví se a zazpívá jiný nápěv, který se objeví i v závěru)*. Nic není krásnějšího, než být za úsvitu na trhu. Nikde to nevoní tolik mořem, prací a dálkou, když jste na pevnině. *(Zapaluje si)* . . . Nesmí se tady kouřit. Tak bych zakázal kouřit tohle svinstvo, co sem vozí. Měl jste někdy pravej doutník?

Mladík Ještě jsem doutník nekouřil. Vlastně nekouřím vůbec.

Muž Ve vašem věku jsem měl odkouřený v kuse snad týdny! Ale pravýho tabáku. Možná měsíce! Kolik vám je?

Mladík Dvacet čtyři.

Muž Tak to roky. Vypadáte na dvacet. Měl byste se přestat holit. *(vyfoukne dlouze dým)* V Bangladéši jsem si koupil první břitvu. Ne ty komunistický holítko. Naplácat si na ksicht moskevskou voňavku . . . to byl taky příklad kolektivní solidarity, nikdo nemohl říct, že někoho nemůže cejtit . . . ale o tom vy nemůžete už nic vědět. *(odmlčí se)* Měl byste to aspoň zkusit.

Mladík Co zkusit?

Muž Už jen proto, abyste zjistil, jestli vůbec nějaký vousy máte. Týden na břitvu vůbec nesahejte. A uvidíte. Jak vám začne růst hitlerovskej knírek a dole nic, pryč s tím. Madridskej hezoun. Efébský chmyří. Bydlel jsem s takovýma ve Španělsku, když jsem studoval ještě architekturu. Francouzi to byli.

Mladík Byl jste v Madridu?

Muž Dva roky. Pak jsem odjel na brigádu do Afriky na vykopávky a už jsem se zpátky nevrátil. Kdybych nedostal infekci do nohy, možná teď žiju někde v Lybii. Tyhle kopance jsou to nejlepší, co člověk může od života dostat. Pamatujte si, že všechno je pro něco dobrý. Když jsem dělal na ropných plošinách na severu, jednomu chlápku umrzly nohy a museli mu je vzít. Dostal roli v americkém válečném velkofilmu. Ted' si ty své pahýly cachtá někde v Kalifornii u vlastního bazénu. Sviňský štěstí. Ve Státech jsem nikdy nebyl. Jenom v Kanadě. Na těžbě.

Mladík A . . . viděl jste medvěda?

Muž *(Muž se na mladíka dívá upřeně, jako by si klepal na čelo.)* Myslel jsem, že mně budete dávat bystřejší otázky.

Mladík Promiňte, já jen, že mám Kanadu spojenou s hokejem . . . a s medvědy . . . Je to pitomá otázka, máte pravdu.

Muž Medvědy jsem potkával samozřejmě denně. To je drsněj kraj. Nepsal jste ten článek náhodou vy?

Mladík Jaký článek?

Muž Ruku bych dal za to, že jo.

Mladík Tak to . . . to byste si potom zahrál v nějakém americkém filmu z Vietnamu. *(nepochopení)* Jakože byste o ni přišel.

Muž *(Muž se dívá zarytěji.)* Ty vaše průvodce doporučují do kanadskýho lesa na medvědy bslněj sprej. Ale už nepíšu, že medvěd je schopnej uběhnout s prostřeleným srdcem až deset kilometrů.

Mladík No, to je . . . trochu bizarní.

Muž Jo, být rozsápanej medvědem, to je podle mě Smrt. Ale užít si to, ne že hledáš v poslední hodině po kapsách sprej. *(Zasněně.)* Představte si to . . . líbanky, jdeš do lesa pro klestí, protože máte v chatě provlhlý polena . . . a po cestě tě roztrhá medvěd. Není to nádherný?

Mladík Já jsem četl, že by měli nosit turisté zvonečky. Protože medvědi jsou v podstatě hrozně plaší.

Muž To rozhodně! To víte že jo. Bez zvonečku v Kanadě ani na krok. To se zjistí jednoduše, jestli je v okolí medvěd.

Mladík Vážně? Jak?

Muž Podle čerstvýho lejna. Víte, jak poznáte medvědí hovno?

Mladík Ne.

Muž Že je plný zvonečků. *(začne být nevrlý)* Další otázku. Rychle. Nemám na vás celý den.

Mladík Já . . . A byl . . . a byl tam velký mráz?

Muž Na Sibiři byl větší.

Mladík Byl jste na Sibiři? Tam to musí být drsné.

Muž Znáte Mrazíka?

Mladík Tu pohádku? Ano.

Muž Tak to nemůžete pochopit. Máte zkreslený vidění. Komunistický! O Sibiři ani o Rusku nehodlám mluvit. Další otázka.

Mladík A... a... a... nechybí vám ta romantika dalek?

Muž Myslíte... úsvity u moře, teplej písek, když ho sklepáváte z kůže, to tichý zpívání racků do šumění přílivu?

Mladík Přesně to.

Muž A nechybí vám testosteron? Další otázka.

Mladík *(Do místnosti vchází žena v bílém.)*

Žena Naše hodina, pane Františku... Jeden bílej, dva červený a pořádně zapít *(podává mu v kalíšku tři tabletky a sklenku vody)*
Pořádně! *(muž zapije léky, utírá si kapesníkem ústa. Žena natřepává polštář na lůžku a spravuje povlečení, otáčí se přitom na mladíka)* Tak kdepak jste dneska byli? Lovili jste krokodýly na Amazonce, nebo jste utíkali z Barmy před genocidou?

Mladík Dneska jsme zvonili, sestřičko. V Kanadě. A předtím jsme byli až ve Francouzské Polynésii.

Žena To jste tam beztak proháněli holky, vidíte, pane Františku. Tááák *(uklízí kalíšek a sklenku)* Ještě vám změřím tlak.

(Muž všechny úkony dělá nevědomky, opěť je s prázdnýma očima zahleděn do dálky.)

Já bych jela k moři hned. Takhle lehnout si na sluníčko a celý den jen tak lenořit na písku. Ale pak si stejně řeknu, že u nás je to nejhezčí. Že mám pravdu, pane Františku. Netlačí? Ale do takové Itálie... nebo do Chorvatska. Teď se dá na Last Minute celkem slušně ušetřit. Zatnout... a zapumpujete.

Mladík Já bych jel daleko raději na sever.

Žena Pumpujte, pumpujte. Třeba vás tam tatínek příště vezme, vidíte, pane Františku.

Muž *(muž se vytrhne, otočí se pomalu na mladíka, potom na ženu)* Co je to za chlapa? Kdo ho sem pustil?

Žena To je přece váš Michal.

Mladík No nic, já už raději půjdu. Já se za tebou zase v sobotu zastavím. Sněž si ty pralinky.

Žena Jéé, vy jste dostal pralinky, no teda...

Muž Co mně tykáte!

Mladík Děkuju, sestřičko. Tak ahoj, tati.

Muž Co mně tyká! Zavolejte ošetřovatele, ať ho odtud odvedou. *(začne rozrušeně zvonit na službu)*

Žena *(žena ho okamžitě tiší)* Uklidněte se, pane Františku.

Muž Já toho člověka neznám! Ošetřovatel!

(Žena ho uklidňuje, starý pán se domáhá ošetřovatele, žena pouští rekordér.)

Žena Tohle je vaše oblíbená. To je první, kterou jste se naučil na kytaru, pamatujete? Kde to bylo? V Brazílii? V Indii?

(Muž se uklidní. Hudba dohrává.)

Konec

Lukan Kopecký
Silná káva aneb výlet s fechtlami

text pro off program Salónu původní tvorby na Difa JAMU

Postavy:

Dítě

Rodičové

Spolucestující

Stewardka

Děj se odehrává v autobuse společnosti SA v průběhu cesty mezi Prahou a Brnem. Venku prší. Okna autobusu jsou zamlžená.

Text je jedním dlouhým monologem Dítěte, byť jedná i jeho rodiče – ti však mluví velmi tiše, pokud vůbec. Dítě začíná mluvit, jakmile k tomu dostane podnět.

Bylo by dobré, kdyby diváky již při příchodu vítala stewardka, postupně je usazovala na vybraná místa a během svého výstupu jim nabídla ke konzumaci ... čaj-kávu-kapučino.

DÍTĚ:	napil	bez jídla
Tady	teď to budete muset nějak přežít	to bych nevydržel
tady teda	rodičové	to já jak vyvádím
ne tady ne	já bych to nepřežil	bys vyváděla taky
ne	nepřežil bych to	nedělej to s tou rukou
tady to nebylo	to nejde přežít	tohle dělají jenom fechtlové
taťko tady to nebylo	jídlo všechno	je to pravda
taťko	existuje, aby se tomu mohlo zabránit	ale víš moc dobře
ty popleto	nedá se to léčit	co myslím
blázne	dokud se všechno jídlo nesní	schovejte to
bláznivá	musíš myslet tak abys neublížovala	tak kdy bude se chodit pro kafe
dědeček moc dobře věděl	dětem	když se budete chovat tak
proč nemá rád pionýry	perník	jako správný člověk
fechtlové	na výlet	tak se budu taky chovat
komunisti	až se budeš chovat tak	jako správný člověk
doprdele	jak se chovat máš	rozumný člověk ví jak splnit
doprdele	tak se budu chovat já	svým dětem přání
maminko, ty mě chceš zabít	k vám hezky	taky můžu říct že
blázne	k postiženým dětem ani jeden	kdyby nechodila teta
tohle dělají jenom fechtlové	to neumíte	Blanka do fechtlu tak
fechtláci zkurvený	až se budete chovat	by se to nedělo
je jasný, že se rozteče	ani jeden to neumíte	ty záchvaty
perník	ani jeden z rodičů	ale oni se dějou
máš se řídit podle těch správných věcí	bud' ticho táto	nikdo z vás tomu nerozumí
	tohle postižení nejde léčit	rodičové milí

nechce tomu
chápat
ale může to člověk
udělat
to ty nevíš
to bys měl
vědět
ale i řepkový cukr
je zdravěj
v určitejch dávkách
to je hnus
tak proč ses jí neoptal
doprdele
proč nejseš tak chytřej
a neoptáš se jí
jestli nechceš
abych se pozvracel
bože to je hnus
to ty jenom říkáš abys mě
zalekl
zalekl
zalekl
ale dobrý člověk
by se optal
hned
já nesmím
nic
bez cukru
já fakt nesmím
cukr
já mám
syndrom
já nesmím nic
bez cukru
nikdy nepomůže
a říkám to všem
já jediný musím
pít kávu
bez cukru
kurva doprdele
to mi nedělá dobře
fechtlové

na stoličce
když mám ten
syndrom
tu mají pracovníka
který tomu nerozumí
by tu měli mít ten přístroj
co mají v Ikea
fechtlové fechtláci
jsou vymyšleny metody
abys zachránila
mladý život
člověka
a můžeš za to ty
že ses neoptal
na kávu
s cukrem
káva bez cukru
nepomůže
káva samotná
vona k tomu měla důvod
ublížit
někomu
tys měl kávu
s cukrem
já ne
to je to
tohle dělají jenom fechtlové
stará dobrá karosa
tělo také potřebuje
normální
cukr
a ne medový
cukr
mají mít takový
přístroj
který počítá
s takovýma
lidma
aby člověk
neumřel
přece mami
přece to víš

mami
že mě můžeš ztratit
mami
já jsem
jak přístroj
který nejde
spravit
který musí
jít
do šrotu
a sešrotovat
nemá blbý prachy
blbý stát
fechtl
nemá prachy
nechce pomáhat
já jsem to poznal
že tam cukr
nebyl
a já nechci umřít
kvůli tomu že mám tu
stolicu
mami
víš
je to pravda mami
pravda
pravdoucí
tak proč s tím nic neděláš
mami
nezavoláš poldy
na Student agency
předpisy nejsou dělaný
podle EU
mami
chápeš to
i kdyžs byla
fechtl
tak přemýšlej mami
ať tě to naučí
někdo
mami
vy mě akorát chcete

přivést do hrobu
a ne abych žil
dlouho
mami
jídlo
s tím se musí počítat
jinak já to do Brna nevydržím
s tím se musí počítat
když se jede na výlet

Konec

Jan Krupa

Amorovy šípy

Postavy:

Jiří

Karel

Pavčina

Dívka v masce

Jiří, Karel a Pavčina jsou skoro stejného věku – kolem třiceti let.

1. V baru

Jiří sedí sám u stolu a pije pivo. Vstoupí Karel, chvíli se rozhlíží, jako by hledal volné místo. Všimne si místa u stolu, kde sedí Jiří, a přistoupí k němu.

KAREL: Nevadí, když si přisednu? Nikde jinde není místo.

Jiří pokrčí rameny.

KAREL: No ne, my se přece známe. *(přisedne si)*

JIŘÍ: *(podívá se na Karla):* No jo, ty jsi Karel.

KAREL: A ty Jiří. Na střední jsme spolu chodili do třídy.

JIŘÍ: Seděli jsme přes uličku vedle sebe.

KAREL: Proč se nikdy neukážeš?

JIŘÍ: Mám nějaký špatný období.

KAREL: Tak bys měl právě mezi lidmi.

JIŘÍ: To je jenom horší.

KAREL: Nedaří se ti v práci?

JIŘÍ: Mám rád jednu holku.

KAREL: V čem je problém?

JIŘÍ: Ve všem.

KAREL: Normálně jí to řekni.

JIŘÍ: To nejde.

KAREL: Blbost, není vám patnáct.

Náhle světelná změna, světlo může také na chvíli zhasnout, aby se mohla změnit scéna, a pak se opět rozsvítit.

2. Jiřího vzpomínka

Maškarní bál. Kolem Jiřího v masce víří rej divukrásných fantastických zvířat a bytostí. Prochází Dívka v masce.

JIŘÍ: To je ona. Musím jí to konečně říct. Nemám na vybranou. *(zastaví procházející Dívku v masce)*

DÍVKA V MASCE: Ahoj, my se ještě neznáme.

JIŘÍ: Ale jo.

DÍVKA V MASCE: Vážně?

JIŘÍ: No jasně, já jsem. . .

DÍVKA V MASCE: Na maškarním je každý někým jiným.

JIŘÍ: No, vlastně. . .

DÍVKA V MASCE: Ztratil jsi řeč?

JIŘÍ: Víš, já jsem tady na tebe čekal.

DÍVKA V MASCE: Takže to není náhoda?

JIŘÍ: Ne. Musím ti něco říct.

DÍVKA V MASCE: Tak ven s tím.

JIŘÍ: Já tě mám rád.

DÍVKA V MASCE (*směje se*): Vždyť nevíš, kdo jsem.

JIŘÍ: Poznám tě i pod maskou. . .

Dívka v masce se ještě víc rozesměje.

JIŘÍ: Mám tě hrozně rád. Chci s tebou být – navždy.

Dívka v masce se smíchy popadá za břicho a ukazuje na Jiřího. Masky krásných zvířat se promění v ohybné příšery, ustanou v pohybu a otočí se na Jiřího. Je slyšet smích.

JIŘÍ: Počkej. Počkej!

Jiřího vzpomínka končí. Tentýž světelný efekt jako před jejím začátkem.

3. V baru 2

Zpět v baru. Jiří a Karel sedí u stolu a pijí pivo.

JIŘÍ: Už dlouho jsem ji nepotkal. Ani nezahlednul.

KAREL: Najdeš si jinou.

JIŘÍ: Kdybych si ji mohl něčím zavázat – třeba jí zachránit život a přitom riskovat svůj. . .

KAREL: Nesmysl, tak to nechodí.

JIŘÍ: Co ty o tom víš?

KAREL: Zapomeň na ni.

JIŘÍ: Nejde to. A co vlastně děláš celou tu dobu ty?

KAREL: Maluju obrazy a draze je prodávám. Mám pozemky v Indii, v Assámu. Pěstuje se tam čaj jenom pro mě.

JIŘÍ: Cože?

KAREL: Je to kousek od Bangladéše, tam si koupím pozemky taky. Nebo je vyměním za ty v Assámu.

JIŘÍ: Děláš si ze mě srandu?

KAREL: Normálně, mám pozemky v Assámu.

JIŘÍ (*učehtne se*): A pěstujou tam čaj jenom pro tebe. . .

KAREL: Přesně tak.

JIŘÍ (*opět se učehtne*): Tak proč je chceš vyměnit za jiný někde v Bangladéši?

KAREL: Je to možnost, která se nebude opakovat. A v Bangladéši se taky pěstuje čaj a možná ještě lepší.

Jiří se opět učehtne.

KAREL: Doma mám lučištníci, lučištníci mám doma.

JIŘÍ: Co?

KAREL: No fakt – mám doma lučištníci. V jednom kuse si na ni musím dávat pozor, pořád po mě střílí Amorovy šípy.

JIŘÍ: Amorovy šípy?

KAREL: Nikdy nevím, kdy mě může překvapit. Pak před nima musím kličkovat a vyhýbat se jim – jednomu, druhému a třetímu už jen stěží.

JIŘÍ: To teda ne, nic takovýho není.

KAREL: Jasně že je. Pak ten výjev namaluju. Ale nejlepší je, malovat přímo při tom, jak po mně stíhají.

JIŘÍ *(opět se uchechtne)*: Pak ale nemůžeš moc uhýbat. . .

KAREL: Přesně. Zato ty obrazy jsou nejlepší. Kdyby mě nějaký šíp zasáhl, už bych v životě nic nenamaloval.

JIŘÍ: Rád bych nějaký obraz viděl. Bydlíš pořád tam, co dřív?

KAREL: Tady přes ulici. Ale nemůžeš tam jít.

JIŘÍ: Dobře, jak myslíš. . .

KAREL: Tak to musí být.

JIŘÍ: Kdes k ní přišel, k té své lučištnici?

KAREL: Vystřelila po mně. Podívej. *(vyndá z kapsy ptačí pero a ukazuje ho Jiřímu)* Je z toho šípů. Vypadlo, když o mě zavadil. Taktak jsem uhnul.

JIŘÍ: A jak je to dlouho?

Náhle světelná změna, světlo může také na chvíli zhasnout, aby se mohla změnit scéna, a pak se opět rozsvítit.

4. Karlova vzpomínka

Karel a Pavlína jsou mladí. Kdekoli sami. Karel nese pod paží skicák, za uchem má tužku. Pavlína za zády schovává Amorův luk a toulec šípů.

PAVLÍNA: Ahoj Karle, doufám, že neruším.

KAREL: Jdu kreslit večerní město.

PAVLÍNA: A nechceš kreslit něco jinýho?

KAREL: Večerní městský zákoutí mají jedinečnou atmosféru.

PAVLÍNA: Nejtěžší je kreslit lidi. Nebo to neumíš?

KAREL: Máš pravdu, ale anatomii zvládám skvěle.

PAVLÍNA *(za zády nepozorovaně zakládá šíp do luku)*: Nepochybuju o tom. Ráda bych se na nějaké tvoje kresby podívala.

KAREL: Kresba je jenom základ. Kontury umí každý škrábal, ale barvy jsou to nejdůležitější.

PAVLÍNA: A co třeba akty, vsadím se, že to bys nesvedl. *(vytáhne luk a vystřelí po Karlovi)*

Karel uskočí. Pavlína zakládá do luku další šíp.

KAREL: Co to děláš? To je neuvěřitelně výjev. Je v něm tolik energie. . .

Pavlína opět vystřelí a Karel stěží uhne. Pavlína zakládá do luku další šíp.

KAREL: Tento výjev, kdyby se mi podařilo nakreslit. *(rozkládá skicák a chce začít kreslit)*

Pavlína opět vystřelí. Karel už jen reflexivně uhne, šíp ho tentokrát škrábne. Karel přestane kreslit.

KAREL: Ty si myslíš, že nesvedu akty?

Karlova vzpomínka končí. Tentýž světelný efekt jako před jejím začátkem.

5. Jiří a Karel

Na odchodu před barem, naproti domu, kde bydlí Karel.

KAREL: Řekl jsem jí, že mám taky pozemky na Mississippi. A víš, co mi na to řekla?

JIŘÍ: Co?

KAREL: Že mě miluje, jenom mě že miluje.

JIŘÍ: A jak se jmenuje?
KAREL: Onehdy mi řekla, že se zamilovala do jednoho herce z televize. Zavřel jsem ji do sklepa, do sklepa jsem ji zavřel.
JIŘÍ: Nevěřím ti.
KAREL: Nechal jsem ji tam celý den, a když jsem ji pustil, tak mi řekla, že mě miluje, jenom mě že miluje.
JIŘÍ: Myslíš to vážně?
KAREL: Jo, tohle mi dělá pořád. Dneska jsem ji musel zavřít do skříně, protože mi řekla, že se zamilovala do řidiče tramvaje.
JIŘÍ: Ty jsi blázen.
KAREL: Jsem velkej malíř!
JIŘÍ: Vždyť to je týrání, měl bych zavolat policajty.
KAREL: Pavlínu mi nikdo nesebere, je to moje Pavlínka, jenom moje!
JIŘÍ: Pavlína? Co chodila k nám na střední?
KAREL: Jasně. Pavlína z našeho gymnasia.
JIŘÍ: Vždyť to je ona!
KAREL: Nerozumím...
JIŘÍ: Pavlína! Ty já miluju! Ty svině, musíš ji přece pustit!

Jiří se vrhne na Karla a začne ho škrtnout. Chvilu spolu zápasí. Jiří Karla stále škrtí. Karel padne bezvládně k zemi. Jiří jej rychle prošťákuje, najde klíče.

6. Karlův byt

V místnosti se nachází mnoho rozpracovaných obrazů, rámy, plátna, různé malířské náčiní. Uprostřed místnosti je stojan s nedodělaným výjevem střelby Amorových šípů. Vedle zamčená skříň. Na jedné straně dveře, na druhé okno.

HLAS PAVLÍNY: Karle, pusť mě ven. Já jsem si to vymyslela. Slyšíš? Já přece jenom tebe miluju. Chtěla jsem, abys žárlil. Pusť mě, ať ti to můžu říct do očí.

Jiří ve spěchu vstoupí, přiběhne ke skříni, odemkne a pootevře ji.

JIŘÍ: Vylez, Pavlínko, nemáš se čeho bát.
HLAS PAVLÍNY: Cože? Tohle přece říkat nemáš – máš říct, že musím být tvoje lučištnice, jenom tvoje, jinak mě nikdy nepustíš...
JIŘÍ: Já jsem Jirka.
PAVLÍNA: Jakej Jirka?
JIŘÍ: Ze střední.
PAVLÍNA: Karel domů ještě nikoho nepřivedl. *(vyleze ze skříně)*
JIŘÍ: Přišel jsem sám.
PAVLÍNA: Proboha, to jsi ty? Jak ses sem dostal?
JIŘÍ: Přišel jsem tě zachránit.
PAVLÍNA: Cože?
JIŘÍ: Potkal jsem Karla. Řekl mi, že s tebou žije a jak tě trápí. Vzal jsem mu klíče a přišel jsem tě vysvobodit.
PAVLÍNA: Kde je Karel?
JIŘÍ: Leží na chodníku přes ulici.
PAVLÍNA: Leží?
JIŘÍ: Poprali jsme se.
PAVLÍNA: Cos mu udělal?
JIŘÍ: Já nevím. Možná jsem ho zabil.

PAVLÍNA: Proboha!
Pavčina chce utéct. Jiří ji chytí za ruku.
JIŘÍ: Ale ne, já nevím. To jenom kvůli tobě.
PAVLÍNA: Vždyť o nás nic nevíš! Pusť mě! (*snaží se vysmeknout*)
JIŘÍ: ojd', odejdeme spolu.
PAVLÍNA: Nikam s tebou nepůjdu!
JIŘÍ: Budeme šťastní.
PAVLÍNA: Nikdy! Já miluju Karla! (*vysmekne se a uteče*)

7. Karel, Pavčina a Jiří

Karel leží na zemi před domem. Pavčina přiběhne, klekne si ke Karlovi.

PAVLÍNA: Karle, Karle, prober se! Nesmíš mi umřít! (*snaží se ho vzkřísit*)
KAREL (*probere se*): Pavčino, to jsi ty? Omdlel jsem, ten hajzl mě chtěl uškrtit!
PAVLÍNA: Už je to dobrý.

V domě za nimi se otevře okno.

JIŘÍ (*vykloní se z okna*): Miluju ženu, která miluje bláznivýho malíře!
KAREL: Pavčina je moje lučštnice, jenom moje!
PAVLÍNA: Nech nás konečně na pokoji.
JIŘÍ: Nemůžu bez tebe žít, Pavčino!
KAREL (*ucechtně se*): Hraje si na mladýho Werthera...
JIŘÍ: Udělám pro tebe cokoli!
PAVLÍNA: Zapomeň na mě.
JIŘÍ: Nemůžu.
KAREL: To je výjev!
PAVLÍNA: Tak skoč pro mě z okna!
JIŘÍ: Skočím! Budeš mě mít na svědomí!
PAVLÍNA: Říkals, že uděláš cokoli.
KAREL: Mít u sebe skicák a tužku!

Jiří vyskočí z okna.

PAVLÍNA: Proboha!

Konec

Vojtěch Landa

Věční začátečníci

1. Nepovedená snídane

Pro Tomáše Zouhara, učitele angličtiny, je dnes ráno jako každé jiné. Vstával brzy, musí ještě dokončit nějaké přípravy. Dává si velký pozor, aby neprobudil Kláru, která má budík až na devátou. Podařilo se.

Tomáš opouští ložnici, která slouží zároveň jako pracovna, a ospale se plazí do kuchyně. Ještě zpola ve spánku si nemotorně chystá kafe, jeden rohlík, dva plátky šunky, kousek sýru, je totiž jedním z těch šťastlivců, kteří mohou snídat takhle brzy zrána. Obal od sýru, nůž i zadrobené prkýnko nechává pohozené na kuchyňské lince. Kolikrát už mu to vyčítala, ale marně. Tomáš je totiž učebnicový příklad jedince s absencí pro jakýkoliv řád. To už ostatně prozrazuje jeho zevnějšek: černé vlasy jsou příliš dlouhé a nedbale rozházené, hřeben vidí jen zřídka, nosí otrhané tepláky a kyčovitě pestrobarevné tričko propagující kapelu s vše říkajícím názvem: „Vypráskaná Vokurka – unplugged tour 2008...“

Konečně je snídane připravena a nastává typický problém, jak najednou přenést talíř a hrnek zpátky do pokoje. Tomáše zapojuje lokty a snaží se dosáhnout na kliku. Napoprvé mu loket sjede, poté už se mu to podaří, avšak lehce se polije vařící kávou, až sykne, ale hrnek nepustí. Chodidlem odsouvá dveře a vstupuje zpátky do pokoje se spící Klárou. Sedá si za stůl, zapíná počítač a otevírá učebnici angličtiny, velmi rychle ji však zase zavírá, nechce se mu ani za mák. Na jeho hřbetě leží stoh chaoticky rozházených papírů.

Tomáš u počítače: „Tak copak nám to došlo. DŮLEŽITÉ NEZAPOMEŇ!“, „faktury“. Pcháá! Kazit si náladu hned zrána, to zrovna! Hele Martin něco posílá, ta dnešní mládež. To zní líp.“

Zahledí se do počítače, ukusující rohlík, aniž by však konzumovanou potravu vůbec vnímal, je totiž zcela hypnotizován obrazovkou.

Tomáš čte: „Co to je?“ PRÁVĚ JSEM SE ROZHODL NEMÍT DĚTI.

VARUJU VÁS PŘEDEM, NEPOUŠTĚJTE SI TUHLE KAPELU.

Tomáš pochopitelně písničku spouští. Rozezní se úryvek dětského rappera Mc Bunnyho s názvem: Vem si to, sračko (*píseň je k sehnání na <http://bandzone.cz/mcbunny>*)

Píseň se pustí až s textem od 45. vteřiny: „Já sem rapper a ty seš hajnej, ale tady nejsme na myslivně, a tady sme na český scéně... a já jedu vejš a vejš, naval mi tvůj keš a vypadni. Joj, já jsem král rapper a megawriter...“

Tomáš se u počítače válí smíchy, div že se rohlíkem neudusí.

Těsně poté, co rapper pokračuje slovy: „Joj, já jsem král rapper a megawriter,“ rozezní se Tomášův telefon a z něho našťavaný mužský hlas, který nepatří nikomu jinému než šéfovi. Tomáš ztlumí „drsného rappera“ a hovor přijímá.

Šéf: „Kde seš, doprdele, za patnáct minut začínáme!“

„Co je?“ zamumlá Tomáš s rohlíkem v puse, takže mu je sotva rozumět.

Šéf: „Máš být přece na Riegrově a tlumočit to jednání. Neříkej mi, žeš na to zapomněl!“

„Ale to má bejt až zejtra,“ brání se Tomáš a zděšeně vytahuje z kapsy malý diář.

„Jak zejtra! Dyt' je to dneska!“

Tomáš se podívá do diáře, kde na něho zaútočí do očí bijící nápis: TLUMOČENÍ – REALITKA – NEZAPOMEŇ. V tu chvíli končí většina kávy spolu s kousky rohlíku na stole a počítači.

Tomáš: „A do prdele! Za deset minut sem tam, přísahám.“

„Kde seš? Neříkej mi, že. . .“

Tomáš sekne s telefonem a začíná zmateně pobíhat po místnosti. Shazuje ze sebe tepláky. Honem něco na sebe. Někde tady byly rifle. Kde jsou? Tady, přehozené přes křeslo. Pochopitelně se nedaří vměstnat se do nohavic a chaoticky kulhá po pokoji, div že neupadne. „Co se děje?“ probouzí se Klára. Ale Tomáš ji už neodpoví a prchá ze dveří.

2. Úprk

(Doprovodná hudba k běhu, něco akčního. Poznámka k realizaci: Pokud režisér nebude chtít divadelně zpracovávat tuto scénu, může ji vynechat)

Tomáš prchá ulicí, prolétá se mezi troubícími auty a omlouvá se lidem, do kterých vrazil a tak tak, že dobíhá tramvaj.

Ani zde mu není dopřáno klidu: „Lístek prosím“, vyzve jej muž s odznáčkem. Tomáš zděšeně prohrabává kapsy, tuší, ví, nechal tramvajenku doma. Tohle mu ještě scházelo? Dveře se otevírají, zvažuje útek. Statný revizor mu však zastoupí cestu a tak mu Tomáš odevzdaně předává občanku. Vystupují, revizor se usmívá, aby také ne, má z každého chyceného slušné prémie.

Tomáš nervózně vyčkává, sleduje pána vypisujícího pokutu.

Tomáš: Prosím vás, pospěšte si, já hrozně spěchám.

„Až to bude, tak to bude.“ odsekne mu revizor.

Na tohle opravdu nemá čas, nechává legitimaci svému osudu a prchá pryč. Revizor vyjeveně sleduje prchajícího černého pasažera, tak tohle ještě neviděl, aby někdo utekl po předložení dokladu.

Revizor: „Neblbni mladej, máš tady občanku.“

Tomáš v běhu: „Nemám čas.“

Konečně dobíhá do kanceláře realitky. Je celý udýchaný, zpocený, oblečen stále jen do otrhaných džín, sportovních kecek a trička s kapelou Vypráskaná Vokurka.

Před konferenční místností postávají tři elegantní pánové v perfektně padnoucích oblecích a nevěřicně si Toma prohlíží. Jen jeden z nich, Tomášův šéf, se probere a přistupuje k Tomášovi: „Kde máš oblek!“ zasyčí polohlasně.

„To nešlo stihnout,“ omlouvá se udýchaný Tomáš. Zástupce zahraniční firmy z Velké Británie, stejně jako jednatel realitní kanceláře, na Tomáše nevěřicně hledí. Naštěstí Tomáš rychle zareaguje: „I'm terribly sorry to keep you waiting,“ obrací se s omluvou na zahraniční obchodníky.

Šéf zabíjí Tomáše pohledem, ale co se dá dělat, otevírá tedy dveře do kanceláře a pobízí je, aby vstoupili: „Ok, let's start.“

Cizinec nechápavě zakroučí hlavou, ale nakonec vchází do kanceláře. Poslední vstupuje Tomáš, který vrhá na šéfa pohled provinilého štěněte, které udělalo loužičku. Dveře tohoto jistě groteskního obchodního jednání se před námi zavírají, jako bychom ani my raději nechtěli sledovat Tomášovo další ponižení.

3. Rozsudek

Jednání skončilo a Tomáš se svým nadřízeným sedí znovu ve foyeru realitní kanceláře. Tomáš sleduje roztrpčeného šéfa, jak míchá kafe. Tuší, co bude následovat. Ještě chvíli je kávové ticho.

V souboji ticha Tom prohrává, ale už to chce mít za sebou, a tak si nabíhá na smeč: „Tak co? Co říkali?“

Šéf na tuhle roznětku čekal a konečně zlostně vybuchne: „Co asi tak mohli říkat? Byls nepřipravenej, vypadals jako bezdák. Je jasný, že si nás už nikdy nenajmou.“

Tomáš: „Já vím. Hele, mě to vážně mrzí. Nechápu, jak se to mohlo. . .“

Šéf: „To nám ale nepomůže. Ty seš takovej kokot. Měl bych tě vyrazit.“

Šéf cupuje Toma dál, na chvíli sečká, aby výhružka měla náležitě vyznění u adresáta, a potom pokračuje: „Ale nejsem svině.“

Tomáš dál pokorně mlčí a očima hypnotizuje podlahu.

„Ale je ti doufám jasný, že na tlumočení můžeš zapomenout. Zůstaneš u věčných začátečníků.“

Opona.

4. Vítejte v jazykové škole

Epizoda 1: pan Dlabal a jeho rituály

Jazyková škola se nachází v nezhledné lokalitě kousek od centra. Na jevišti je možno ji znázornit jako jednu místnost pro učitele a sekretářku a vedle druhá místnost – samotná učebna.

Hodiny umístěné přímo nad stolem sekretářky ukazují, že bude devět.

„Kafe! Potřebuju kafe,“ osloví Tomáš kolegu Pavla místo pozdravu.

Tomáš: „Dlabal tu ještě není?“

Pavel: „Nevím, možná jo.“

Tomáš: „Doufám, že z něj dneska dostanu aspoň jedno anglický slovíčko.“

Pavel: „Ty, naučils ho vůbec něco?“

Tomáš: „Pochybuju, ale tady by nepomohl ani Komenský.“

Ručička hodin se přesunula na devátou a iritující zvukový signál upozorňuje, je čas vyrazit.

„Á už nám odbíjí. Nuže, do boje,“ pronese Tomáš teatrálně.

Tomáš vstoupí do malé učebny, kde na něj čeká vitální padesátník.

Tomáš: „Hello Mister Dlabal, How are you?“

Dlabal: „Fajn“

„Have you got your homework?“

Dlabal mu odpovídá neskutečně špatnou výslovností s příšerně akcentovaným er:

„Nou, sorry, mistr Zouhar.“ Touto větou vyčerpal většinu své slovní zásoby, a proto pokračuje česky: „Tak co ta Vaše, ještě pořád Vám zahýbá?“ načíná obvyklé téma.

Tomáše otázka v žádném případě neurazí. Už si na vtipování svého studenta dávno zvykl. Je to takový rituál opakující se každou vyučovací hodinu, a proto přesně podle scénáře odpovídá: „Kdepak, nebo to alespoň dělá hodně šikovně.“

Ani Dlabal se od zavedeného scénáře nemíní odchýlit: „Jééje, pane Zouhar, dyť u Vás už se dávno vystřídal celej regiment, a Vy pořád nic nevidíte. Vy ste totiž zaslepenej láskou, tak je to.“

Tomáš kroutí hlavou: „Ty vaše fóry.“

Dlabal: „No dobře, tak možná, že ještě ne, ale brzo si někoho najde. Víte přece, že ženy chtějí šperky? Měl byste začít pořádně vydělávat.“

Tomáš: „Dyť vydělávám právě teď.“

Dlabal: „Za ten Váš plat jí koupíte leda tak cetku vod Vietnamců.“

Tomáš (*ironicky*): „No vidíte a zrovna ty má nejradši. Když ona si na to zlato moc nepotrpí.“

Dlabal: „To zrovna. Já Vám říkám, abyste se jednou nedivil. . .“

Tomáš: „Začnem?“

Dlabal: „A neměli bychom ještě zavolat slečnu sekretářku?“

„Už zase, Pane Dlabal?“ napomíná Tomáš Dlabala, jako kdyby káral zlobivého rošťáka z z mateřské školky.

Dlabal: „Dyť s ní stejně musíme vyřešit ty faktury.“

Tomáš: „No tak teda jo.“

Učitel otevře dveře a zavolá na chodbu: „Kátò, můžeš na moment?“

Sekretářka přichází do učebny: „Co je?“

Tomáš: „Prosím tě, jak je to s těma novejma fakturama?“

Sekretářka: „Už sem ti to říkala, je tam nová adresa Rousínova dvacet.“

Dlabal si okamžitě přisadí: „Tak vidíte, slečno, mladej kluk a nic si nepamatuje.“

Sekretářka: „Přesně, všechno mu musím říkat třikrát.“

„Jo. . . a ještě, kde sou?“ nenechá se Tomáš vyvést kritikou z míry.

„Přece tady“ odpoví Katka a sehne se dolů k šuplíkům, takže se oběma mužům naskytne výhled na její krásné pozadí. Kalhoty jí spadly pod pás a Dlabal mlsně studuje odhalené půlky i lákavě červenou barvu striptýzových kalhotek. Tomáš dělá, jakoby se nedíval, ale ani jeho tento výhled nenechává chladným.

Kátà se konečně otáčí s fakturou v ruce a Dlabal tak tak, že stačí přepnout z mlsného kocoura na výraz postaršího džentlmena.

Tomáš: „Sorry, já zapomněl. Díky moc.“

Katka: „To nic. Příjemnou výuku,“ podává formulář Tomášovi a odchází.

Dlabal: „Nashledanou, slečno.“

Když se za sekretářkou zavřou dveře, pronese Dlabal směrem k Tomášovi, ale možná mluví jen pro sebe: „To je ženská.“

Tomáš: „Musíme s tím přestat. Jestli to budeme dělat každé týden, tak jí to brzo dojde.“

Epizoda 2: O vyzývavých očích Hany Kozlovské

Tomáš přichází s hrnky, pokládá je na stůl. „Thank you, mčárka“ dostane se mu poděkování. Tomáš si sedá a prohrabuje se papíry. Chvilí je ticho.

Tomáš: (*Hrdina se poprvé obrací k divákům*) „Tak, naše obvyklá hra může začít. Já dělám, že mě vůbec nevzrušuje a ona dělá, že si vůbec nevšímá toho, jak moc mě vzrušuje. Nejčastější téma v hodině: Sex a nevěra. Naštěstí zatím o tom jenom mluvíme. Nebo naneštěstí?“ (*sám se nad tím zamyslí ve chvíli, když to vypráví*) „Hm, Těžko říct, záleží na tom, která část mého já je právě u kormidla.“

Obrací se zpátky k žákyni: „Tak jedem. Opakování z minula. Zkus si vytvořit nějakou otázku s how often. Třeba: How often do you visit your parents? Tedy v překladu: jak často navštěvuješ rodiče?“

Kozlovská: „Tak dobře, tak třeba. . . How often do you sleep with your girlfriend?“

Tomáš: „Cože? To je snad moje věc.“

Kozlovská: „No ták.“

Tomáš (*otráveně*) „Já nevím, asi jednou týdně. To je jedno.“

Studentka je odpovědí evidentně zděšena: „Cože? V tvém věku. A to ti stačí?“

Tomáš jen krčí rameny. Neví, co na to říct.

Kozlovská pokračuje: „To ten můj to po mně chce pořád. Ale mně už to nebaví.“

Tomáš se nezmůže na nic, než na rozpačité: „Hm.“

„Von se snaží, to jo, ale potřebovala bych změnu, rozumíš.“ rozesměje se.

Tomáš polkne nasucho, rozhodne se, tohle musí zarazit: „Ehm, ehm, kam sme se to zase dostali? Zpátky ke gramatice, takže often a další příslovce frekvence . . .“

Rozezní se hudba, opona. Tomáš zůstává na svém místě, Kozlovskou vystřídá jiný žák.

Epizoda 3: Tomášovo psychologické sezení

V učebně je ticho. Tomáš sedí a pozoruje hodiny a jejich sekundovou ručičku, tiká víc než pomalu. Marně se snaží čas urychlit, moc dobře ví, že čím častěji se bude dívat na hodiny, tím více se to povleče.

Naproti Tomášovi sedí odpolední student pan Steiner. Je to čtyřicátník či padesátník, který nevypadá příliš dobře. (*Může mít brýle, kulhat o berli, hrbít se, nechávám to na režisérovi*)

„Víte, mně se o ní pořád zdá,“ začíná Steiner svou typickou litanii o své bývalé ženě.

Tomáš: „Já chápu, pane Steinere, že to nemáte lehké, ale pojďme se vrátit k tomu minulému času, abychom alespoň něco stihli.“

Steiner: „Víte, já se bojím, že už prostě žádnou takovou nenajdu. Já skončím sám, to je jasný.“

„Víte, co mi dělej ty mrchy. Já si třeba domluvím rande přes internet a pak tam čekám na rohu, jak sme se domluvili, a přijde mi omluvná smska, že si to rozmyslela. Rozumíte, ona mě viděla, tak to rovnou otočila a šla pryč. Chápete, jak je to ponižující?“

Tomáš: „Chápu.“

Steiner: „Copak vy, ste mladěj a hezkej, ale co mám dělat já?“

Tomáš: „Však já na tom ve Vašem věku nebudu líp. S tou mojí životosprávou,“ (*pohladí si břicho, které co nejvíc nafoukne.*)

Steiner: „Kdyby mi aspoň Renata dala ještě šanci. Jenže ona už má dávno jinýho. My sme se sice pořád hádali, ale . . .“

Tomáš vztáhne ruku a zamyšlí ji na Steineru, jako kdyby měl v ruce ovladač a vypne zvuk.

Steiner dál otevírá ústa, ale diváci nic neslyší.

Tomáš k divákům: „Uf, ještě, že už sem se naučil je neposlouchat. Občas je to docela fajn, člověk si může číst, kreslit. Pokecat s diváky. Jak se vede?“ (*Osloví někoho z publika*) „Co je novýho?“ (*Chvilí si mohou povídat, tohle je na improvizaci herce*)

Vlastně bych ho mohl nechat mluvit celou hodinu, jsou to jeho prachy.

Ale ne, to by bylo hnusný. (*Znovu Steinera zapíná ovladačem*)

Steiner: „Já se Vám vůbec nemůžu soustředit, jak na ni myslím. Já umřu sám, to už je jasný, já to vím, jenže já sem . . .“

Tomáš: „Pane Steinere, mě to opravdu mrzí, ale já nevím, jak Vám pomoci. Tak to necháme radši na jindy, jestli se dnes necítíte?“

Steiner: „Asi to bude lepší. Já totiž vůbec nespál, já sem se totiž . . .“

Tomáš: „Ale příští týden už se budeme učit?“

Steiner: „Jo, to jo. Příště se budem věnovat jenom angličtině.“

„Ale no tak, tomu přece sám nevěříš,“ říká směrem k divákům Tomáš, ale je rád, že mu hodina končí předčasně a on bude mít chvilku na odpočinek.

Epizoda 4: Já hraju tenis, ty hraješ tenis, hraje on tenis?

Jsme opět ve třídě a zhrzeného Steinera vystřídala přibližně stejně stará paní Vargová. Tuhle hodinu Tomáš z duše nenávidí. Jestliže se dalo o panu Dlabalovi říci, že je totální jazykový antitalent, paní Vargová je jeho ženským protějškem.

„I don't play tennis. . .“ začal Tomáš vypomáhaje si obrázky (*papíry A4 s dětskými kresbami*) a názornou gestikulací. Poté ukáže na muže s pálkou na ilustračním obrázku: „And He. . .“

Vargová: „He don't play tennis,“ vystřelila vítězoslavně dáma.

„DOESN'T!“ vyhrkne Tomáš vztekle.

„Paní Vargová, třetí osoba je vždy DOESN'T. Ted'sme si to říkali.“

Vargová: „Jé, promiňte.“

„Jedem dál. We don't play tennis,“ pokračuje Tomáš a při slovíčku „we“ ukazuje na sebe a na ni. „And they“ ukáže na skupinku dětí s raketami na obrázku a čeká na doplnění.

Vargová: „Počkejte, to se mi nějak nezdá. To bude nějaký chyták, že?“

Tomáš k divákům (*loket si opře koleno a rukou si podepře bradu*):

„Tohle bude na dlouho. Co bych tak mohl dělat? (*Na stole objeví krabičku: Nemáš čas, piš text. Ukáže ji divákům*) Že bych si takhle napsal nějakou jednoaktovku? Proč ne? Bylo by to vo takovým mladým, pohledným učiteli (*narcisticky se rovná a upravuje*) a jak to má v životě těžký. (*i zde je prostor pro improvizaci herce, například přijde za pohlednou dívkou: „Aa ten učitel by pak potkal jednu dívku (chodí mezi diváky a vybírá)* . . . atd. . . improvizace)

„Ne ale dost. Ted' vážně. Copak se tohle dá dělat až do důchodu? Dalších čtyřicet let opakovat: I don't play and he doesn't play' furt dokola? To přece nemůže nikdo vydržet.“

Vargová se konečně vítězoslavně rozzáří: „Jééé už to mám!“

Tomáš šeptem: „No, to sem zvědavej.“

Vargová: „They don't tennis.“

Tomáš: „Paní Vargová, to je něco jako: Oni netenis. Chápete?“

Paní Vargová nechápavě: „Aha“

Tomáš s povzdychem pro sebe: „Ne, nechápete“ (*k ní*) „Navrhuju to pro dnešek ukončit, za pět minut už stejně zvoní. Takže se uvidíme příští týden a podívejte se ještě jednou na tu lekci, zápory v přítomném čase, ano?“

Popohání ji pryč, Vargová slibuje zlepšení a odchází.

Epizoda 5: Ganja man

V lavici sedí mladík s dredama a tričkem potištěným listy konopí. Hoch široce gestikuluje, oči má zúžené. Tomášovi je jasné, že si před hodinou „dal jednoho práska do pohody“.

Kája: „So I tried that stuff and, man, it was a pure skunk and I had these visions, I mean, I walked down the street in Amsterdam and I suddenly I saw Bob Marley, Bob fucking Murley, and I . . .“

„O. K. O. K. Thank you,“ přerušil Tomáš studenta, který mínil pokračovat.

Tomáš: „No, Kájo, co s tebou? Tvoje angličtina je vážně dobrá, ale je tu jeden malinkatej problém.“ (*pauza na zdůraznění*) „Jak doprčič souvisí téma nakupování s hulením trávy v Amsterdamu?“

Kája vyhleným úsměvem: „Jak to, že nesouvisí?“ Dyt' jsem ti říkal, že sme ji koupili u toho dealera na rohu, takže nakupování tam bylo, hehe,“ zasměje se student zvláštním přiblblým smíchem, kterým se smějí jen dvě sorty lidí: mentálně postižení a silní kuřáci marihuany.

Tomáš: „Kájo, přestaň. Já tady s tebou klidně budu kecat hodinu o trávě, ale tvoji rodiče mě platěj za to, abys udělal maturitu. A na trávu se tě tam ptát nebudou.“

Karel: „No jo, já vím, ale historka to byla dobrá, mčárka ne?“

Tomáš: „Jo to jo, ale teď dál.“

Kája: „A nedáš si předtím se mnou špeka?“

Mladík zachytí Tomášovo unavené povzdychnutí, nicméně místo, aby to akceptoval jako odpověď, zkouší to dál: „Aspoň malýho.“

Tomáš: „Ne, nedám. A teď ke gramatice, jak se tvoří zápor v minulém čase? Dělali jsme to posledně.“

Kája (*vysmátě*): „Jo? fakt? To si vůbec nemapatuju.“

Tomáš: „Díval ses na to vůbec?“

Kája: „Tome, já fakt neměl čas. Vážně, matura na krku . . .“

Tomáš naznačuje kouření jointa: „Jasně, jasně, matura, to si dokážu živě představit.“

Kája: „Hele, tys byl úplně stejný. Sámš mi to říkal.“

Tomáš: „Jo? Ježíš já na sebe taky všechno prásknu.“

Klepání na dveře. Do třídy vstupuje Kolega Pavel: „Tome, já jen na chvilku vyruším.“

(*spiklenecky ke Karlovi*) „Ty Kájo, nemáš pro mě něco? Viš, jak sem ti říkal?“

Kája: „Jasně, mám to tady.“

Tomáš: „Doprčíc Pavle, já se ho tady snažím učit a ty mi tady děláš tohle.“

Pavel: „Tome, můžu si ho na chvíli pučit? Jen na pět minut, mně odpadla hodina. Slibuju, že se budu anglicky. Only English!“

Kája: „Yes, of course.“

Tomáš (*rezignovaně*): „Tak padejte. (*ke Kájovi*) Ale jestli mi uděláš u maturity ostudu.“

Kára: „Don't worry, be happy!“ (*odchází*)

Po chvíli se Kája vrací ještě více zhulený: „Tak dem na to, mister teacher, hehe. Sem ready.“

Tomáš nechá hlavu rezignovaně spadnout na stůl. Opona. Konec scény. Hudební předěl

5. Večírek

Epizoda 1

Pavel: „Tak tady to je, ještě sem v tomhle klubu nebyl.“

Tomáš: „O nic si nepřišel. Normální diskoška.“

Pavel: „Prej to má dneska přijít všichni studenti a učitelé. To zas bude zítra bolehav.“

Tomáš: „Hm.“

Pavel: „Zatím tu skoro nikdo není.“

Pavel s Tomášem si dají pivo a sedí v boxu.

Pavel: „Já zas dneska dostal rad do života, že se mi z toho hučí v hlavě.“

Tomáš: „A to učíš o dva roky míň než já, tak si to představ.“

Pavel: „Dneska mi jedna žákyně řekla, že mám brát vztahy víc vážně: Prej: Já bych nemohla být ve vztahu bez lásky, prostě nemohla. V tu ránu bych utekla! Ji chci vidět za pár let!“

Tomáš: „To já měl včera takový toho věcnýho informatika, rozumíš logik až na půdu. A ten říkal: Manželství je ekonomické svazek, pane Zouhar, věřte mi, já sem ženatý už patnáct let. Prej: zapomeňte na ty bláboly o věčné lásce, to je biologická záležitost, dva, tři roky a konec. Musíte najít někoho, s kým se dá vyjít.“

Pavel: „No, něco na tom je.“

Tomáš: *(rozzlobeně)* „Prosím tě, to se můžeš rovnou řídit Dlabalem. Ten mi dneska řek: Umí vařit, pane Zouhar? To je podstatný. Do restaurace můžete chodit i s o deset let mladší.“

Pavel: „Furt si nestěžuj, to já po tobě přebíral pana Vševeda. A na toho nikdo nemá, to musíš uznat?“

Tomáš: „No jo, to je fakt, Mr. Know it all.“

Pavel: „Dneska mě seřval, že tam mám chybu v čase. Tak jsem mu říkal, že je to dobře. A co myslíš?“ *(paroduje ho)* „Prej oni se to učili jinak a je to špatně. Tak jsem pěkně vytáhl gramatiku, tu podrobnou, já už ji radši nosím sebou. A našel sem mu to.“

Tomáš: „A co říkal?“

Pavel: „No, samozřejmě že se neomluvil. Řek: Ale my jsme se to prostě učili jinak. A mimochodem, víte co by mě zajímalo, jak se řekne kliková hřídel?“

Tomáš: „Ježíš, to je vůl.“

Pavel: „To sem nevěděl, tak mi řek: Jak ho můžu učit, když ani nevím, jak se řekne kliková hřídel. Tak jsem se nasral a řek sem mu, že dělá základní chyby v časech. A on mi řek: . . .“

Tomáš: „Ne, nech mě hádat, nebylo to: *(stylem pana Vševeda – paroduje ho)* Já jedním s anglickejma obchodníkama denně a ještě nikdo si nestěžoval.“

Pavel: „Jo, přesně.“

Tomáš: „Ty vole, to jeho obchodní jednání bych chtěl fakt zažít, to musí být: Já chtit s Ty dělat ochod. To být moc dobrá ochod pro Ty. Ty neváhát.“

Oba se smějí, pak se napijí a Tomáš se ujme slova.

Tomáš: „Já už se z téhle práce zblázním, moji studenti si furt melou to svoje. Poslechni si Dlabal, to je furt“ *(opět paroduje)*:

Přece se nechcete šmrdlat celý život s třiceti tácama měsíčně . . . To já ve vašem věku už měl dávno auto. . .

Nebo: . . . Víte, kolik mě stály tyhle hodinky?

Pak si dám si kafe a přijde Kozlovská a už to jede: nevěra, orgasmus, bičíky, kamasutra, furt dokola.“

Pavel: „Nedělej, že ti to vadí.“

Tomáš: „Pak zase Stenier, ten nedokáže říct větu, aby tam nezaznělo, že vod něj vodešla manželka.“

„No a o Kájovi ti vykládat nemusím, to je samý: matroš, skéro, bongo a já nevím co všechno.“

Pavel: „Hele, na Kāju mi nešahej. To je fajn kluk.“

Tomáš: „Ty s ním akorát hulíš, ale nemusíš ho poslouchat celou hodinu. Eskymáci maj třicet termínů pro sněh, ale von jich zná na trávu nejmíň sto.“

Pavel: „Fakt? Počkej, to máme *(začíná vyjmenovávat)*: Skéro, haš, ganja, čokoláda, matroš, zeli. . .“

Tomáš: „Nech toho. Jak kdybych toho neměl dneska dost. Sere mě to. Ty lidi maj všichni jedno téma, který melou furt dokola. To je tak těžký mít v hlavě víc než jen sex, prachy, trávu nebo bejvalku? Jak takhle můžou žít?“

Pavel: *(výsměšně)* „Můžou, co by nemohli. Chceš jim to snad zakázat?“

Tomáš: *(ignoruje odpověď)* „A nejlepší je, že přijdu domů a tam čeká Klára a už to jede:

Ještě si neuklidil tu předsíň!

Už si vysál ten obývací?"

To si nemůžeš uklidit ty krámy v obývací?"

Pavel (*zasměje se, plácne ho do ramene a chvíli tam svoji ruku nechá*): „Ty náš malej uříkáš, když vidím, jaký máš bordel na stole, tak se jí ani nedivím. Přestaň už konečně všechno řešit a pojď si dát panáka.“

Dají si panáka.

Pavel: „Hele, už se to tady začíná plnit lidma.“

Tomáš: (*znuděně*) „Hm, No nic, já du domů, já na to dneska fakt nemám náladu.“

Pavel: „Neblbni.“

Tomáš odchází.

U východu jej zastaví Kozlovská.

Kozlovská: „Kampak, pane učiteli?“

Tomáš: „Ale, nějak mě to tady nebaví.“

Kozlovská: „Chceš říct, že bys odešel bez tance se mnou?“

Tomáš: „Ježíš, na tohle já neumím tančit,“ vymlouvá se Tomáš, a v podstatě nelže. Zrovna hrají nějaký latinskoamerický disco hit.

„Rozumíš, já umím leda tak na bigbít,“ ukazuje Tomáš známý „pohyb“ předstírajíc hraní na imaginární kytaru.

„Já tě naučím, chodila jsem do kurzů salsy,“ odmítá jeho vytáčky Kozlovská a už ho táhne na parket.

Kozlovská nelhala a na parketu jej spolehlivě vede. Chvilí mu vysvětluje základní kroky, ukazuje mu, kde ji má chytit apod. Potom tančí a Tomáš má dokonce pocit, že se docela trefují do rytmu.

(opona)

Epizoda 2: Před klubem

Tomáš s Hanou Kozlovskou vycházejí. Oba jsou lehce opilí, ale nejsou namol.

Tomáš: „Uf, dalšího panáka už bych nedal.“

Kozlovská: (*zastaví ho*) „Počkej. Zavři oči.“

Tomáš: „Proč?“

Kozlovská: „Prostě zavři oči.“

Tomáš poslechne.

Kozlovská mu v mžiku převáže oči šátkem, který vytáhne z kapsy.

Tomáš: „Co blbneš?“

Kozlovská: „Schválně, jestli se tady vyznáš.“

Tomáš: „Co bych se nevyznal, znám to tady.“

Kozlovská: „O pivo, že nedokážeš dojít k těm potravinám na rohu, víš který myslím?“

Tomáš: „Jasně. Platí.“

Tomáš se dává do pohybu. Obchod by neměl být dál než padesát metrů.

Tomáš odpočítá přibližně padesát metrů a pak se zastaví.

Tomáš: „Jsme tady.“

Kozlovská: „Ty jo, na metr přesně. Máš u mě pivo. Ale ještě si to nesdělávej. Schválně, že nedojdeš až k parku.“

Tomáš: „Jasně, že dojdu.“

Znovu vyrazí poslepu dál. Asi dvakrát jej Kozlovská upozorní na sloup elektrického vedení a jednou si strašně namlátí, když se rozmázne o kapotu zaparkovaného auta, které nedovoleně parkuje na chodníku. *(Nebo jakákoliv jiná rekvizita)*

„Proč si mě neupozornila?“ vyčítá jí Tomáš.

„Promiň, já si zrovna zapalovala cigáro a nevšimla sem si,“ říká mu a směje se u toho, ale Tomáš ví, že ve skutečnosti jej nechala narazit schválně.

„Pojď, teď už tě povedu.“ řekne mu a vede jej za ruku.

Přicházejí k lavičce.

Kozlovská: „Tady si můžeš sednout.“

Tomáš si sedne, ona si sedne na něj a začne ho líbat.

Tomáš se chvíli nebrání, ale potom se v něm cosi zlomí. Odmítá její polibky a strhává si pásku z očí.

Kozlovská: „CO je?“

Tomáš: „Promiň, Hanko, ale já nemůžu, du domů.“

Kozlovská: „Tobě se to nelíbí?“

Tomáš: „Ale jó, líbí.“

Tomáš vstává a mlčí. Nemá už sílu vést vážné hovory na téma, nevěra, morální povinnost a tak dále. Dnes ne, byl to příliš náročný den. Nakonec bez váhání přistupuje k lavičce, chytá se opěradla a vystřihne na ní ukázkovou stojku.

„Co blbneš?“ ptá se Hanka.

Tomáš mlčí a nějaký čas visí. Potom se spustí a povídá: „To je, Hani, bohužel jedinej sportovní výkon, kterej ode mě můžeš očekávat.“

Hanka: „Cože?“

Chvilí je ticho. Oba si vymění dlouhé pohledy a začínají jim lehce cukat koutky. V zápětí oba vyprsknou smíchy.

Hanka: „No, nic moc, teda, už sem viděla lepší výkony.“

Tomáš: „To věřím.“ *(chvilí je ticho)*

„Hele, tak ahoj, Hani, já už fakt musím. Tomáš ji políbí na tvář a zlehka obejmě, přitom ji do rukou vrací šálu.

Tomáš: „Byl to příjemnej večer a díky za tanec. Tančíš nádherně.“

Hanka: „Za to ty přišerně.“

„Já vím.“ zakřičí už z dálky Tomáš a zamává jí.

Epizoda 3: Návrat

Tomáš se konečně dotrml cel až před svůj vchod. Šátrá v kapsách od kalhot a marně hledá ztracený klíč.

Tomáš: „Sakra, ztratil sem klíče. Kláro!!! Ta mě neuslyší.“

Zkouší volat.

Tomáš: „Záznamník, no jasně. Tak co teď? Leda voknem.“

Tomáš začíná lézt nahoru po budově.

NOVÁ SCÉNA POKOJ:

Právě když visí na okenním rámu, s horní částí těla v kuchyni a dolní ještě venku, otevírá Klára dveře do kuchyně. Je rozespalá a patrně jde pouze na záchod. Poslepu šáhne po vypínači, rozsvítí, uvidí Toma a zavříská.

Tomáš: „To nic, to sem já, Klárko.“

Klára: „Ježiš, tys mě vylekal. Co blbneš?“

Tomáš: „Já sem asi ztratil klíče, láska.“

Klára mu pomáhá překulit se dovnitř, Tomáš se zaduněním dopadá na kuchyňskou podlahu.

Klára: „No, ty vypadáš.“

Tomáš: „Já, nejsu až tak opilej, já mám jenom dobrou náladu.“

Klára: „To určitě. Tak jaký to bylo?“

Tomáš: „Ale jo, šlo to. Naučil sem se salsu.“

Klára: „No, to bych chtěla vidět, dyť neumíš ani valčík.“

Tomáš: „Ne vážně, pojď, já ti to ukážu.“

Tomáš ji tahá za k sobě a pokouší se ji přimět k tanci.

Klára se usmívá: „Ty opilče. Až ráno. Mazej spát.“

Tomáš si nechává vysvléct a odtáhnout do jiného pokoje a do postele.

„Stejně mě to tam bez tebe nebylo.“ lichotí Kláře Tomáš, když už je vyslečený do trenek a trička a leží v posteli.

Klára: (*ironicky*) „Ty chudáčku. Oni tě zase nutili celej večer flirtovat s mladejma holkama, že?“

Tomáš: „Tovížejo. Já nechtěl, ale Šéf mi hrozil, že mě jinak vyhodí z práce.

Ale já sem utek, protože mám tu nejúžasnější ženu.“

Tomáš strhává ještě sedící Kláru a snaží se ji zalehnout.

Klára: „Nech toho, opilče, smrdíš.“

Tomáš respektuje odmítnutí a lehne si na záda a očima bloudí po stropě.

Klára se znovu posadí a nastavuje si budík.

„Miláčku, ještě sem ti chtěla říct, že . . .“ Klára však větu nedokončí, když spatří, že Tomáš už spí. Lehne si vedle něj.

Epizoda 4: Ráno

Tomáše probudí vyzvánění telefonu. Klára, která má k telefonu pohozenému na nočním stolku blíž, se natahuje a podává ho Tomášovi.

Tomáš ospale: „Haló?“

Šéf: „Kde seš!“

Opona, hudba.

Konec

Aleš Merenus
Zavařenina (rozhlasové mikrodrama)

Osoby:

Jiří – syn Jindřicha a manžel Jany. 32 let. Mile agresivní dramatický spisovatel.

Jana – Jiřího manželka. 26 let. Tchánova milenka?

Jindřich – Jiřího otec. Trpí bolestmi zad a druhou mízou. Rád zavařuje mandarinky.

(Ozve se zvuk jazzové hudby, který pomalu sílí a nabírá na intenzitě. Po několika vteřinách se opět stáhne do střední polohy. Následuje zvuk rachocení klíčů v zámku a otvírání dveří, hudba utichne úplně)

Jana Už jsem tady, zlato. *(vteřinová pauza, cvaknutí nůžek)* Dám si džus, chceš taky? *(druhou polovinu věty skoro křičí, nalévání tekutiny do sklenice)*

Jiří *(z dálky)* Jo. *(malátně se přibližují kroky)*

Jana *(hlasitě polyká, odloží sklenici na pult a znovu ji naplňuje, při tom si polohlasem brouká melodii, která oživí opět jazzovou nahrávku a ta se rozezní)*. Tum tum tum tradam tam tum tum tum. *(náhlý přechod do tiha)*

Jiří *(hlubokým hlasem)* Před chvílí volal Jindřich. *(lehce si odfrkne)* Prý s tebou potřebuje nutně mluvit. *(vezme si sklenici do ruky a napije se)* To je můj džus.

Ách, to miluju, kde jsi ho koupila?

Jana *(šustí s taškou, otevírá dveře ledničky)* V Lídlu, jako ostatně vždycky. Jinde je mají buď přeslazené, nebo zbytečně předražené. *(poslední větu už pronáší do lednice)*

Jiří Jo, miluju tendle džus. *(nalévá si další sklenici)*

Jana *(dává nákup do lednice, ozve se typický zvuk namrazování)* Na večeri budeme mít frankfurtskou polívku, vepřové maso na nudličky, brambory. Může být?

Jiří *(při srkání druhé sklenice džusu)* Už se těším na večeri.

Jana A dáme si k tomu kompot. Máme přece ve spíži několik sklenic zavařených meruněk.

Jiří *(nadšeně)* Miluju kompoty.

Jana *(koketně)* A mě?

Jiří Tebe taky zlato, protože ty seš úplně nejlepší žrádlo na světě. *(mlasknutí polibku)*

Jana *(urovnává igelitovou tašku)* Co jsi celý den dělal? *(otevře okno)* A vůbec jsi za celou dobu nevyvětral.

Jiří *(hlasitě se vysmrká)* Zapomněl jsem na to... a taky se mi nepodařilo pohnout s tím textem ani o píď.

Jana *(zapálí si cigaretu)* Takže jsi celé dopoledne jenom hnípal nebo co?

Jiří Dneska jsem hledal inspiraci. Za dvě hodiny jsem zhltl Deset malých černoušek, četla jsi to někdy? *(posmrkne)*

Jana *(vyfoukne kouř)* Ne, a doufám, že mi o tom nehodláš povídat. Raději mi řekni, kdy už konečně dopíšeš tu hru!!!

Jiří Ale... *(odkašle si)* zasek sem se ve druhém dějství. Manželka miluje otce svého muže, který *(zazvoní telefon)*

Jana Promiň, jdu to zvednout. *(vezme sluchátko do ruky)* Ano. *(chvilku poslouchá hlas v telefonu, který posluchač slyší tak, aby ho jenom slyšel, ale nerozuměl mu)* Dobře. *(Janino dobře zní o poznání nejistěji než předchozí ano, položí sluchátko na vidlici)*

Jiří ... ji přece nemůže zabít hned ve druhém dějství. To by se vůbec nestačila rozjet milostná zápletky, kterou tam nutně potřebuju mít.

Jana *(nervózně)* Jiří, tys posílal někomu moji fotku? *(poslední slova téměř vypískne)*

Jiří Ale on ji nechce zabít. Jano, proč by to dělal? *(znovu hlasitě posmrkne)* Hoří ti ještě cigareta. *(Jana se pohne a zhluboka si potáhne)* Za prvé *(věcným tónem)* není šílenec, aby sprovodil ze světa svou nejmilovanější ženušku... jenom proto, že má nějaké neověřené a pravděpodobně i nepravdivé podezření? Co?

Jana *(rychle)* Máš pravdu. To by nebylo dobře motivované.

Jiří Taký mám ten pocit. Proč by ji mordoval, kdyby neměl jistotu? Ledaže...

Jana *(vpadne mu do řeči)* Co?

Jiří Ledaže by tu jistotu měl!

Jana To není možné. Vždyť přece věděl, že ho miluje. *(hystericky)*

Jiří Uklidni se miláčku. Třeba ji nakonec nechá v klidu, třeba ji zas uvěří. Koneckonců, tak už to udělal mnohokrát, když ho obloudila. Co obludo?

Jana Ale on ji přece zbožňuje. Sám si říkal, že jí pořád nosí květiny. *(odejde k oknu a zapálí si druhou cigaretu)*

Jiří *(spíš pro sebe)* Všecko jednou uvadne. Ani láska netrvá věčně. Ty růže už byly úplně suché. Musel jsem je vyhodit. *(opět zazvoní telefon)* Nezvedej to! *(tvrdě)*

Jana *(zlostně)* Chováš se jako blázen Jiří. Tvůj otec je už pět let mrtvý. Copak si nepamatuješ jak jsme byli na jeho pohřbu?

Jiří *(rázně)* Dej mi cigaretu.

Jana Odkdy zase kouříš?

Jiří Odedneška. Zhasnu světlo, nějak mě bolí oči.

Jana *(s nabytou sebedůvěrou)* Co bylo v tom mailu?

Jiří Nějaké verše, nic moc. *(zvuk vypínače)* A je tma. Však víš, že nejsem dobrý básník.

Jana Proč jsi mu psal?

Jiří Myslíš, že člověk dokáže zabít někoho, koho opravdu miluje?

Jana *(zrychleně dýchá)* Ne, to nejde. *(zní to spíš jako její přání než aby tomu sama věřila)*

Jiří *(chvilí je ticho)* Hmmm, možná bych ti to i věřil, ale... nemám důvod. Je to přece tak neuvěřitelně snadné, tak prosté umlčet hlas. Připomíná mi to psaní. Najednou už verš nepokračuje, hlas umlkne a nic po něm nezůstane. Prostě už vůbec nic neřekne. A jenom autor ví, že jeho milovaná žena, které tak bezmezně a hloupě důvěřoval, přepadla přes okenní parapet *(zvuk zhroupení těla přes okenní římsu)* a ani nevzdychla. *(zazvoní zvonek u dveří, Jiří rázně zavře okno)* Už běžím *(otevře dveře od bytu)* Ahoj tati.

Jindřich *(vchází do bytu)* Můžu na chvíli dál? Neruším? *(odkládá si věci na věšák)* Měl jsem nějaké zařizování ve městě a autobus mi jede až za hodinu.

Jiří *(z kuchyně)* To je fajn, chceš kávu?

Jindřich *(pomalu si rozepíná zip na botách)* Kávu ne, spíš nějakou vodu. *(začne hrát jazzová hudba)* Tady někdo kouřil.

Jiří Naleju ti džus. Ještě jsem ho nerozdělal *(zvuk nůžek, zvuk nalévání)*

Jindřich Na čem pracuješ?

Jiří Prosím.

Jindřich Díky.

Jiří Ještě to nemá název, ale cítím, že to bude moje nejlepší hra táto. Zrovna jsem ji zabil.

Jindřich A koho?

Jiří Tu mrchu, co žije s jedním bláznivým dramatikem, co ji miluje tak paranoidně, že si vymyslí její milence, aby ji mohl zavraždit.

Jindřich Tomu tedy moc nerozumím. *(napije se)* Proč by to dělal? On nemá pocit, že ho miluje?

Jiří To není důležité, tati. Mezi něma je to hra nervů. On má pořád pocit, že hraje nějakou hru. Teda on si hraje hru, kterou píše, ale zároveň i ona hraje hru s ním. Třeba mu začne vymývat mozek takovým nesmyslem, jako že má mrtvýho tátu. Tomu nemůžu přece věřit.

Jindřich Jsou chvíle, kdy se jako mrtvola opravdu cítím, ale bolesti v zádech mě vždycky přesvědčí o tom, že pořád ještě žiju.

Jiří Dáš si zavařeninu? Naučil jsem se výborně zavařovat mandarinky.

Jindřich Díky, jsem už po obědě.

Jiří Trápíš se? Jsi pořád sám? Hlavně se nestylizuj do role odepsaného geronta. *(lednice se otřeše a zmlkne, objeví se zvuk hodin)*

Jindřich Mnó, abych byl upřímný, ještě donedávna jsem byl skálopevně přesvědčen, že v mém věku už mě nic nečeká. Jenom samota, ale...

Jiří Ale to je přece hloupost.

Jindřich Máš pravdu. Milovat se dá v každém věku. V tomto směru nejsou, díky bohu, žádná omezení. Proto mě dost překvapil tvůj mail.

Jiří Nevolať jsi mi dneska?

Jindřich Ani náhodou, jak bych taky mohl chlapče, když jsem celý den proseděl na úřadě?

Jiří A, pro koho jsou ty květiny cos přines? *(jeho projev je čím dál nervóznější)*

Jindřich *(neochotně)* No, ty nesu mamince na hrob, ale neuhýbej. Přišel jsem si s tebou promluvit o...

Jiří ... tom jak mě máš rád?

Jindřich *(rezignovaně)* Jo, ano.

Jiří Ale to já dobře vím, máš snad výčitky, že jsi mě v dětství zanedbával, že jsi na mě kašlal a nedával mi najevo svou otcovskou přízeň, protože o lásce se ve tvém případě mluvit nedá ani náhodou.

Jindřich To už jsme snad probrali nejmiň dvacetkrát. *(zazvoní telefon)*

Jiří Zvednu to. *(jde do předsíně a zvedne telefon)* Ahoj miláčku... Zrovna přišel můj otec. Rád by tě viděl, tedy aspoň myslím... *(poslouchá hlas v telefonu)* Dobře. Tak zatím ahoj. *(položí sluchátko na vidlici)*

Jindřich Ta tvoje básnička je odporná a hlavně nepravdivá. To volala Jana?

Jiří Jo, přijde domů až večer, zase mají schůzku redakční rady nebo co. Poslyš tati, snad bys mi mohl poradit. Jde o moji hru, nějak si s tím nevím rady. Ten dramatik je posedlý, žárlí jako Othello. Chce stůj co stůj zjistit proč, když svou ženu tak šíleně miluje, si ona našla o tolik staršího milence. A neuraz se, ani ne moc atraktivního. V jednom kuse ho šířá, ale zároveň vzrušuje pomyšlením, že odhalí pravý důvod jejich lásky. No, on tomu pohrdlivě říká milostné vzplanutí.

Jindřich Proč tomu věří?

Jiří Má nějaké důkazy, drobné stopy a tak. Kytice, fotky, známé vůně, však si to dokážeš představit. V sedmém obraze sedí s otcem v kuchyni, nalívá ho otráveným džusem a snaží se z něj, v těch posledních chvílích, vypáčit nějaké podrobnosti.

Jindřich *(začne se dávit)*

Jiří Ale asi nevystihl ten pravý okamžik, protože než se cokoli dozví, otec se svalí na zem. *(ozve se pád židle, chroptění a něco těžkého se sesune na podlahu)* Prostě špatný taiming, musím to přepsat. *(táhne tělo po podlaze)* Ve špajzu ti bude dobře starouši. *(otevře dveře, vsouká do nich tělo a rázně zavře)* Uf. *(v zámku zachrastí klíče, otevřou se domovní dveře a začne hrát jazzová hudba)*

Jana Už jsem tady. *(cvaknutí nůžek)* To je prima, že jsi koupil džus. *(volá do pokoje)* Lásko, miluju tě. Kde ten džus kupuješ, že je tak dobrý?

Jiří *(z pokoje)* Právě ho zabil, hajzla. *(blíží se kroky)*

Jana Koho?

Jiří Svého otce. Tak moc ho miloval, ale za co? Za to, že ho podváděl s jeho ženou a v dětství na něj sral? Tady aspoň vidíš, že zabít se dá i z lásky.

Jana A ona? Otevřu okno, smrdí to tu. Že tys zase celý den ani nevyvětral?
Jiří Vypadla z okna. Prostě nešťastná náhoda.
Jana Fuj, to je hnusnej krvák. Dáme si k večeři kompot, třeba ty meruňky ze zahrádky tvého otce. Zajdu pro ně do špajzky.
Jiří *(vážně)* Jano, já tě miluji. Nic nechci vědět. Láska ani nemůže chtít nic vědět. Miluju tě a to stačí a pro meruňky zajdu sám.
Jana *(zasměje se)* Ty jsi vážně pošuk. Kdybych do tebe nebyla blázen, tak bych si snad začala myslet, že nejsi ten můj moula co skládá hry, ale bestiální padouch, který si schovává svoje mrtvolky ve spíži.
Jiří Teď si na to kápla. *(otevře dveře od špajzu)* Á, mrtvola. *(žertovně)* Jo to jsi ty tati? Já si vezmu jenom sklenici z tvojí zahrádky. Taky by ti chutnala, kdybys byl ještě aspoň trochu teplej. *(zavře dveře, oba se smějí, ve spíži se pomalu sesune tělo, ale hluk přehluší sílíci jazzová hudba)* Miluju zavřeninu.

Konec

Honza Neugebauer Ukolébavka

Jdi spát.
Tak už spinkej.
Nechej si zdát,
že tě má rád
skřítek malinkej.

Budete si hrát
mezi vrbami –
nedutaje stát,
za míčem se hnát
spolu, přitom sami.

Slunko bude hřát
labuť dlouze pět
a tvůj kamarád
polehounku krást
kouzlo dětských let

Uzříš slunce zapadat.
Ač ti bude štěstí
druh tvůj ujídat,
touhy těla spát
nezbaví tě do smrti.

Marx

Najednou déšť ustal. Byl pryč. Nebezpečí pominulo. V tu ránu všichni vyrazili. Byla tma a vlhko. Nohy se napínaly a sílící těla do sebe narážela. Šlo o přežití. Ti pomalí byli utlačeni ostatními, umírali ve stínech a nikdo si jejich těl nevšímal, okamžitě shnili a na jejich místo nastoupili další snaživí. Vždyť světlo svítí jen na ty nejschopnější, nejrychlejší, nejkrásnější, nejsilnější. A všichni se chtějí vydrat co nejvýš, s mocí přichází právo a možnost vládnout nad ostatními. Nade všemi. Kromě Babky. Právě té se chtěl každý přiblížit. Jen ona jediná zůstala nehybná. Tichá vládkyně, babka, kmotřička. Čněla nad nimi obrovská ve vši moudrosti a slávě. Ta už má opravdu co vyprávět. . .

Marx se prochází lesem. Spíše odchází – ano, zatím nevíme kam jde, ale je nám jasné, že jde z porady. Jistě projde docela blízko nás. Už jde slyšet, jak si pro sebe mumlá. V tu se rázně otočí, zvedá hůl a pohrozí směrem odkud přišel: „Pavle, já už ti tam nepřijdu, abys věděl!“ Ano, je našťvaný (*úvahy o jeho podnapilosti si necháme pro sebe*) Otáčí se zpět a pokračuje v chůzi. Povídá:

„Zatracený peníze. Platit, platit, platit. Mám sakra právo na štěstí, tak proč mi ho upírá? Proč mi nedopřeje? . . . Proč mi safra nedopřeje . . . jedno pivo? To když mu přinesu hříbečky, tak to se rozplývá, ale že by ON mi něco DAL? Doháje, jestli má něco smysl, tak lokální působení – mezi sousedy, kde se lidi znaj, nebo v komunitě! Rovnost a bratrství. A stejně nenalije . . . prej náklady. Vstupní Kapitál. Trvale udržitelný rozvoj. – dyť to jsou všechno voloviny! Proč se tím všichni tak zaobírají? To chtějí uplatit smrt? Nebo si koupit štěstí? . . . Vůl je to. A já mu to šeco řeknu, šeco! Takhle, jako teď tomudle stromu, tak já ti to řeknu: Ty vole! . . . ne . . . Ty, Pavle . . . ne . . . Ty kapitalistický spekulante! – Jo, to je fajn. To si musím zapsat. Takže: kapitál. Tak. No, rozepíšu to doma“

A Marx vykročil s hlavou vztyčenou, jakoby právě hodil rukavici majetnickému tyranovi. Měl pocit, že tím změnil celý svět.

„A jak to dopadlo?“ ptaly se houbičky, „Vyprávěj dál, prosím!“

„Teď přijde to nejnápínavější! Mířil totiž mým směrem. Ani jsem se nehla a doufala, že si mě nevšimne. Skoro jsem upustila výtrusy, protože se z něčeho nic zastavil – naneštěstí přímo přede mnou!“ Nastalo dramatické ticho a možná, že některé houbičky i upustily výtrusy.

„V tu chvíli jsem nevnímala, co se děje okolo mě. Viděla jsem sama sebe, jak velkými kruhy plachtím tunelem. Už jsem se viděla v kulajdě, ke které jsem pomalu směřovala, ale stal se zázrak – začalo pršet. Zlaté kapky mi stékaly po klobouku a ještě teplé je hltala zem. Vy jste na svou chvíli ještě čekaly a já se ani nehnula. Najednou déšť ustal. Byl pryč. Nebezpečí pominulo. A v tu chvíli jste pomalu začaly růst.“

„A jaké z toho plyne poučení?“ zeptala se jedna.

„No co myslíte?“

„Že ti silnější nemají právo utlačovat ty slabší? Že když si budem pomáhat, budem silnější?“ překřikovaly se houby. „Že si každý zaslouží své místo pod sluncem?“

„No to také.“ řekla babka „Ale pro mě je důležitější ponaučení, že Marx je lepší filozof nežli houbař.“

Simona Nyitrayová
Vyvolená

„Teraz vidíme len nejasne, akoby v zrkadle, no potom z tváre do tváre.

Teraz poznávam iba čiastočne, ale potom budem poznať tak,

ako som aj ja poznaný.“

Z Prvého listu Korint'anom: 13, 12.

1. dejstvo – Skôr než...

1.

Magda a Michal. Sedia v malej kuchyni, jedia. Ticho.

Magda: Michal?

Michal: Mhm.

Magda: Čo keby som ešte skúsila v knižnici?

Michal: Majú tam niečo voľné?

Magda: Len mi to napadlo.

Michal: Nikoho tam nepoznám, ale...

Magda: Myslela som, keby aspoň na pár mesiacov...

Michal: Dobre. Pôjdeš tam?

Magda: Áno, času mám predsa dosť.

Michal: Magda...

Magda: Vedela som, že budem mať chvíľu voľno, ale nemyslela som...

Michal: Ja tiež nerobím, čo som chcel.

Magda: Červený diplom. Mám predsa červený...

Michal: *(skočí Magde do reči)* Dobre, dobre!

Magda: Niekedy naozaj nevládzem. Už som všetko povysávala, oprala som prádlo, zoradila som knihy v knižnici, rozmrazila som chladničku, umyla som okná. Michal, musím!

Ticho.

Michal: Čo mám robiť?

Magda: Mohol by si, mohli by sme konečne... mať jedno.

Michal: Chceš?

Magda: Aspoň si nemusím hľadať prácu, keď budem na materskej.

Obaja sa smejú.

2.

Magda a dve staršie ženy. Magda má výrazne zaoblené brucho, ktoré obidve staršie ženy prehmatávajú. Ženy si vymieňajú pohľady medzi sebou, zriedka sa pozrú aj na Magdu.

1. staršia žena: Cítiš?

2. staršia žena: Áno, mocné.

1. staršia žena: Zdravé.

2. staršia žena: Nožičky.

1. staršia žena: A hlavička.

2. staršia žena: Myslím, že už to viem.

1. staršia žena: Áno, ja si pamätám úplne rovnaký prípad spred... kedy to vlastne... Aha, no samozrejme, mladá Podobová z dolného konca!

2. staršia žena: A nepomýlila si sa, bol to...

1. staršia žena: Chlapček.

2. staršia žena: Chlapček.

Magda: Chlapček?

1. staršia žena: Chlapček.

Magda: Mami?

2. staršia žena: Áno, bude to chlapček.

3.

Michal sedí na posteli pri Magde. Magda drží v náručí dieťa.

Magda: Nechcel si radšej...?

Michal: Nie.

Magda: A pritom Podobová bola úplne rovnaký...

Magda s Michalom sa smejú.

Michal: Aké jej dáme meno?

Magda: Zdenka...

Michal: Lenka...

Magda: Nie, niečo také... vieš.

Michal: Pozri na ňu.

Dieťa sa pomaly rozplače.

Magda: Irenka moja.

Michal: Irenka.

Obaja dieťa tšia, kým sa neupokojí.

Michal: Irenka.

Magda: Tak sa volala moja najobľúbenejšia bábika. Pozri, ako zatvára očka!

2. dejstvo – Kedysi predtým

1.

Detská izba, dve postele. V jednej dieťa spí, v druhej sa prehadzuje. Na zemi prúžok svetla z vedľajšej izby a tichý bzukot televízora. Dieťa, ktoré sa prehadzovalo, sa posadí, pozerá sa na spiaceho súrodenca. Potom odhodí paplón a potichu kráča pozdĺž prúžika svetla. Chytí kľučku, mierne dvere pootvorí a strčí hlavu do druhej miestnosti. Dialóg počujeme, nevidíme.

Irenka: Mami...

Magda: Čo už nespíš?

Irenka: Neviem. Oci...

Magda: Michal, zobuď sa, choď aj ty spať.

Michal: Čo? Mhm, idem. Irenka, do postele.

Irenka: *(zamrncí, zadupe)*

Magda: Irena! Zobuďš Filipa!

Irenka sa stiahne do izby, privrie znovu dvere a pomaly, neochotne kráča k posteli. V strede izby zastane, podíde k bratovej posteli, nahne sa nad neho a pozoruje ho. Začuje kroky z druhej izby, rýchlo sa šmarí do svojej posteľe a zakryje sa paplónom. Ticho. Irenka po chvíli znovu odkryje paplón a sadne si. Rozvzlyká sa a ľahne si naspäť.

Irenka: Ja neviem. Mám mať zatvorené oči, keď chcem spať? Alebo otvorené? Filip!

Chlapec spí tvrdo, nereaguje.

Irenka: Spinkať, spinkať.

Irenka leží s otvorenými očami.

2.

Michal kráča s Irenkou a Filipom po ulici, drží každého za ruku. Michal má na krku zavesený fotoaparát. Deti zbadajú výklad hračkárstva a bežia k nemu. Michal ich fotí.

Irenka: Ocko, nebolo by lepšie, keby neboli peniaze? Keby mal každý všetko, čo potrebuje.

Michal: Nemrač sa Irenka a chyt' Filipka okolo pliec. Tak, vydržte, usmievame sa, Filipko!

Cvaknutie fotoaparátu. Filip sa vymaní z Irenkinho zovretia a odbehne.

Filip: Nechaj ma!

Michal: Iba potiaľ, Filipko!

Irenka: Nebolo by to spravodlivejšie?

Michal: To sa nedá. Niektorí ľudia by chceli oveľa viac, ako potrebujú, a ublížili by tak ostatným.

Irenka: Ale keby vôbec neboli peniaze a všetci by sme mali rovnako veľa jedla a tak...

Michal: Filip, pod' sem! Už sme to skúsili a nedopadlo to dobre, Irenka.

Irenka: Aha. Takže toto je lepšie, však?

Michal: Raz sa budeš učiť v škole o všetkom, čo sa už stalo.

Pricupitá Filip s gaštanmi a listami v rukách.

Filip: Ocko, pozri!

Michal: No ty si šikovný! Odnesieme gaštany mamičke, dobre? A teraz si vás tu odfotím.

Irenka: Nieeee, zase...

Michal: Irenka, nemies sa tolko.

Cvaknutie fotoaparátu. Filip znovu odbehne.

Irenka: Ocko, ako sa stalo, že sa mamičke narodil Filipko?

Michal: Rovnako, ako si sa narodila ty.

Irenka: A ako som sa narodila?

Michal: Vieš, najprv sa musia dvaja ľudia ľúbiť. A potom majú spolu bábätko.

Irenka: Takže vy ste sa ľúbili s mamičkou dvakrát?

Michal: *(smeje sa)* My sa ľúbime stále. Nie vždy sa musí narodiť bábätko, iba ak tí rodičia chcú. Filip!

Irenka: Vy ste nás veľmi chceli, však?

Filip príbehne celý umazaný.

Michal: *(smeje sa)* Samozrejme. *(zbadá Filipa)* Preboha, Filip, to nám mama dá. Radšej vás už ani neodfotím.

3.

Ticho. Tma. Počúť zvuk vetra v stromoch.

Irena: *Stojí na zasneženom kopci a vietor jej neustále vyťahuje ruky z kabáta. Je skorý zimný večer. Údolie pod ňou matne svieti, hál sa dymom stúpajúcim z rodinných domov. Vzduch jej štípe líca a slzy sa tlačia do očí. Vidí to tam. Maličké svetielka hovoria jasne. Rozprávajú o živote, pripravujúcom sa na Vianoce. Vydýchne ústami. Vietor sviští silnejšie a tlačí*

ju do údolia. Hrôza sa prediera z jej útrobov cez hrud' do očí. Cíti vesmír krúžiť okolo, cíti tie dialky a nemôže im uveriť. Vidí v údolí svoju záhubu, malosť, pomínutelnosť, koniec. . .
Pohne sa, sneh jej vírza pod nohami. Prečo by sa nepohla, keď ju volajú hlasy otca a matky niekoľko krokov od nej? Bol to predsa iba štekot psa z údolia, ktorý ju naľakal.

4.

Magda v kuchyni pripravuje raňajky. Vojde Irenka, oblečená ako chlapec, a sadne si k stolu.

Magda: Irena, takto chceš ísť do školy?

Irenka mlčí, je raňajky.

Magda: Počuješ?

Irenka: Áno, mami.

Magda: Čo to má znamenať? V skrini máš kopu normálnych vecí a ty si vezmeš tento hnusný sveter.

Irenka: Vravela si mi predsa, že na oblečení nezáleží.

Magda: Áno, no myslela som tým, že nemusíš mať na sebe neviem čo, len čisté a slušné šaty. Už aj sa choď prezliecť.

Irenka: Ale ja mám rada tento sveter a rifle. . .

Magda: Irena, chceš vyzerieť ako chlapec? Tak utekaj!

Irenka: *(ticho)* Áno.

Magda: Čo si povedala?

Irenka: Chcem vyzerieť ako chlapec.

Magda: Veď ty si dievča.

Irenka: Ja viem.

Magda: Nehnevaj ma, prestaň s tým, prestaň.

Irenka: Byť chlapec je lepšie.

Magda: Nehovor také hlúposti, čo to má byť? Choď už. . .

Irenka: Nevie, čo je dobré na tom byť dievča.

Irenka odchádza.

Magda: Irenka, Irenka, oľutuješ, čo si povedala.

5.

Michal a Magda sedia v kuchyni, jedia. Ticho

Magda: Michal?

Michal: Mhm.

Magda: Vieš o tom, že deti v škôlke sa smiali Filipovi?

Michal: Prečo?

Magda: Pretože povedal, že bábätká sa rodia až vtedy, keď sa dvaja ľudia ľúbia.

Michal: Tie deti vedia viac, než sme kedysi vedeli my.

Magda: Nezdá sa ti to hrozné?

Michal: Irenka už pochopila, muselo to prísť aj u Filipa.

Magda: Nie, myslím tým, . . . veď si mu to povedal ty, jeho otec, a nie je to pravda. . .

Michal: Ale nie, je to. . . mala by to byť pravda.

Magda: Michal, nemali by sme im niektoré veci vraviť skôr?

Michal: Hm, aby sa im iní nesmiali.

3. dejstvo – Teraz

1.

Mužské toalety. Polovyzlečená dvojica, chlapec opiera o stenu dievča, vášnivo sa bozkávajú. Počúť hru na flautu z inej miestnosti. Zrazu kroky. Dvojica sa strhne a rýchlo sa rozdelí. Keď kroky zmiznú, chlapec si vydýchne a vracia sa k dievčatú, no ono sa otočí chrbtom.

Irena: Myslím, že to nebol dobrý nápad.
Chlapec: Ale no, teraz ma tu nemôžeš takto nechať.
Irena: Bože, čo to robím? Na záchodoch?
Chlapec: Bábika moja. . .
Irena: Ako si mi to povedal?
Chlapec: Bábika.
Irena: Ty to berieš až takto?
Chlapec: Takto?
Irena: Takto vážne.
Chlapec: Vážne?
Irena: Povedal si mi bábika moja.
Chlapec: Ale to predsa. . . mám ťa rád, nechaj to, otoč sa ku mne, kde sú moje dve malé. . . ?
Irena: Prosím ťa. Pušť ma. Ja nemôžem.
Chlapec: Zrazu.
Irena: Vôbec som nemala ísť s tebou.
Chlapec: Prestaň toľko rozmýšľať.
Irena: Si smiešny, to sa nedá.
Chlapec: Dá, ak chceš.
Irena: Odíď.
Chlapec: Dobre. . . fajn.

Chlapec odíde, Irena sa dooblieka. Umýva si v umývadle ruky a tvár.

2.

Dve dievčatá v kaviarni, pijú limonádu.

Dievča: Čo ty chceš vlastne v živote robiť, dievča?
Irena: Neviem. . . Ty vieš?
Dievča: Áno. Určite nechcem byť nešťastná – zistiť v štyridsiatke, že som neurobila dobre, že som si nevybrala tú správnu cestu.
Irena: Obdivujem ťa, keby som aj ja dokázala mať v tom jasno. Zatiaľ mám iba sny.
Dievča: No vidíš, to predsa stačí. A aké sú to sny?
Irena: Budeš sa mi smiať.
Dievča: Irča, sme snád' kamošky, nie?
Irena: Chcela by som točiť filmy.
Dievča: Jój, krásne, ale neuživí ťa to.
Irena: Vravela si, že sny stačia.
Dievča: Aj sny však musia mať, vieš, praktický základ.
Irena: Nerozumiem.

Dievča: Pozri, nie je lepší sen byť bohatá a zdravá? A tento sen ti automaticky ponúkne odpovede, čo máš robiť. A nebudeš sa musieť trápiť. Filmy? U nás? Zabudni.

Irena: Nemal by človek robiť to, čo naozaj chce?

Dievča: A ty sa chceš naozaj trápiť?

Irena: Myslela som. . . ale to som bola malá.

3.

Magda a Filip pozerajú televízor. Vstúpi Michal s taškami a Irena v kabáte. Magda vstane a ide k nim.

Michal: Tak vitaj doma, poklad.

Magda: Ahoj, Irenka.

Irena: Mami, ako sa máš?

Magda: Dobre, a ty?

Irena: Dobre, dobre. Čau, Filip!

Filip: Čau!

Magda: Zlož sa.

Irena: Som príšerne unavená.

Magda: Vyzeráš zle.

Irena: Nie, mami, nepijem, neberiem drogy a nie som tehotná.

Michal: Ako sa darí v škole?

Irena: Ešte sme len začali. Píšem ten scenár o krajine bez peňazí. Čo je, mami?

Magda: Vy, umelci. Krajina bez peňazí. . . Účty si však budeš musieť z niečoho zaplatiť.

Irena: Je to len scenár, mami.

Magda: Viem, no nemôžeš písať o niečom skutočnom?

Michal: Píš, o čom chceš, Irenka. Aspoň niekto nesmie prestať snívať.

Magda: A nejaký priateľ?

Irena: Stále slobodná.

Magda: Nepáčiš sa im?

Irena: Mami!

Michal: Ten pravý ešte na teba čaká, neboj sa, času máš dost.

Irena: Chcela by som si nájsť chlapca, ktorý ma bude mať skutočne rád.

Magda: To áno. No nie si príliš náročná? Neodháňaj ich od seba?

Irena mlčí.

Magda: Iba sa snažím vidieť veci realisticky. Tak vybaľ špinavé prádlo, nech môžem zapnúť práčku.

4.

Irena leží v posteli, má otvorené oči. Je to rovnaká detská izba, no je v nej sama. Žiadny prúžok svetla. Všade tma. Vstane, pozrie sa von oknom. Zapáli nočnú lampu, vytiahne zošit a píše.

Irena: Zvláštny sen. Po ulici išli mníšky. Oproti kráčali ľudia, neidentifikovateľní, bežní ľudia, nie konkrétni. Náhle sa vrhli na mníšky a zahryzli sa im do zápästí. Pili krv z mníšok. Na ulici som stála aj ja a nechápavo som sa pýtala tých ľudí, prečo pijú krv. Mníškam. Povedali, že to robia, aby mali večný život.

Irena prestane písať.

Irena: Nevinná krv.

Irena zhasne svetlo, ľahne si do postele, ľeží s otvorenými oĎami.

Irena: Bojím sa, že mi ľudia vypijú krv.

5.

Michal kráĎa s Irenou po ulici, Irena má na krku zavesený fotoaparát, drží Michala pod pazuchou. Zastavia sa pred výkladom, je prázdny, sklo je rozbité.

Irena: Všetko sa zmenilo.

Michal: Iba rastiete.

Irena: Už aj Filip odišiel z domu.

Michal: Zostali sme s mamičkou sami.

Irena: Poďme ďalej.

Michal: Radšej si na chvíľu sadnime.

Sadnú si na lavičku.

Michal: Píšeš scenáre. Som rád, že robíš, čo ťa baví. Mne sa to nepodarilo. Ani mame.

Irena: Aj tak sa bojím.

Michal: Čoho?

Irena: Či sa uţivím. Čo ak mám mama pravdu?

Michal: Máš predsa nás, my ti vždy pomôžeme.

Irena: To nebude navždy.

Michal: Áno, ale ja o teba vôbec nemám strach, poradíš si.

Irena: Doteraz sa mi veľmi nedarilo.

Michal: No...

Irena: Je to len hlúposť, no ja neviem, neviem kam, čo, s kým.

Michal: Všetko príde. Máš ešte celý život pred sebou.

Irena: Oci, ty sám si mi vravel, že pochopím neskôr, že raz mi niekto povie, ako sa veci dejú.

Michal: Ale... nemyslel som to tak. Chápeš to predsa sama.

Irena: Nie.

Michal: Veď vlastne ani nie je čo chápať, že? Netráp sa, poď.

Irena: Počkaj, tu si nás fotil s Filipom. Urobím záber pre mamu.

Irena fotí sediaceho Michala.

6.

Irena sedí v aute, na sedadle spolujazdca. Šoféruje chlapec, iný než predtým.

Chlapec: Normálne som jej povedal, že ma šŤve. Aj keď je moja matka, nemôže si dovoliť takto sa ku mne správať. Pýtať sa a radiť mi, čo mám robiť. Som fakt nasratý, kurva. No nemám pravdu?

Irena: Robí to, pretože ťa má rada, chce ti určite len dobre.

Chlapec: Ale je to môj život. V pohode, nech mi varí večeru, ale nejaké hranice predsa musí poznať. Nechajme to radšej. A ty sa máš ako, poklad?

Irena: Dobre, včera som začala písať ďalší scenár.

Chlapec: Fakt? Ja som si pozrel bombový film. Thriller. To ti bolo perfektné. Hral tam ten hollywoodsky herec... no ten... vieš ktorý, taký černocho, veľa hrá, pomôž mi, no! To je jedno. Hral agenta FBI a mal sa infiltrovať do jednej mafiánskej

rodiny. Strašne to bolo dobré, napínavé. Nakoniec všetkých postrieľal, takže úlohu zvládol a aj zachránil jednu holku, do nej sa potom akože zalúbil. To bolo trochu trápne. Musíme si to určite ešte pozrieť spolu.

Irena: Mhm.
Chlapec: Nenudím ťa? Vieš, ako ťa ľúbim, však to vieš? Mmm, ty máš dnes sukňu . . . Zaparkujem niekde v lese?
Irena: Prosím ťa, odvez ma domov.
Chlapec: Stalo sa niečo?
Irena: Nie, iba . . . prosím, odvez ma.
Chlapec: A ja som sa tešil. Zase môžem doma pozerat' filmy, kurva.
Irena: Prepáč.
Chlapec: Čo už. Ešte že ťa tak ľúbim, však?
Irena: Áno.

7.

Tma. Plač. Irena sedí pri stole, je, plače. Tma.

Irena: Možno, ak to vyslovím, zmizne to. Možno potom ma to prestane desiť. Pretože na to musím stále myslieť, dokola a dokola.
V tom sne ma niekto mučil, ubližoval mi, nejaký muž. Cítila som fyzickú bolesť, ale aj duševné poníženie. V miestnosti sedel aj môj otec. Bol pripútaní ku stoličke, hlavu mal sklonenú. Išla som k nemu, aby som tomu mužovi ukázala, ako veľmi nám ubližuje. Zaklonila som otcovi hlavu. Mal otvorené oči a ústa a tvár mal červenú. Bol mŕtvy. A v hlave mi zaznelo – je to tvoja vina, nechala si ho umrieť, nedávala si naňho pozor.
Zobudila som sa s plačom a nevedela som sa nadýchnuť. Ten obraz sa mi odvtedy vynorí kedykoľvek a vždy cítim neuveriteľnú bolesť, akú som doteraz nepoznala. Cítim pocit viny, že som otca nechala umrieť, a pritom som bola tak blízko, mohla som pomôcť. Nie, nemohla. Pretože som nedávala pozor.

4. dejstvo – Raz

1.

Irena s mužom ležia v posteli. Muž spí, Irena sa naňho pozerá. Potom ho objíma. Muž ju v polospánku objíma tiež.

Muž: Dobré ráno.
Irena: Ahoj.
Muž: Som rád, že si neodišla.
Irena: Nemohla som.
Muž: Prečo?
Irena: Ležíš mi na šatách. *(smejú sa)*
Muž: Prepáč.
Irena: Mne to vôbec nevadí. Aspoň som musela zostať.
Muž: Tak ja si ešte chvíľu poležím.
Irena: *(smejú sa a bijú)* Tak to zase nie! Už aj vstaňte, pane! *(muž spod seba vytiahne a odhodí šaty)*
Muž: Spokojná?
Irena: Nie celkom. *(muž pobožká Irenu)*
Muž: Uvidíme sa dnes večer?
Irena: Áno.
Muž: Dobre, tak idem do sprchy. Alebo ťa hodím najprv na zastávku?

Irena: Nemusíš. Trafím aj sama.
 Muž: Šikovné dievča. (*muž pobožká Irenu a odchádza*)
 Irena: Počkaj. Prosím. Chcela by som ti niečo. . .
 Muž: Enka, nechaj tak, radšej. . .
 Irena: Ale prečo by som nemala? Chcem ti len povedať. . .
 Muž: To sa nemusí hovoriť.
 Irena: Mám ťa rada.
 Muž: (*chvíľu ticho*) Ďakujem, ja. . . som rád.
 Irena: To je všetko? Nemôžeš zaklamať a povedať, že aj ty mňa?
 Muž: Nechcem.
 Irena: Potrebujem to počuť.
 Muž: Prestaň. Nemôžeš ma nútiť. Čo to robíš?
 Irena: Neviem. . . netuším, odpusť. Chcela som. . . neviem.
 Muž: Teraz sa nezačni ľutovať. Proste to nefunguje podľa tvojich pravidiel. Idem.
 Irena: Vieš, si prvý, koho. . . a chcem ti to dať najavo.
 Muž: Nemôžeš ma ale nasilu do niečoho tlačiť. A ja ti nechcem. . . ublížiť.
Ticho.
 Muž: Tak ahoj. Večer.
Muž odíde. Zvuk sprchy. Irena sedí na posteli.

2.

Michal s Magdou sedia pri stole,edia.

Magda: Filip volal, že nepríde tento víkend domov.
 Michal: Má veľa učenia?
 Magda: Nie, idú s priateľkou do hôr.
 Michal: Ani som nevedel, že má dievča.
 Magda: Našiel si niekoho skôr než Irena.
 Michal: To nevádi. Uvidíš, bude šťastná.
 Magda: Veď to. Chcem, aby bola šťastná.
 Michal: O chvíľu príde. Niečo ti prinesiem.
Magda odkladá zo stola, Michal prinesie fotoalbum.
 Michal: Pozri, akí sú tu obaja malinkí.
 Magda: Áno. Boli ste sa vtedy prejsť, lebo som vybuchla od hnevu.
 Michal: To sa ti stáva, keď máš veľa práce.
 Magda: Vy mi totiž nikdy nepomôžete. Som na všetko sama a potom som unavená.
 Michal: Ľúbim ťa.
 Magda: Tým mi nepomôžeš. (*Magda s Michalom sa pobožkajú*) Radšej umy riad.
 Michal: (*smeje sa*) Vedel som, že to takto skončí.
 Magda: Aká dobrá fotka! Kto ťa odfotil?
 Michal: Ukáž. Irenka. To bývalé hračkárstvo už vtedy chátalo.

Vojde Irena s taškami.

Irena: Ahojte! Už som doma!

Michal: Aha, naše bábätko prišlo.
 Irena: Oci!
 Magda: Ahoj, Irenka.
 Irena: Mami. Ako sa vám darí?
 Magda: Pomaly. Ako starým ľuďom.
 Irena: Vy predsa nestarnete.
 Michal: No pod', sadni si, pochváľ sa, čo nové.
 Irena: Som rada, že som doma.
 Magda: Je ti tam zle?
 Irena: Nie, nie. Iba občas to nejde tak, ako som si to predstavovala.
 Magda: Myslíš v práci?
 Irena: Tam nie. Netráp sa.
 Magda: Tak chlapci.
 Irena: Ešte stále slobodná.
 Magda: Ach, no... Prosím ťa, len sa raz vydaj.
 Michal: Inak ťa vydá mama. *(smejú sa)*
 Magda: Vás ten smiech prejde.
 Michal: A čo, píšeš nejaký scenár?
 Irena: Teraz nie. Rozmýšľala som, že sa asi nechcem stať slávnou hollywoodskou režisérkou. Chcem ostať blízko vás.
 Michal: Na nás sa neviaz.
 Irena: Musím. Mám vás veľmi rada.
 Magda: Aj my teba. No kvôli tomu by si sa nemala vzdávať toho, čo si vždy chcela robiť.
 Irena: A prečo nie?
 Michal: My to nechceme. Budeš mať vlastnú rodinu, deti, ale dovtedy si slobodná. Len pekne hľadaj ďalej.
 Magda: No, zapnem práčku.
 Michal: A ja zrejme musím umyť ten riad, však?
 Magda: Áno!

Magda odíde, Michal umýva riad, Irena otvorí fotoalbum a prezerá si fotografie.

3.

Irena s mužom ležia v posteli. Muž spí, Irena sa naňho pozerá. Irena chce vstať, no muž sa zobudí a objíma ju.

Muž: Dobré ráno.
 Irena: Ahoj.
 Muž: Dúfam, že ti tento krát neleží na šatách.
 Irena: *(smeje sa)* Nie.
 Muž: Vyspala si sa dobre?
 Irena: Áno. Ani sa mi nechce vstať z postele.
 Muž: Ešte nemusíš.
 Irena: Nie, už pôjdem na zastávku. Nevstávaj, dvere pribuchnem.
 Muž: Počkaj. Chcel som sa ťa spýtať... nezostala by si na obed? Niečo by som uvaril. A popoludní by sme mohli... čo navrhuješ?
 Irena: Ísť na prechádzku?

Muž: Ísť na prechádzku. A večer by sme rovno boli tu u mňa.

Irena: Nemám odísť?

Muž: Nemáš. Zostaň so mnou.

Irena objíma a pobožká muža.

4.

Irena leží v tej istej posteli sama, píše na notebooku.

Irena: Kedysi dávno, nespomeniem si kde ani kedy, sa mi v noci zdalo, že kráčam po trhu v známom meste, stretávam známych ľudí. A ktosi ma upozorní na zvláštne znamenie na nebi. Deje sa niečo zlé, ľudia sa začínajú báť, nevedia čo robiť. A ja to zrazu viem. Viem presne, čo urobiť, aby som porazila netvora, ničiaceho ulice. A viem to preto, lebo som vyvolená. Nikto iný nemôže zachrániť svet. Nájdem netvora a porazím ho a . . . to je koniec sna. Napokon, to aj stačí, nie?

5.

Irena stojí na autobusovej zastávke. Telefonuje.

Irena: Páčil sa im ten scenár, uvidíme.

Pauza. Na autobusovú zastávku prichádza mniška. Postaví sa kúsok od Ireny.

Irena: Si z toho nadšený viac než ja! *(smeje sa)* Obrániš ma potom pred všetkými, ktorí by mi chceli uprieť moje autorské práva, však? S tvojimi geniálnymi schopnosťami to bude hračka. *(smeje sa)* Zavolám ešte našim.*(pauza)* Prídem k tebe.*(pauza)* Bozkávam ťa, ahoj.

Irena zruší hovor a potom opäť telefonuje. Pozrú sa na seba s mniškou a usmejú sa.

Irena: *(po pauze)* Ahoj, mami! Mám skvelú správu! Mami? *(pauza)* Kedy? *(dlhá pauza, mniška sa pozerá na Irenu)* Neboj, mami. Je v nemocnici? *(pauza)* A Filip je doma? *(pauza)* Nie, nie, idem hneď, večer budem doma, dobre? *(pauza)* To je jedno, poviem ti to potom. *(pauza)* Dobre, chod'. Ahoj.

Irena vypne telefón. Zakryje si rukami tvár a potichu plače. Mniška pozerá do zeme. Irena si utrie tvár a odchádza. Mniška sa dotkne Ireninho pleca, ona sa na ňu pozrie. Mniška sa usmeje, chyť Irenu za ruky, zopne ich a pobožká Irenu na zápästia.

Chvíľu sa na seba ticho pozerajú. Potom Irena poďakuje miernym kývnutím hlavy a odíde. Na zastávku príde autobus a mniška doňho nastúpi. Vidíme ju, ako si sadá k oknu. Je to Irena. Autobus pomaly odchádza.

Koniec

Michal Pětík Smilování

(...) přátelství znamená něco jiného: být strážcem u dveří, za nimiž přítel skrývá své soukromí;
být tím, kdo nikdy neotevře ty dveře; kdo nikomu nedovolí je otevřít.

Milan Kundera (*Nechovejte se tu jako doma, příteli*)

Postavy:

Muž

Žena

Přítel

Na levé straně jeviště visí promítací plátno s dřevěným rámem, takže působí jako okno. Na plátně se promítá téměř neměnný obraz planiny, na níž se nízká tráva ohýbá v lehkém povětří. Vlevo je strom, u něhož na židli, zády k nám, sedí Přítel. Obzor je šedý a mraky hutné. Je zřejmě krátce před deštěm.

Pokoj je malý. Vprostřed stojí pracovní stůl a vedle něj křeslo. Na stole je láhev a dvě sklenice. Vpravo je lůžko. Vepředu sešlapaný koberec.

(Je tma a hraje hudba. Žena sedí na lůžku; Po rozsvícení přijde Muž)

Muž Jsi tu... to je dobře... musím si s tebou povídat... ničemu nerozumím... mám v hlavě zmatek...

Žena A kvůli čemu zase?

Muž To bys nepochopila.

(odmlka)

A vůbec. Proč to zase?

Žena *(neposlouchá)*

Muž Chtěl bych svět vidět jako celek... ale abych ho tak viděl, musel bych se z něj vyčlenit... ale když se z něj vyčlením, pak přece v celku nikdy nebude... takže...

Žena ... tlachání... chceš házet kamením, ale máš obě ruce levý... takovejch já znala...

Muž To věřím... a co když chci být tím kamenem?

Žena Jéžíš, to je melodrama...

Muž *(s úsměvem)* Někdy si nemůžu pomoci.

Žena Líbí se mi víc, když jdeš k věci...

Muž *(pobaveně)* Slova vždycky popisují jen část pravdy... jsou jako divoké koně se zaprášenými hřívami...

Žena Tys dneska pil?

Muž Byla jsi někdy... víš co, vid?

Žena Myslíš jako to? Šťastná?

Muž *(přikývne)*

Žena No to je otázka... jak jsi spal?

Muž Těžce... Já mám pocit, že jsem nespal dobře od té doby, co tě znám...

Žena *(moc Muže neposlouchá)* Tamten tu zase byl?

Muž *(znervózní)* Ano...

Žena A dnes přijde taky?

Muž Doufám . . .

Žena Nemá na tebe dobrý vliv . . .

Muž Skoro bych si myslel, že ti na mně záleží.

Žena *(podívá se do okna-plátna; venku mezitím propukla bouře)*
Kdyby bylo hezky, mohli jsme jít do zoo.

Muž Škoda, miláčku.

Žena Nech si to . . .

Muž Myslel jsem, že když ti tak řeknu, udělám ti radost.

Žena Spíš se mi udělalo blbě.

Muž Byla jsi někdy zamilovaná?

Žena Tak. Teď jdeš konečně k věci . . . byla.

Muž A do mě?

Žena I do tebe . . .

Muž *(dojde k oknu; obraz se změnil, venku je šero, auta na obzoru brázdí svou noční míli)*
Pamatuješ, co jsme kdysi šeptali po milování? . . . *(odmlka; pak se prudce otočí)* Proč za mnou chodíš, když nikdy nic nezměníš?

Žena Přece tě miluju.
(chvilí na sebe hledí, a pak se začnou smát)

Muž To nebylo špatný, skoro jsem ti to věřil.

Žena *(vztáhne ruku ke stolu a uchopí sklenici. Stále se usmívá. Zvrátí do sebe zbytek sklenice; Muž ji celou dobu pozoruje. Žena se na něho podívá)*
Proč na mě pořád civíš?

Muž Promiň, jsem unavený dívat se jinam . . . je mi zle. Přemýšlím o tom, že bych se zabil . . .

Žena a Muž *(zasmějí se)*

Muž Ale bylo by dobrý mít na to odvalu. Ve vysvobození je pokušení . . .

Žena Jak je venku?

Muž Tak, jak jen chceme . . .

Žena *(vstane z křesla a jde se podívat sama)*

Muž *(dojde k ní a obejmě ji)*

Muž Víš, někdy mám takový nepříjemný pocit, jestli nejsi přízrak. Ale jakmile se tě dotknu tak vím, že ne.
(odmlka)

Žena Miluješ mě?

Muž Cítím něco jinýho . . . složitějšího . . .

Žena Ale o to nestojím . . . nejsem takhle šťastná.

Muž A kdo říká, že máme být šťastní?

Žena *(prudce se od Muže odtáhne a kousek odejde)* To je od tebe milé.

Muž Už jsem na to přišel. Můžeš mě milovat, nebo se nade mnou smilovat.

Žena Já už hlavně budu muset jít.
(na plátně svítá; je mokro, mraky jsou hutné a šedivé. Na obzoru se ukázaly hory)

Muž *(zapálí si cigaretu)* Myslel jsem si to. Asi se nechceš ještě pomilovat, že jo?

Žena *(sekne po Muži očima)*

Muž Hm...

Žena Proč se takhle vždycky chováš? Myslíš, že jsi roztomilej?

Muž A nejsem snad tvůj milenec?

Žena *(odejde)*

(Žena odejde a objeví se na plátně. Prochází se po plátni. Ozve se tlumená instrumentální hudba. Postupně se intenzita hlasitosti zvyšuje. Když už bude zvuk na hranici snesitelnosti, hudba se razantně utne)

Muž *(sedne si k oknu-plátnu a pozoruje Ženu, která kráčí směrem k horizontu. Svítá. Zprava, ještě za zvuku hudby, přijde další postava – Přítel)*

Přítel *(hudba se utne s jeho příchodem)*
Je ti dneska líp?

Muž Vyděsil jsi mě.

Přítel Nezlob se... Přinesl jsem ti knihu. *(řekne a položí knihu na stůl; všimne si dvou prázdných sklenic)*

Přítel Byla tady? Jak často za tebou chodí?

Muž *(rychle)* Už ne tak často...

Přítel Nemá na tebe dobrý vliv.

Muž *(usměje se)* To ona o tobě říká taky... Sedni si...

Přítel Hm... Jak ti dneska je?

Muž Zle. Nespál jsem a navíc mě trápí ona... i když za to vlastně ani nemůže.

Přítel *(ozve se tlumená hudba)* Stále ses do ní nedokázal zamilovat? Ani do ní?

Muž Nevím, hergot... nemůžeš mi klást tak jednoduché otázky... na ty se nejhůř odpovídá...

Přítel *(nervózně)* Musím ti něco říct...

Muž Stejně je to zvláštní... vlastně je to tak trochu prokletí... ty jsi jedinej komu říkám úplnou pravdu... znáš mě z těch nejhorších stránek... ale sám mi neříkáš nic... vypadám pak vedle tebe jako slaboch, protože ty nemáš problémy a já jsem neurotik první třídy...

Přítel Poslouchej, je to důležitý...

Muž Ale přece ti ještě něco povím. Jednu věc bych chtěl... *(vstane; ozve se opět hudba)* víc než cokoliv jinýho... vyměnil bych všechno za týden dětství, kterej bych žil dokola až na věky... a byl bych zase se všema... to by byla nejkrásnější milost... jak byla ta básnička...

„ztratím se v dusný letní den
splynu s prachem
vítr bude jako vích
temnot dávno zaniklých...“

Přítel ... ale neříkej mi, že...

Muž *(dojde ke stolu)* Hele, to je zvláštní... tys mi přinesl Fausta...

Přítel *(unaveně)* Zas tak zvláštní ne...

Muž Není podivný, že šťastný dny jsou si vlastně docela podobný...? *(sedne si na koberec)* Cos mi chtěl prve říct?

Přítel Ale nic...

Muž Ale jen se mi svěř...

Přítel *(zlostně)* Dobře... víš já mám pocit, že miluješ jenom sám sebe...

Muž A neděláme to tak všichni...?

Přítel Svým způsobem...

Muž *(ironicky)* Nemáš se mnou moc slitování...

Přítel *(vstane, hudba utichne)* Ona neexistuje... jen sis ji vymyslel... *(hudba opět začne, ale s větší intenzitou)*

Muž *(lehne si na záda)*

(scéna potemní. Přítel sedí u stolu, zády k publiku a hlavu má opřenou v dlaních. Muž se posadí, hudba skončí)

Muž Láska možná ani není... třeba si ji člověk vymyslel, aby se nezbláznil...

Přítel Blbost...

Muž Možná. Znáš ten příběh?

Přítel Jaký?

Muž O chlapovi, který se mockrát zklamal a když konečně potkal někoho, kdo by ho dokázal milovat, tak ho zavrhnul, protože ničemu a nikomu už nevěřil...

Přítel Nebo prostě milovat neuměl...

Žena *(přijde pomalu z šera)*

Muž Vrátila se...

Přítel *(podívá se po místnosti)* Kde je?

Muž Za mnou.

Přítel Slyší mě?

Žena Ano.

Muž *(přetlumočí)* Jo.

Přítel Jak vlastně vypadá?

Žena *(zvědavě)* No?

Muž *(pohlédne na Ženu)* Docela ujde...

Žena *(jízlivě)* Znova... moc milé...

Přítel Budu muset jít...

Muž Víš co jsi mi slíbil... že budeš mít smilování...

(ozve se tlumená hudba)

Žena Já už taky půjdu... ty mě nepotřebuješ...

Muž Právě že ano...

Přítel *(na odchodu se zastaví)* Cože?

Muž *(zvedne se a dojde k plátnu; sedne si před něj na zem a hledí do krajiny)* Babí léto...

Přítel Odešla?

Muž Babí léto bude brzo pryč...

Přítel Už se nevrátí?

Muž Přijde zima...

Přítel *(vzdychne; pak přehodí kabát přes opěradlo židle. Pomalu rozváže uzel kravaty a pevně ji uchopí; hudba postupně sílí)*

Přítel Ale kdo bude mít smilování se mnou...?

(postaví se za Muže zády k hledišti; chápeme, že mu kravatu dal kolem krku. Světla jdou do tmy, zvuk sílí)

Konec

Marika Smreková
Smútočný prejav nad brnenskou oblohou

ulicami sa kotúľajú mega hracie kocky
ľudia sa pred nimi náhle uhýňajú
do svetielkujúcich obchodov
naraz cez seba šepkajú
vojdi do mňa

6 – 5 – 4 – 3 – 2 –
bum prásk
sivota

viete, že na Kolišti stojí
takmer všetkými zabudnutý
stroj času
dobré mu je tak
zabudnutému

hrany rozpučili vianočne voňajúce mandarínky
ostali po nich len fláky plné prachu
odťahujúce sa od teba
ako ortuť
ako chlapec
ktorého pomiluješ

akoby ty si bola tá najväčšia špina

ja
asi
milujem
uzkosť

žltú

ahoj kde je Zuza
neviem ja s ňou nespím

Punk's not dead

Zhruba štyridsaťročný párik, takzvaní veční punkáči, sediaci v jarný zapadajúci podvečer na schodoch vlakovej stanice.

Záchvat

Stará Vrana

Práve dospievali punkovú pesničku. Nepriniesla im žiadnu úrodu. To znamená, že Záchvatova spotená, kedysi čierna šiltovka s ešte stále zeleným šiltom ostala aj naďalej prázdna.

Vrana: No, tak vidíš. *(ukazuje na šiltovku)* Čo som ti vravela. Zase nič. Teraz vyberám pesničku ja.

Záchvat: Stavím sa na všetky dnešné nezarobené peniaze, že či vyberám ja či ty, nezarobíme dnes aj tak nič.

Vrana: „Nádhernú zákernú.“ Tú zbožňovala moja malá sestra. Ktovie, kde je dnes. Tá nám prinesie šťastie.

Záchvat: Dal by som si malú borovičku teraz. Vždy spievam túto pieseň s kamarátmi pri borovičke. Najmä s Kamzíkom. To bol ale starý dobrý punkáč. Spomínaš si vtedy v Ponorke... Ja si už skoro nespomínam.

Vrana: Viem, že som vtedy každému vravela o tom, ako pondelok cestujem do Bangladéšu, v utorok zakladám jazykovú školu, v stredu si chodím zabehať okolo rieky, vo štvrtok si fotím ľudí z okna na piatkovú výstavu... Tí, ktorí to so mnou vydržali, nazývam priateľmi...

Záchvat: Spievajme už miláčik...

Záchvat a Vrana spievajú „Nádhernú zákernú“ (od kapely Zóna A). Na vlakovú stanicu v tom čase prichádza a nezastavuje nákladný vlak s päťdesiatimi vozmi. Hučí. Okolo prechádza päťdesiat hlučných ľudí.

Záchvat a Vrana dospievajú. Vlak už prešiel. Päťdesiat ľudí zašlo za roh. Slnko za obzor. Muž nasadí žene šiltovku na hlavu tak, že jej šilt zakrýva oči. Žena sa teší z hry na slepú babu.

Záchvat vyberá miesto na nocľah.

Ráno vstanú a majú obaja na chrbte otláčky od koľajníc.

V objatí si odchádzajú sadnúť na schody.

Marek Steininger

Pianista

Stmívalo se. Kavárna byla téměř prázdná, ale on ještě stále čekal u malého kavárenského stolku a pozoroval přes sklo padající sněh. Postava v dálce, která se blížila k oknu, se podobala dívce, na kterou čekal. Ale nebylo jí v padajícím sněhu dost dobře vidět do tváře. Postava přešla kolem a zahнула za roh. Dívka měla přijít už před hodinou.

Rozhlédl se po kavárně. Vypadala v tom šeru zapomenutě, byla téměř bez hostů. Na podiu seděl pianista, znuděně opřený o loket, a jednou rukou hrál jakousi smutnou táhlou melodii. Číšník stál opřený zády o bar, vypadalo to, že má zavřené oči, protože již několik minut ležtil stejnou sklenici. Pak ho něco probralo, otočil se, položil sklenici před sebe a hleděl do prázdna.

Řekl si, že nebude dál čekat a chtěl jít domů, když se otevřely dveře. Do šera kavárny vešla elegantní žena v dlouhém kabátě, přes rameno měla fotoaparát a v ruce držela velkou obálku. Chvilku se rozhlížela, pohledem vybírala stolek ke kterému si sedne a poté se posadila ke stolu naproti němu. Číšník vzal mechanicky nápojový lístek a na jeho chůzi bylo zřejmé, že si dal pár skleniček, možná proto, že mu bylo líto ticha kolem sebe. Žena se na něho mile usmála, ale její gesta dávala najevo, že si chce pouze objednat a číšník je ten, který ji obslouží. Nemohl slyšet, co si objednává, protože přece jen je dělili asi tři metry. A tak začal hrát pro sebe hru. Objednala si jemně perlivou, kafe nebo bílé víno? Číšník donesl kávu. V duchu si řekl: nevyhrál jsem.

Žena seděla vzpřímeně a v té elegantní vzpřímenosti byla zvláštní přitažlivost. Začal si jí prohlížet. Byla starší, asi by si jí na ulici normálně nevšimnul. Ale oči, které sem tam zvedla od kávy, patřily dítěti. V jeden moment se mu upřeně a dlouze podívala do očí. Cítil, že se asi červená. Měl dokonce pocit, že se ty oči na něho usmívají. Dívka byla pryč. Začal sledovat každý pohyb té ženy.

Pianista dál hrál svou smutnou melodii jako natažený stroj a žena seděla a zdálo se, že je ponořená sama do sebe. Pak otevřela obálku a vyndala z ní fotografie. Položila je na stůl a pomalu si stahovala kožené rukavice, kterých si okamžitě všimnul, když vzala hrnek s kávou do ruky a přitom ho napadlo, že vypadají jako její druhá kůže. Žena si prohlížela fotografie a usmívala se. A on se dál na ní díval a její zaujatost sama sebou ho přitahovala. Na dívku zapomněl úplně. Dodal si odvahy a když zvedla pohled od stolu s fotografiemi, vyhledal její oči. Mimovolně zdvihnul ruku, jako by jí chtěl něco říct. V jejím trhnutí hlavou bylo vidět, že se trochu lekla. Vložila fotografie zpět do obálky, podívala se do hrnečku, ale byl už prázdný. A on po celém těle cítil, že se k ní musí přiblížit, že k ní musí jít. V tu chvíli dala najevo číšníkovi, že zaplatí. A právě to ho zvedlo ze židle a přisedl si k ní. Nevypadala nějak překvapeně. On seděl, díval se na to, jak platí kávu, jak rovná obálku a jak si natahuje rukavice. A pak se zvedla, neřekla vůbec nic, jako kdyby si nepřisedl, jako kdyby tam vůbec nebyl, a odešla.

Zůstal sedět a v padajícím sněhu za oknem kavárny zahlédl siluetu odcházející ženy. Rychle hodil na bar zmuchlané peníze, v ruce držel kabát, necítil zimu a běžel směrem za ní. Venku bylo stejné ticho jako v kavárně, kde před chvílí seděl. Stromy bez listů vypadaly unaveně jako znuděný pianista. Připadal si jako ve zvláštním snu, kde všechno se děje naprogramovaně, líně, bez cíle.

Přidal do kroku a zahnul za roh, za kterým zmizela žena z kavárny. A ten pocit snu pokračoval, protože najednou slyšel zvuk troubících aut a chodník byl plný lidí, kteří stáli a na něco se dívali. Byl tam děsný hluk. A pak mu došlo, že ty lidi tam stojí proto, že tady bouralo auto. Ale ty lidi nic nedělali, někteří z nich si dokonce něco fotili.

Došlo mu, že právě díky tomu opět viděl ženu z kavárny. Musela se asi zdržet. Nemohla přejít na druhý chodník. Proto ji mohl dosáhnout. Už ji měl před sebou jen pár metrů. Šla sebejistě, připadalo mu, skoro až pyšně. Ale přitom šla velmi elegantně. Rozeběhl se za ní. Musela ho slyšet. Musela vědět, že za ní jde. Ale neotočila se. A on místo toho, aby ji předešel, místo toho, aby šel vedle ní nebo aby na ni alespoň zavolal, zůstal dva tři kroky za ní a následoval ji.

Ona občas pohlédla do strany, jako by kontrolovala, že je tam. Cesta mu připadala nekonečná. Nesledoval, jestli je někdo na ulici. Uvědomoval si, že jdou mezi domy, pak ucítil vůni řeky, protože šli kousek po nábřeží, až se konečně zastavila před jedním z vchodů činžovního domu. Byla stále zády k němu a v ruce měla připravený klíč, aby si odemkla. Uběhlo pár vteřin a pak se

otočila: „Sledujete mě?“ Dál nebylo nic. Nečekala na odpověď. Zastrčila klíč do zámku a otevřela dveře. On vešel za ní. A přitom si uvědomoval, že její dotaz vyzněl jako řečnická otázka, protože mu v tom nijak nebránila, ale ani ho k tomu nevybízela.

Chodba byla šedá a prostorná, jak v těchto domech bývá. Vlhkost starých zdí napovídala, že se o dům nikdo příliš nestará. Na konci chodby se zastavila. Vypadala, jako kdyby chtěla něco říct, ale on ji přitlačil ke zdi a chtěl ji políbit.

„— — — Ne,“ zašeptala a odstrčila ho od sebe. Plné rty měla sevřené. Dívala se na něho dětskýma očima.

„Proč za mnou jdete?“

Neodpověděl.

Ruce měl podél těla, ona si rozeplula kabát a začala stoupat po schodech nahoru. Chvilí se za ní díval, čekal, že ho vybědne, aby ji následoval. Ale nic se neozvalo. Slyšel cvaknutí zámku, neslyšel však, že by vešla.

Někdo za ním otevřel znovu domovní dveře, a když se otočil, viděl staršího muže, který nebyl nijak překvapen, že tu stojí cizí člověk. Muž mu svými pohyby dal najevo, že nepředpokládá, že by šel ven, a zamknul. Právě to se pro něho stalo tím znamením, aby za ní šel nahoru.

Chvilí stál před jejími dveřmi, které zůstaly otevřeny, neslyšel ji, ale věděl, že je někde uvnitř, a tak vešel.

Prošel malou předsíní do místnosti. Pouliční lampy osvětlovaly stůl v místnosti, u kterého seděla s nohama na židli přisunutou pod ně. Podpírala si rukou hlavu a dívala se směrem k němu, jako by říkala, kde jsi tak dlouho? Ale nahlas neřekla nic. Všimnul si, že na stole leží nejen obálka, kterou měla v kavárně, ale i fotoaparát. Ačkoliv bylo zhasnuto, tak byly na zdech vidět fotografie a v koutě místnosti staré, zaprášené piano. Přistoupil blíž ke stěně, na které bylo fotografií nejvíc. Všechno bylo zvláštní. To světlo z ulice, ta mlčící žena a v neposlední řadě i fotografie.

Na jedné byla nahá žena s těhotným břichem a korunou na hlavě, na jiné zase muž, který se díval do prázdna a zároveň na něj. Znovu si prohlížel obě fotografie a došlo mu, že pozadí na nich je místnost, ve které stál. Přeplněnou plochu fotografiemi půlilo zrcadlo. Na chvíli se u něj zastavil a uviděl svůj obraz. Byl mezi ostatními na stěně.

Vyrušil ho pohyb za ním. Byla to ona. Neměla boty ani kabát, ale na rukách měla stále rukavice, ve kterých držela fotoaparát a v očích přestalo být dítě.

Kožené ruce si pohrávaly s objektivem a ona tiše, jako by hledala slova, položila prostou otázku: „Na koho jste tam — — — čekal?“

Otázka ho překvapila, stejně jako námaha, s kterou ji vyslovila, ale překvapilo ho i to, že za zdí slyší hlasy. Musely už být slyšet dřív. Slyšel hovor ze sousedního bytu, slyšel bouchání předmětů, slyšel i zvuky z televize. Ale kde za zdí?

„Slyšíte mě? — — —“ zopakovala otázku.

„A vy? — Na co jste čekala?“ zeptal se a zapomněl na zeď. Pokrčila rameny a šla k oknu. Protože mlčela, měl pocit, že je zase sama v sobě. Přistoupil k ní. Za oknem stále sněžilo. Zdálo se, že sníh padá hustěji, než když byli v kavárně. Stopy, které vyšlapali do sněhu, už dávno zmizely. Ta chvíle padající noci mu přišla velmi intimní. A jeho myšlenky byly myšlenkami na ni. Stála nehybně a on myslel na to, jak je krásná.

Znovu se podíval do rohu místnosti, kde stálo staré piano, a on v tu chvíli litoval, že se nikdy nenaučil hrát na žádný nástroj, protože v hlavě slyšel hudbu, kterou by chtěl pro ni hrát. Ona se dál dívala z okna. Sedl si na malou židličku k pianu a otevřel ho. Propadlé klapky na obnažené klaviatuře prozrazovaly, že některé z tónů jsou již hluché. Přesto se jich toužil dotknout, zahrát pro její oči, zahrát to celé divné setkání. Říct svoje myšlenky naprosto jasně, čitelně — ne slovy.

„Líbí se mi, že tam hraje živá hudba,“ řekla najednou a byla to pozdní odpověď na jeho otázku. Té odpovědi nerozuměl. Vybavil si totiž pianistu, který jednou rukou hraje každý den ve stejné kavárně totéž.

„Živá?“ zeptal se spíš pro sebe.

Jeho ruka, aniž by to plánoval, dopadla na klapky. Nejprve se jemně dotknul několika náhodných vysokých tónů najednou. Zazněly tvrdě a nečekaně hlučně. Pohlédl k oknu, u něhož stála, a nevěděl, jestli má žena zavřené oči, ale představoval si, že se usmívá, a on cítil teplo pod kůží.

Ještě jednou zahrál ten zvláštní akord smyslně nesmyslných, ale smutných tónů hudby vlastních myšlenek. Bizarní hudbu doprovázel tlumený smích ženy, ale on jej neslyšel. Slyšel svou hudbu. Tu nejčistší hudbu! Slova jsou nedokonalá. Neviděl ženu, která se smála a rukou v rukavici si zakrývala ústa. Neslyšel její smích.

Soustředil se jen na svoje ruce, na hudbu, kterou hraje, na jasné tóny jeho vyznání. Ale připadalo mu to málo, chtěl, aby ta žena věděla, co cítí. Chtěl, aby tu hudbu slyšela i z jeho úst, a tak to, co hrál, začal zpívat.

Zvuk rozladěného pianu a jeho nemelodický hlas přehlušil smích ženy, která už ho nedokázala skrývat. Ruce přestaly hrát. Chvilí je ještě držel nad klávkami, jež před chvílí vydávaly ty nejkrásnější tóny, a pak prudce zavřel víko pianu. Struny v pianu se rozezněly vlastní hudbou. Nepohlédl na ni, zůstal sklesle sedět. Žena se přestala smát a jako by se toho celého neúčastnila, otevřela okno. Venku stále sněžilo. Vločky začaly dopadat na podlahu bytu a ta za chvíli byla pokryta tenkou vrstvou sněhu. Začal se třást a nevěděl, jestli je to proto, že je venku zima, a nebo proto, co se před chvílí stalo. Byla k němu opět otočená zády. Stála naboso v té tenké pokrývce sněhu, podpírala si levou rukou pravý loket a zapalovala si cigaretu. A u toho vypadala, jako by zas na něco myslela.

Nevěděl, jestli má vstát, říct něco na omluvu, když v tom ona sama řekla: „Promiň.“ Řekla to tiše a trochu nesrozumitelně, přitom se k němu otočila a snažila se tvářit vážně. Típla cigaretu o parapet otevřeného okna a vyhodila ji ven.

„Není ti zima?“ zeptala se, a aniž by čekala na odpověď, odešla do vedlejší místnosti. Zůstal sedět dál a přes zeď opět slyšel hlasy, a tentokrát i smích.

„Chtěl bych tě ještě vidět,“ řekl tiše; snad proto, že se trochu styděl. Nemohla ho slyšet. Vstal a šel k oknu. Na podlaze v poprašku sněhu byly otisky jeho stop, těsně u okna byly zbytky jejích. A on se do nich postavil. Padající sníh v něm vyvolával sváteční pocit, začal ho chytat do dlaní a díval se, jak v teple rukou taje.

„Ještě jednou,“ řekl si pro sebe. Pohlédl ke dveřím, ve kterých zmizela, a začal se svlékat. Svlekal se pomalu. A ačkoliv to nikdy předtím nedělal, skládal jednotlivé části svého oblečení a dával je na podlahu pod oknem. Díval se, jak každou část, kterou odložil, pokrývají vločky, jež stále padaly do pokoje. Až stál nahý, bosý u toho otevřeného okna a pořád se snažil stát na místě, kde stála prve ona.

Neslyšel ji, jenom se díval tím směrem, kterým odešla, a přál si, aby byla u něho. A pak stála ve dveřích.

Nejdřív se zarazila, připadala mu udivená, ale šla pomalu k němu. Zavřel oči, měl strach dívat se dál. Za zdí se opět ozval smích. Cítil pohyb před sebou, dokonce její dech. A když otevřel oči, klečela žena před ním na zemi a v ruce držela fotoaparát. Na zádech cítil sněhové vločky, nemohl se pohnout. Chtěl něco říct, ale nešlo to. Vydal ze sebe zvláště neforemný zvuk. Hlas ho zradil.

„Je mi . . .“ řekl.

„Jen stůj — — —“, zašeptala žena. Spoušť cvakala do ticha, za zdí vedlejšího bytu byl znovu slyšet smích. Pohlédl na fotografii s mužem, který se díval na něj!

„Jen klidně stůj. — — — A zavři oči.“

„Je mi —“, řekl, ale žena se ho dotkla svou rukavicí a něžně ho posunula ještě blíž k oknu. Ve světle pouliční lampy padaly dál vločky a dopadaly nejen na jeho záda, ale pokrývaly i jeho vlasy.

„Stůj. . . Jen klidně.“

„Je mi zima. . . Z tebe!“

Marta Stosio

Jana

Sobota večer

Jana – (Co on tady zase dělá, přestěhoval se sem? Nemá svůj život?) Dobrej.

Fiedler – Dobrý večer! A co to vidím, znova nový kluk?

Jana – (Fuk ti do toho, ty starý debile!) Dobrou noc!

Fiedler – Tak pěkný večer děcka!

Středa

Zvuk bušení

Jana otevírá oči, podívá se na dveře, do stropu.

Jana – (Já se na to vyseru. Jasně, vyseru se. Co zase chce?)

Obléká župan. Jde do kuchyně.

Jana – Dobrý!

Fiedler – Dobrý den.

Jana – Co se děje?

Fiedler – Nic se neděje. Máte tu takový bordel, že až smrdí.

Jana – I kvůli tomu jste mě zbudil?

Fiedler – Já jsem tě nezbudil.

Jana – Ale zbudil.

Fiedler – Já jsem vůbec na tebe neklepal.

Čtvrtek

Bušení na dveře.

Fiedler – Nazdar! Jsi vzhůru?

Jana – (Ted' jo, ty kreténe! Kdybych měla peníze se odsud odstěhovat!) Ted' jo. Moment.

Fiedler – Jo, jo, to je dobrý!

Jana – (To je naprosto úžasný. Proč jsi neřekl, že budeš bydlet na chodbě?)

Obléká župan. Vyjde před dveře.

Jana – Ano, prosím, co se zase stalo?

Fiedler – Děláte tady strašný bordel, musíte se nějak dohodnout i to tu uklidit.

Jana – Já se s nikým nebudu dohodovat! (Víš vůbec, o čem mluvím? Dohodnout se s kluky? To už rovnou začnu dělat jim služku)

Fiedler – Poslouchej mě. Bydlíš tady, moc peněz neberu. Ani nechci po tobě prachy za toho kluka, co sem furt leze. V životě jsem neviděl nikoho žít v takém bordeli!

Jana – Vy mě poslouvejte! Ten kluk, co podle vás furt tady leze to můj přítel, mohu snad mít nějaké návštěvy?

Fiedler – Jsem říkal, návštěvy mít můžeš ale on je tady cele dny. On tady bydlí.

Jana – Jak bydlí? Však víte, že tady nebydlí.

Fiedler – Jak to mohu vědět?

Jana – Velmi jednoduše. Chodíte sem každé ráno, budíte mě a otravujete s úklidem. Myslíte, že nevidím, jak koukáte, co mám na pokoji, když otevřu dveře? Myslíte, že jsem tupá, a nevím, že sledujete pořád, jestli někoho tady mám? Ano, máte pravdu. Bydlí u mě zadarmo půlka Brna!

Fiedler – Jano.

Jana – Co děláš, ty prase?!

Sobota večer

Jana – Dobrej.

Fiedler – Dobrý večer! A co to vidím, znova nový kluk?

Jana – Dobrou noc!

Fiedler – Tak pěkný večer děcka! (Já jsem to věděl, že zase tady bude)

Středa

Fiedler opravuje dřez v kuchyni. Klepe na Janiny dveře, pak se rychle vrátí k práci.

Fiedler – (Deset hodin. Vsadím se, že ještě spí. Co ona dělá v noci?)

Jana – Dobrý!

Fiedler – Dobrý den. (Vždycky si vezme tenhle krátký župan. Kdyby mi tak bylo aspoň o dvacet let míň. Co jsem to chtěl?)

Jana – Co se děje?

Fiedler – Nic se neděje. Máte tu takový bordel, že až smrdí. (Proč s ní musím mluvit o takových ptákovinách?)

Jana – I kvůli tomu jste mě zbudil?

Fiedler – Já jsem tě nezbudil.

Jana – Ale zbudil.

Fiedler – Já jsem vůbec na tebe neklepal.

Fiedler, sám – Klepal jsem. Chtěl jsem jí vidět aspoň na chvíli.

Čtvrtek

Fiedler, sám – (Nezajímá mě, že jsem směšný, tentokrát zkusím to jinak)

Bušení na dveře.

Fiedler – Nazdar! Jsi vzhůru?

Jana – Teď jo. Moment.

Fiedler – Jo, jo, to je dobrý!

Jana vyjde před dveře.

Jana – Ano, prosím, co se zase stalo?

Fiedler – Děláte tady strašný bordel, musíte se nějak dohodnout i to tu uklidit.

Jana – Já se s nikým nebudu dohodovat!

Fiedler – Poslouchej mě. Bydlíš tady, moc peněz neberu. Ani nechci po tobě prachy za toho kluka, co sem furt leze. V životě jsem neviděl nikoho žít v takém bordeli!

Jana – Vy mě poslouchejte! Ten kluk, co podle vás furt tady leze to můj přítel, mohu snad mít nějaké návštěvy?

Fiedler – Jsem říkal, návštěvy mít můžeš ale on je tady cele dny. On tady bydlí.

Jana – Jak bydlí? Však víte, že tady nebydlí.

Fiedler – (Bydlí, nebydlí, nechci ho už s tebou nikdy vidět, pochop to Janičko) Jak to mohu vědět?

Jana – Velmi jednoduše. Chodíte sem každé ráno, budíte mě a otravujete s úklidem. Myslíte, že nevidím, jak koukáte, co mám na pokoji, když otevřu dveře? Myslíte, že jsem tupá, a nevím, že sledujete pořád, jestli někoho tady mám? Ano, máte pravdu. Bydlí u mě zadarmo půlka Brna!

Fiedler – (Nesmíš!)

Fiedler políbí Janu.

Fiedler – Jano.

Jana – Co děláš, ty prase?!

O

Dlouho na mne čuměl.

Cítil jsem.

Mé záda se rovnají.

Donesl účet.

Zaplatil jsem.

Bez dyška.

O: ?

O: Jsem normální člověk. A proto každého dně řeším otázky normalnosti.

O: ?

O: Přidě mi to naprosto normální.

O: ?

O: Ano, ano.

O: ?

O: Hned vysvětluju, proč člověk tvořivý nejsem.

Nemam čas na úklid.

Držím se v čtyřech pytlích.

Černé,

Bílé,

Tmavobarevné,

Světlobarevné.

O: ?

O: Jasně, otázce rozumím.

O: ?

O: Můj patriotizmus? Vodka piju pouze polskou a po deseti letech v Brně nedomluví se česky.

Elegantní dáma vrací se domu.

Zapálí vonnou svíčku.

Škrábe se v nosu až do krve.

Topíš se v myšlenkách?

Bul

Bul

Bul

Bull shit.

Neříkej, že existuje jenom Praha.

Sára Šimků
Přátelé v Černé bedýnce

Prolog

Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“

Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země

Jak jen je ta země veliká

Jak jen snadno se v ní člověk ztrácí

Ach, to je člověk!

Tam, tam daleko, daleko už

se člověk potácí,

Jak Noemova archa v hlubinách

hledající novou zem!

Člověče, človíčku, člobrdo,

Vydrž a utíkej,

vždyť v dlani již držíš zrníčka písku!

Režisér: Jednou jsem potkal velmi štíhlou dívku, znám ji dlouho, vypadala jako moudrá irská kolie. Nesla si černou bedýnku, převázanou provázekem.

Autorka: Ach, nosím s sebou svět místo kabelky, je to můj koníček, každý máme svou vášeň.

Režisér: Pozval jsme ji na vodku, do kavárny. Otevřela mi tam svoji černou bedýnku. Měla v ní fotografie, nic než fotografie.

Autorka: Paní co kouká na prázdný talíř

Režisér: Neholeného pána

Autorka: Starou černošku

Režisér: Dívku spící na schodech

Autorka: Žida, jak leze z kanálu

Režisér: Němce, který si čistí kulomet

Autorka: Čínského dědečka, který jede poprvé vlakem

Režisér: A děti

Autorka: Hrozně moc dětí *(začíná zpívat – písnička se vybere)*

Režisér: Černá bedýnka byla plna tváří. Jedna tvář za druhou se dívala přímo do očí. Byly to tváře našich bratří, tváře zvěčnělé světlem a zároveň prostoupené tmou, tváře s očima otevřenými dokořán, jako okno, za nímž někdo umřel, s pokleslým koutkem úst, tváře světců, žoldnéřů, žalárníků, mučených

(zpívání zesiluje, Ota mlčí a jakoby poslouchal píseň)

Režisér: Je strašné, jak ty oči křičí

Je strašné, že jsou ta ústa němá

(Píseň utichne)

Autorka: Odneste si ty tváře domů, vezměte si je k sobě, většina z nich nemá kde bydlet. Zatopte v kamnech a mluďte na ně v noci, tiše, prosím, nesnášejí hluk.

(pauza)

Režisér: Jenže já musím překřičet tu kanonádu, na světě se pořád střílí! má něžná

Autorka: Dělejte, co chcete, můj milý

Režisér: Dívka vstala a odešla, ona jediná, jediná z té bedýnky, která mohla odejít a nezůstala mi.

(Zhasne se, jediné co lze slyšet jsou hlasy lidí, šum, dav, který graduje do křiku)

I. Žena za zdí

*„Již nebylo muže, nebylo ženy
na zemi stál člověk“*

Scénická poznámka: Muž má oči zavřené, žena zase otevřené

Muž: Kdo z nás na ně nemyslel?
Kdo z nás si nepředstavoval
Jak oněměle sedí na hraně
Ostré propasti,
Ruce klidně položeny na kolenách,
Když už už má slunce vyjít
Jako by spaly. . .

pauza

. . . Jenže ono to slunce už možná
Nikdy nevyjde.
Od té doby nebudím ženy před rozbřeskem,
v té době mají ty nejkrásnější sny

Žena: Ale ano, my ženy jsme měly spoustu výhod!
Vždyť. . . Stačilo tak málo. . .

Tak málo stačilo!

Býti ženou

Muž: Býti ženou

Žena: Bylo naše privilegium! Ano. . .

Muž: Stál jsem u zamřížovaného okna a poslouchal ty tiché kroky.

Nikdy jsem se neodvážil pohlédnout výš.

Tolik jsem se styděl vzhlednout výš

Žena: Stály jsme před lázní, jako před kostelem,
A odcházely jsme prosty všeho, co jsme si
přinesly. . . Hrdosti, lidskosti

.

Ne. . .

hrdost nám nevzali . . . ne
 Tu nám ustříhnout nemohli.
 Muž: Jednou jsem ale vzhlédl.
 Oči měla jako skleněnky. Ano ano, pamatujete?
 Ty, které jsme si schovávali, s tím pěkným barevným vnitřkem.
 Jenže těmhle vnitřek chyběl.
 Byly úplně prázdné.
 Vykradené
 Žena: Hrdost jsme si ponechaly!
 Muž: ne, ne, to ne. Jaká hrdost
 Dráty se přestříhnout nedaly, žebříkům chyběly šprušličky
 ale hrdost? Ta postupně ležela na stejné
 hromadě jako vaše sny zapletené v ostříhaných vlasech.
 Zасыпány v hlíně. . . A když, když nějaká ještě je,
 Tak na, holčičko, tady máš kabát, kalhoty
 A jdi do lesa tahat klády!
 Však ty o ten zbyteček hnedka přijdeš
 Žena: V noci jsem vytahovala nitku po nitce a hledala po zemi rybí kosti, místo jehel.
 Látka? Té byl nedostatek, vždyť vše, co po nás zbylo, se pátilo v hlubokých jámách. Šaty z hlíny a kostí, z odstřížků pohozených
 dopisů. Nemuseli jsme vůbec mluvit, všechno to z nás křičelo, stačilo nám podívat se do kapes. Takové my jsme byly parádnice,
 nikdo, nikdo by se za naše šaty nestyděl!
 Muž: Strhne se to z tebe! Poslední zbytek hrdosti z tebe strhnou a pošlapají
 Žena: Vydržela jsem to měsíc
 Muž: Neviděl jsem žádného rozdílu
 Mezi mnou a jí, ženou.
 Žena: Klády leží na zemi,
 pod vámi je hluboká strž, do které musíte klády postupně spustit.
 Stály jsme v řadě a pomocí provazu
 jsme klády skládaly do vzorné kupičky.
 Muž: Tak strašlivá lež!
 Žena: Prosila jsem Boha,
 aby se ta naše malá věž nerozpadla, aby se nezřítla
 Muž: A my tomu přihlíželi a nerozmetali jsme tu strašlivou hromadu bídy. Tolik jsme
 do ní byli nohama zapuštěný. A nad námi ona! Kymácela se nad námi, jakoby se nám posmívala a hrozila nám, že nám
 spadne na naše hlavy
 Žena: Prosím, nepadej
 Muž: zbořte to, zbořte, prosíme
 Žena: prosíme
 Muž: (*křičí*)
 Žena: A ona vážně nespádla!
 Skládaly jsme den co den klády. Jednu za druhou. A ona nám nespádla.
 Prostě stála

Muž: trčela tam a my jsme kolem ní chodili s dokořán otevřenýma očima, jako kolem pomníku.

Žena: Radostí jsme si zpívaly

Muž: píseň
Brouká píseň

Žena: píseň
zpívá

(Muž mluví, žena stále zpívá)

Muž: Lidskost. Ano. Ta zoufale chyběla.
Ale jak si ji udržet mezi dravou zvěří
Nezbývá ti nic jiného, než zaklepat na každé dveře

Žena: Tak jsme se vydaly na cestu

Muž: ťuk, ťuk

Žena: A jako Ježíš Kristus jsme klepaly na nejbližší dveře.

Muž: ťuk, ťuk

Žena: A byly jsme přijaty

Muž: ťuk, ťuk

Žena: byly jsme přijaty a
Jako potrava jsme nasytily
A byly nasyceny

Muž: ťuk, ťuk

Žena: A dýchaly jsme

Muž: To tiché klepání už nikdy neustalo.

Žena: Privilegium býti ženou

Muž: Ano, ženy měly spoustu výhod. Mohly se mít vždycky lépe, než-li my

Žena: Tu noc jsme byly naposledy ženami

Muž: Hledali jsme ráj! Hledali jsme ho a on tu býval! Býval tu. A tak jsme si tenhle ráj znovu našli. Vstup do ráje, těmi dveřmi, těmi nám byla žena.

Žena: a?

Muž: Naše svoboda!

Žena: Byla smrt
Řvaly jsme přes sebe! Stárneš, hrubneš, ňadra máš jako prázdné váčky, obličej
pln vrásek, ruce drsné a nad koleny široká prohlubeň. Proč si tedy teď hned
neutrhnout něco z toho barbarského života tady?

Muž: Tak tady žijeme všichni. Tady nemá život vůbec žádnou cenu. Vzdej se

Žena: A my se vzdávaly

Muž: ...

Žena: a my jsme trhaly vše

Muž: ...

Žena: a z nebe padala zem, chytaly jsme vše do dlaní a pohřbívaly se zaživa

Muž: a my se neotočili. Nikdy. Věděli jsme, že bysme v tu ránu zkameněli.

Žena: Jsme kameny
Že jsme se otočily

Když země utíkala
 Proti nám
 Jsme kameny
 Že jsme vykročily
 Když země utíkala
 Do náruče
 K nám
 My Lotovy ženy
 Žalem přemoženy
 ženy
 Zkamenělý

Muž: A najednou stojíme všichni proti sobě a ptáme se sami sebe a sebe navzájem, kdo jsme? Všechno jsme pojmenovali, ale kdo jsme my? Jako sochy, před sebou stojíme a nedokážeme samy sebe pojmenovat

Žena: Pamatuješ si?

Muž: Stojíme v kruhu a čekáme až nám někdo vyrobí tabulku s naším jménem.

Žena: Poslal jsi mi psaní

Muž: Ale kruh nemá konce

Žena: Poslal jsi mi psaní

Muž: Ano. . . myslela jsi, že máš pod polštářem chleba

Žena: Běžela jsem a hahá

Muž: ty se směješ?

Žena: hahá

Muž: Ty anděly, směj se, jen se směj! Směj se

Žena: směje se

Muž: směje se

Žena: směje se

Muž: směje se

Žena: Směje se a odhodí polštář

Muž:

Žena: Směje se
 Já brečela!

Muž: směje se
 Hrozně moc plakala

Žena: Myslela jsem si, že mi dali pod polštář kousek chleba.
 Stále se směje
 A on to byl pouhý dopis

Muž: Směje se
 Dopis!

Žena: On to byl dopis s drobečky slov.

Muž: Slyšíte? Místo drobků chleba drobečky slov

Žena: místo bochníku láska

Muž: láska

Žena: láska...
vážně
Chleba

Muž: ... Chleba

Žena: Stáli jsme každý na jedné straně zdi a hodili si dopis

Muž: V tvém nebylo vůbec nic. Jen trochu zmačkaný papír

Žena: A ty jsi zase popsal každé prázdné místočko. Tolik jsi toho napovídal, asi jako, když malý kluk pouští kapry znovu do rybníka!

Muž: To dělá každý malý kluk...
Všechny ty papíry od tebe mám schovaný

Žena: A já ty tvoje nemám!

Muž: co jsi s nimi udělala?

Žena: hádej, hádej

Muž: nevím

Žena: Tak hádej

Muž: Snědla?

Žena: *(směje)* Hádej znovu

Muž: vyhodila?

Žena: Znovu!

Muž: nevím

Žena: Hodila jsem je kaprům! Kaprům!

Muž: Nikdy jsem si tě nepředstavoval, jen jsem neustále poslouchal tvá slova.
Nebyla jsi „někým“ či „někdo“ za betonovou stěnou.
Byla jsi částí mě, částí mě v mém těle, někdo, na koho jsem
Už dávno zapomněl.
Najednou to bylo probuzeno.

Žena: Nikdy jsem tě neviděla, a přesto jsem cítila k té zdi přichylnost.
Musela jsem u ní stát, a kolikrát jsem žárlila na každého, kdo u ní byl.
Pro každou z nás ta zeď znamenala, že není ještě konec, paradoxně pro nás
Znamenala naději!

Muž: Už jsem nebyl sám! Všechno mohlo skončit, mohli mi vzít úplně vše, ale
To probuzené ve mně, tebe, mi nemohl vzít nikdo!

Žena: Když se začali zdi bořit, chtělo se mi rvát, nebořte to. Nebořte zdi a
Pěsti jsem si tiskla k očím.

Muž: Můžete zabít mě, zabte mě, zničte, ale ji zničit nemůžete

Žena: A pak mi někdo ty ruce, ty moje zaťaté pěsti, z očí strhl.

Muž: Vzal jsem si ji.
A ona si vzala mě.
Já zemřel, zůstala už jenom ona

Žena: Za tou zdí
Spatřila jsem samu sebe
A již nebylo zdi

Stála jsem a kolem mne byla zem
Musela jsem zavřít oči
Muž: A celá zem zalapala po dechu. (*dlouhá pauza*)
Budeme lapat s ní? Jako kapři?
Žena: Svobodní budeme vyskakovat?
Muž: Úplně svobodní! Budeme lapat po dechu!
Žena: úplně svobodní...
Muž: Svobodni lapat po dechu
Žena: úplně svobodni se ponoříme
Muž: budeme lapat po dechu
Muž: otevře oči a zalapá po dechu
Žena: oči zavře a vydechne
Muž: Kdo z nás na ně nemyslel?
Kdo z nás si nepředstavoval
Jak oněměle sedí na hraně
Ostré propasti,
Ruce klidně položeny na kolenách,
Když už už má slunce vyjít
Jako by spaly
Netuší,
Že slunce každou chvíli vyjde

Konec

Martin Tlapák
Shnilá ryba

V temnočerném řečisku
Kdes u kraje
dlí ryba tmavomodrá šedohnědá
Místo k spánku nočnímu si hledá
Ta rybka trochu shnilá je.

V černotemném řečisku
V říši kaprů, raků, pijavic
Spí ryba tmavá hnědošedá
Sousedé tvrdí – ta ženská je ňák bledá
A ryba na to zhola nic.

V černočerném řečisku
V domě z klacků, jílů, travin a kamení
Ta ryba hledí si jen sama sebe
Nemá přátel kolem sebe
Nemluví, mlčí jak ryba
Říční zvěř vyhýbá se podivnému stavení.

A každý ví, že ona ryba ráda by si pokecala
Že touží pokváknout si s žábou
Jenže to by ta zvěř nevěděla
Že nemá šanci prážádnou.

Rebeka Uličná

Auto Loto Dedo

(Bolo by fajn, keby bola scéna väčšia, ale imaginárny byt by bol drobný, a tak by sa všetci tlačili na veľmi obmedzenom priestore aj napriek veľkému priestoru inde. . .)

Starší muž v malej garsónke upratuje. Nastavuje televízor na malom stolčeku najprv na jednu stranu, potom na druhú. Keď ho nastaví do takej polohy, ako bol na začiatku, spokojne si sadne za stôl. Potom ale zo stola zmetie pár omrvíniek. Keď si uvedomí, že tých omrvíniek je viac, vezme surovo celý obrus a vytrepe ho na podlahu. Opäť sa mu objaví na tvári úsmev. Potom ale uvidí v kúte metlu. Trocha nešťastný, že o ňu zavadil pohľadom, pozrie na podlahu, potom opäť na metlu, vzdychne si a vezme ju do rúk. Začne zametať. Keď má ako-takú kôpku špiny nazbieranú, nevie si ďalej rady. Zametie to teda všetko pod koberec a opäť spokojne usadne za stôl. Pozrie na hodiny. Začne byť trochu nervózny. Na televízore ešte upraví čipkovaný obrus a väzu s kvetom. Je zjavne rád, že má taký krásny poriadok. Zo skrine vytiahne zemiakové lupienky v mise, položí ich na stôl. Zase sa ale pozrie na hodiny a tento krát už začína nervózne chodiť po miestnosti. Niekoľko zacengá.

„Prosím, podťe ďalej, už vás tu čakám.“

„Dobrý deň, pán Kel.“

„Kaleráb. Jozef Kaleráb, teší ma.“

„Môžeme vojsť?“

„Podťe, podťe.“

Do malej garsónky vojdú dvaja predstavitelia Markízy v saku, jeden kuriér, ktorý nesie obrovskú škatuľu s nápisom VÝHRA, a trojčlenný štáb – zvukár, kameraman a muž s tágom – ktorý celú akciu natáča. Je tam trochu tesno.

„Tak, určite tušíte, prečo sme tu.“

„Včera som sledoval Veľké žrebovanie a asi som vyhral.“

„No, mali ste šťastie. To sa ale môže nabudúce usmiať na niekoho iného,“ hovorí prvý muž v saku viac do kamery, ako pánovi Kalerábovi.

„To viete, už 20 rokov každý deň vyplňam 3 Lotá, 2 Kená 10 a občas Euromilióny. Ale až jak som poslal túto tajničku do Markízy, tak som naraz vyhral. Prvýkrát v živote.“

„A viete, čo ste vlastne vyhrali?“

„V televízore hovorili, že tretiu cenu, fritézu od Moulinexu.“

„Ale kdeže, to sa určite mýlite. Vy ste, pán Kaleráb, vyhrali cenu hlavnú.“

„No nie. To nie je možné. Ale čo tá fritéza? Ja už som si kúpil hranolky.“

Druhý muž v saku mu zašepká: „Pane, o fritézu sa teraz nestarajte. S touto výhrou si ich budete môcť kúpiť stovky. Nemáme na to celý deň. Tak sa usmievajte a poďakujte.“

Medzitým prvý muž v saku podáva Kalerábovi ruku.

„Ďakujem,“ povie zarazený Kaleráb.

„Tak čo? Aké sú vaše pocity?“ opýta sa druhý muž v saku.

„No ak mám byť úprimný. . .“ chce sa začať sťažovať Kaleráb.

„Ste určite nadšený,“ rýchlo ho preruší prvý muž v saku. „Tak, a tu je vaša výhra.“

Kaleráb preberá do rúk škatuľu od kuriéra. Otvára ju. Pozerá do nej, potom sa pozrie na všetkých ostatných, či si z neho nerobia žarty. Vytiahne z obrovskej krabice s nápisom VÝHRA malú škatuľku.

„No, otvorte ju.“

Kaleráb nachádza luxusný kľúč od auta.

„Tak a teraz sa pozrite von z okna. Vidíte toho červeného Jaguára?“

„Červeného Jaguára?“

„Ten červený športiak, čo tak žiari. Tak to je vaša výhra.“

„Moja?“

„No samozrejme. Len a len vaša. Je to „kupéčko“, vybavené počítačom, koženými potahmi, systémom ABS, proste všetko! Krásne auto pre pohodlné prežívanie zaslúženého dôchodku.“

„Tak čo vy nato?“ opýta sa druhý muž v saku.

„Ja . . . nemám slov.“

„Ako by ste aj mali. Ved' toto luxusné auto je teraz vaše.“

„Som šťastný, fakt som,“ hovorí Kaleráb.

„No vidíte. Tak vám všetci v mene spoločnosti gratulujeme. A pekne si to užite,“ povie prvý muž v saku a so všetkými odchádza.

„Dovidenia. A ďakujem.“

Kaleráb by chcel zavrieť dvere, ale odrazu sa na druhej strane objaví obrovský protitlak. Nieкто sa snaží dostať naspäť. Je to muž s kamerou, ktorý sa pretlačí do vnútra a povie:

„Ale počkajte, počkajte! Ešte spravíme záber ako odchádzajú a potom sa budete tváriť prirodzene, oukej?“

„Ako, prirodzene?“

„No normálne. Šup šup, ten záber, poprosím.“

Obaja predstavitelia stávkovej kancelárie opäť vpochodujú do vnútra. Pred kamerou sa veľmi dojemne lúčia s pánom Kalerábom. Kaleráb za nimi už zatvára dvere. Potom sa pozrie do kamery.

„A čo mám robiť teraz?“ opýta sa Kaleráb zas.

„No robte to, čo by ste robili, keby sme tu neboli. A hlavne sa nám nepozerajte do kamery.“

„Viete, keby ste tu neboli, tak si zapnem televízor. Takto mi cloníte vo výhlade.“

„Ale nie, asi sme sa riadne nepochopili. Chodte k oknu a tešte sa,“ povie muž za kamerou.

Kaleráb pristúpi k oknu, pozrie do kamery a povie: „Jupí.“

„Prirodzene, prosím vás, prirodzene,“ napomenie ho kameraman.

„Hurá?“ skúsi to opäť Kaleráb.

„No nič, proste sa iba pozerajte z okna a usmejte sa. Alebo sa tvárte, že mávate tým dvom pánom v saku. *(pauza kedy kamerujú)* Tak dobre, balíme,“ vykrikne kameraman.

Celý filmový štáb odchádza, pán Kaleráb chce zas zatvoriť dvere. Do dverí ale druhý muž v saku vloží nohu.

„Zdravím vás ešte raz. Oficiality by sme už mali za sebou.“ Suverénne vojde dnu a z veľkej krabice s nápisom „VÝHRA“ vyberie nejaké papiere. Položí ich na stôl pred Kalerába.

„Ak by ste si náhodou chceli autíčko nechať, tak vás poprosím o dva Karfioly sem a sem. Ha-ha.“

„Karfioly?“

„Tak Kaleráby?“

„Mám sa sem podpísať?“

„Len ak to auto chcete. Je tu ale aj druhá možnosť, že ten dvojmiestny športiak neprijmete a dostanete zaň peňažnú kompenzáciu, za ktorú si môžete kúpiť napríklad aj desať fritéz.“

„Akože kompenzácia? Ved' som vyhral svoje auto. Som konečne šťastný.“

„Vy tomu naozaj veríte?“

„Ale veď to auto je moje. Nechcem vám ho dať.“

„Máte pravdu. Takto presne by mal vyzerat' šťastný výherca. Viete, koľko ľudí na vašom mieste by ho vymenilo?“

„Na toto som predsa čakal. Chcem ten Jaguár. Dajte sem papiere. Jeden Kaleráb sem, druhý sem. Tak, a je to.“

„A budete to finančne takto zvládať?“

„Mám už niečo našporené. Do toho vás ale nič nie je. Kde sú tie kľúče?“

„Máte ich v ruke.“

„Ah tak. Ešte že. A teraz už chodte. Kto to kedy videl, aby niekomu chceli zobrať jeho výhru?“

„Ja som vám chcel len poradiť. Prepáčte, pán Kaleráb.“

Konečne odíde aj muž v saku. Pán Kaleráb, po tom, ako ho vyprevadí, zavrie dvere, rýchlo otvorí a skontroluje, či sa niekto zas nepokúsi vtrhnúť dnu. Keď zistí, že sa nič nedeje, ulaví sa mu. Uloží zemiakové lupienky v miske do skrine. Spokojne sa pozrie von oknom. Potom ale zbadá na nástenných hodinách čas, za tri minúty sedem, zdesí sa, rýchlo zapne tv.

Hlas z Tv hovorí: „... reláciu Zlaté šťastie, vážení diváci. Posledná otázka dnešného favorita – pána Straku, poslala späť na nulu. Ako ale hovoria Francúzi, c'est la vie.“

Keď vidí, čo sa deje na obrazovke, spokojne sa zachechtá. Zase zazvoní zvonček. Spokojný výraz z tváre nahrádza zamračenie. Vypne TV. Otvorí dvere. Do miestnosti vtrhne tento krát štvorčlenná rodinka. Žena, muž, syn (*obzvlášť vysoký*) a dcéra.

„Ahoj otec. Išli sme tak naokolo, tak sme mysleli, že sa stavíme,“ povie žena.

„Naokolo? No tak podte ďalej, nech môžem zavrieť. (*každý sa posunie tak o meter smerom od dverí*) Nečakal som vás. Naposledy, keď ste šli naokolo, bol tento muž takýto maličký. No, tak dávno to bolo.“ Ukazuje rukami veľmi nízko.

„Rok a pol, dedo,“ povie vysoký chlapec výrazne mutujúcim hlasom.

„V tomto veku rastú deti ako z vody,“ vyhlási hlava rodiny.

Obe vnúčatá si všimnú jediného kresla, ktoré je v miestnosti. Vrhnú sa naň a potom sa oňho začínú biť.

„A ako sa máš?“ opýta sa dcéra.

„Ale deti, na čom sme sa dohodli? Slušne, rozumiete?“ obráti sa na decká ich otec.

„Ujde to,“ odpovedá dedo. Potom vytiahne zo skrine misku so zemiakovými lupienkami.

Decká sa na to vrhnú ako by umierali od hladu. Keď ale zahryznú do starých lupienkov, znechutene ich vrátia späť.

„Dedo máš aj dačo iné?“ opýta sa vnučka.

„Mám hranolky. Ale nemám fritézu.“

„Fritézu? Nejakú ti kúpime. Veď vieš, že mne môžeš kedykoľvek povedať, keď niečo potrebuješ.“

„No.“

„Jasné, otec. Len povedzte, keby dačo. A keby ste potrebovali nejaké servisy poradiť, alebo pneumatiky, tak som vám k dispozícii,“ nevydrží to už otec.

„Vieš, otec, suseda videla tvoje meno v televízii. Vraj si vyhral Jaguára,“ vysvetlí dcéra.

„Hej, to červené auto pred bytovkou,“ potvrdí otec.

„Neviem ale, či si uvedomuješ, koľko starostí s takým niečím je,“ povie dcéra vyčítavo.

„Ale s tým môžem bez problémov kedykoľvek pomôcť,“ hlási sa nadšene otec k slovu.

„Tono, nebudeš ho v tom predsa ešte podporovať.“ vyčíta žena mužovi.

„Mne sa to auto ale páči,“ vysvetľuje otec.

„Vieš, koľko stojí benzín? A poistenie takého auta? My s tým máme skúsenosti, otec, ver mi. Mal by si to auto predať.“

„Čo s tým všetci otravujete?“

„Otec, myslí aj na svoju rodinu. Zišli by sa ti nejaké peniaze. Aj matke treba opraviť hrob, veď vieš. A aj Terezke by bolo dobré dať na stavebné sporenie. Otec, nebuď taký tvrdohlavý. Celý život si sa správal zodpovedne. Veď ti to auto vôbec netreba.“

„Ja auto chcem.“

„Tak si kúpiš nejaké iné, jednoduchšie.“

„To auto je moje!“

„Má pravdu, je to jeho auto,“ potvrdzuje Tono.

„Pozri otec, ak ho teraz predáš, dostaneš slušnú cenu. Môžeš si za to kúpiť menšie, a ešte aj ostane na rodinnú dovolenku. Napríklad v Turecku. Čo ty na to? Slnéčné pláže, drinky, pohodlie. Neboj, samého by sme ťa tam ale nepustili. Išli by sme, všetci, celá rodina. Konečne po kope. Tak čo ty na to?“

V pozadí sa deti hádajú kvôli programu v televízii, ťahajú sa za vlasy.

„Ja som si to auto poctivo vyhral! Každý deň, dvadsať rokov, som vyplňal kupóny. Koľko kupónov si vyplnila ty? Ha? Ani jeden. Hovorila si, že je to strata peňazí. *(vítazne)* Tak buď ticho. To auto je moje a mojím aj ostane!“

„Tak fajn. Rob ako chceš. Deti, ideme!“

„A čo to Turecko, mami?“ opýta sa dcéra.

„Žiadne Turecko. Tuto tvoj dedo je sebec. Podťe.“

(Eventuálne by tu mohla byť scéna, kde sa Kaleráb zoznamuje so svojím novým autom, prezerá si ale iba stoličky (auto) a tvári sa, že hladká karosériu. . .)

Kaleráb sedí chrbtom, v rukách drží volant. Vidíme, ako stromy a domy ubiehajú okolo neho *(bežiace postavy, ktoré krúžia okolo sediaceho Kalerába s maketami)*. *(Okrem toho Kaleráb svojimi ústami vydáva zvuk hučiaceho motora.)* Vidíme, ako sa približuje postava mladého dievčaťa, stopárky. Je veľmi atraktívna. Kaleráb zastavuje. Dievča nasadá.

„Čau,“ Keď uvidí Kalerába, dodá „dedo. Pekná mašina.“

„Čau,“ odpovedá Kaleráb, plný sebavedomia. „Hej, celkom to ujde.“

„Idem do mesta. A čo ty?“

„Tiež.“

Chvíľu je ticho, len stromy ubiehajú. Občas sa stromy a domy zastavia, aby sa vydýchali. V tých momentoch Kaleráb pridá na plyne *(prudko zvýši intenzitu hučania motora, ktoré sám vydáva, pokiaľ nehovorí.)*

„Kde si ju zohnal?“

Kaleráb je chvíľu ticho.

„Normálne, z dôchodku.“

Dievča obdivne zapíska. „Hej, a máš tu aj prehrávanie z USB!“

„No, veď jasné. Úesvé, to mám.“

„Myslíš, že si môžem pustiť niečo z môjho playera?“

„Určite, pusť si čo len chceš. Z čoho len chceš.“

Pustí „U can't touch this“.

„Sranda. Človek by povedal, že budeš skôr na dychovku alebo tak.“

„Prosím ťa,“ mávne rukou Kaleráb. „Z toho som už dávno vyrástol.“

Práve sa približujú k akémusi mužovi, ktorý ide pred nimi.

„Hehe. Myslíš, že by si mi mohol ešte na chvíľu zastaviť tu? Potrebujem niečo zariadiť. . .“

„Samozrejme.“

Dievča vystúpi, chvíľu sa rozpráva s chlapíkom, ktorého takmer minuli. Potom dobehne za autom.

„Hej, dedo. Toto je môj kamarát, Števo. Myslíš, že by si mohol hodiť aj jeho do mesta? Nech nemusí platiť za lístok. . .“

„Ale toto auto je, bohužiaľ, len dvojmiestne. To viete, je to športiak,“ odpovedá Kaleráb triumfujuco.

„To nevadí,“ zatričkuje dievča. Števo nič nepovie, len si sadne ku dedovi a dievča mu sadne na kolená. Chvíľu idú v tichu, potom sa začnú bozkávať, a nielen to. *(dedo na chvíľu ostane taký zarazený, že zabudne na hučanie motora, ktoré má vytvárať).*

„A ehm, kam to vlastne bude, mládež?“

„Do mesta. Pred Palace hotel, ak by vám to nevadilo.“

„No jasné, bez problémov.“

„Vy tam bývate?“ opýta sa Števo.

„Ehm. Samozrejme.“

„Tak to je náter.“

Kaleráb sa spokojne pousmeje. Zaparkuje, vystúpi s nimi dvoma von, a veľmi nadšene prehlási:

„Tak, ja pôjdem asi teda do hotelu.“

Obaja mladí odchádzajú, ešte sa s ním lúčia: „Tak niekedy nabudúce.“

„Jasné.“

Kaleráb nadšene odpochoduje smerom do Palacu.

Chvíľu je tma. Počut' iba vzdialený rozhovor dvoch hlasov.

„To je Kaleráb. Infarkt.“

„Ďakujem sestrička. Prosím vás, oznámte mu potom, že bude potrebovať operáciu bypassu. Alebo ho môžeme dať na medikamentóznú liečbu, ak nie je schopný zaplatiť.“

„Myslím, že určite zaplatí. Viete, kde to tento muž schytil? V päťhviezdičkovom hoteli, keď toho fúru vypil, vyfajčil a potom obťažoval nejaké mladé dámy.“

„Takže takto. Bude medzi prvými v poradí?“

Nemocničné prostredie, Kaleráb leží na posteli v župane, do izby prichádza jeho dcéra.

„Ahoj. Našla som už za teba najlepšiu ponuku na odkúpenie auta. Takto môžeš zaplatiť za operáciu bypassu.“

„Moja drahá dcérenka. Ako sa máš? Rád ťa vidím,“ vstane Kaleráb z postele a objíma dcéru.

„No, vlastne je to celkom fajn. Ehm.“

„A čo robota? Nemáš teraz prácu?“

Dcéru otázka prekvapí. „Ja . . . mám obedňajšiu pauzu, tak som sa zastavila.“

„To si sa zastavila len kvôli mne? No nádhera. Dáš si čaj? Sestrička mi navarila úžasný čaj.“

„Ehm, ale k veci.“

„Veď už nebuď taká „hrrr“. Sadni si, pokojne, na tamtú postel', daj si so mnou čaj a nejakú debatu.“

„Nie, otec, ďakujem, radšej postojím. Aj tak sa ponáhľam.“

„Dieťa moje. Tak dobre. Pôjdem ťa vyprevadiť von, dnes je nádherne. Sestrička ma pustí, aj keď by nemala. Majú tu vynikajúce sestry. To by si neverila. Krásne, mladé a sympatické, Jeežiš.“

„Otec, to nemyslíš vážne? Sestričky?“

„No fakt, Agáta, Kristína a ešte aj Klára, také mladé ženské, strašne vpohode.“

„Oh bože, nechcem ani vedieť, čo to znamená. Si úplne, úplne . . . uff . . . mal by si odpočívať a dávať si na seba pozor, a nie za sestrami behať.“

„Ja za nimi nebehám, to ony behajú za mnou,“ zasmeje sa Kaleráb.

„Otec, už ma to nebaví. Len mi potvrd', že to auto chceš predáť. Mám pripravené aj papiere.“

„Moja krásna. Ty si strašne úžasný človek a mám ťa hrozne rád. Viem, že mi chceš pomôcť, možno aj sebe, ale sú veci, do ktorých sa ešte stále nerozumieš. Keď budeš v mojom veku, pochopíš. Si ešte dieťa.“

„Chceš povedať, že to máš z čoho zaplatiť?“

„Nepotrebujem nič platiť. Ja sa cítim výborne a operáciu nepotrebujem. Už dávno som sa tak dobre vlastne necítil.“

„Takže ti nasadia lieky?“

„S tým ja problém nemám.“

„Tak fajn, rob ako chceš. Ale taká operácia by ti prospela viac.“

„Videla si už niekedy, ako vyzerá svet spoza okna takého auta?“ otcovi sa rozžiaria oči. „Je to proste božské. Dcérenka moja, som konečne šťastný, rozumieš? Na operáciu kašlem.“

„Nezaujíma ma to. Som síce tvoje dieťa, ale jediný, kto sa ako dieťa správa, si ty. Niekedy sa možno zastavíme, celá rodina. Maj sa.“
Dcéra odchádza, vstupuje sestrička.

„Tak čo, Jožo? Máš sa už lepšie? Alebo nejaké problémy?“

„Všetko v pohode, Agátka. Cítim sa totiž vynikajúco.“

„A ešte stále nechceš operáciu bypassu? Chceš brať tablety? Si si tým istý?“

„Krásna moja, nechajme už týchto zbytočností. A poďme sa spolu previezť na mojom autíčku. Je to ten Jaguár, čo mi ho zaparkovali dole. Poprosil som ich o to.“

„To dvojmiestne? Ale ja nemôžem. Som v práci.“

„No tak, len tak narýchlo sa previezť.“

„Teda, nie, že by to nebolo lákavé, ale v tvojom stave by si tu pekne mal ostať ležať. Budem na teba musieť permanentne dávať pozor, ak s tým ihneď neprestaneš. A to by som ti určite už začala liezť na nervy. To mi ver. Možno, keď už nebudeš ležať v tejto nemocnici,“ odpovie sestrička nadšene.

„Nehrozí, že by si ma omrzela. Príď ešte po službu, ak budeš mať čas. Dáme si debatku v parku, hm? A kúp si dáke cigára, čo ty na to?“

„Vieš, že by som ti nemala dávať. No nič, teším sa. Zatiaľ ahoj.“

Kaleráb si chvíľ piska, potom chodí po izbe, vykukne von z okna, potom sa začne obzeráť v zrkadle. Keď si patrične upraví vlasy, siahne do vrečka županu a vytiahne svoje kľúče od Jaguára. Pousmeje sa. „Agáta, prichádzaš o veľa. Takú jazdu si ešte určite nezažila.“
Vykukne von z dverí, povie: „Ahoj, pusa.“ Človeka, ktorému pozdravil, sleduje, až kým prejde, potom rýchlo skontroluje, či je čistý vzduch a len v župane zdrhá z izby.

Dedo si to pečie po ceste na autíčku. Ide, púšťa si nejakú pohodovú pesničku z playera, ktorý tam nechalo to dievča.

Míňajú ho domy, stromy, tabuľky. A on si len spieva a je mu dobre. Odrazu tabuľky nejako nesedia. Píše na nich:

„PÁN KALERÁB, ODBOČKA 3 m.“

Kaleráb sa obráti za tabuľkou. Trocha ho to zarazí, ale potom pokračuje ďalej. Nič ho predsa nedokáže vyviešť z miery.

„KALERÁB, CIEĽ 5 km.“

Pán Kaleráb sa opäť zapozerala, usmeje sa a ide ďalej.

Objaví sa nápis:

„VAŠA VILA.“

V dialke vidieť nádherný a luxusný dom. Kaleráb vystúpi a spokojne odkráča k domu.

Celý dom je jedna veľká halucinácia.

V dome je celá rodina, ako sedí za stolom a čakajú na Kalerába. Jeho dcéra nadšene zvolá:

„Ach ocko, už sme ťa čakali. Náš kuchár dnes pripravil na tvoju počesť výnimočnú večeru.“

„Večeru?“ opýta sa Kaleráb.

„Presne tak, len na teba sme čakali.“

Prichádza kuchár (*je to predstaviteľ Markízy*) a povie: „Dobrý večer, pane. Dúfam, že vám bude chutiť.“ Položí pred neho luxusné jedlo.

„Spoločni sa, Jean-Pierre,“ povie Kaleráb.

„Sme takí radi, že si nakoniec prišiel. Máš to veľkú dialku, však?“

„Z nemocnice?“ opýta sa Kaleráb zarazený.

„Z nemocnice? Z akej nemocnice, otec? Myslím z dovolenky z Thajska.“

„Myslíš od frajerky? . . . Oh. Je to slušná dialka, ak ťa to zaujíma. Ale čo by som pre to, aby som vás videl, nespravil?“

„Veď deti sa na teba vždy tak tešia. Jean-Pierre, dones ešte víno, prosím ťa.“

„Dedo, musíš chodiť častejšie.“

„Deti, mám pocit, že zažívam najkrajší moment v mojom živote. Mám všetko. Nie je to nebo?“

Stratia sa v tme.

Tatiana Urbanová

Zrážka s Brnom

Sedel som na drevenej stoličke. Stolička vŕzgala. Dost' nahlas v tom tichu. Zvuk podobný tomu na útese. Skalný previs. Chodieval som tam rád. Jedol som pomaranč. Aj so šupou. Jej horkosť mi vtedy vyhovovala. Odhrýzoval som si z neho ako z toho najchutnejšieho jablka. Rajskeho. Drevená stolička bola jediná. Aj drevený stôl. Zvláštny lokál. Sedel som vlastne sám u seba. Doma. Neviem aké látky obsahuje šupa z pomaranču, ale začali sa vo mne i mimo mňa diať divné veci. Obhrýzal som si nechty, bol som nervózny. Nikdy nebývam nervózny. Skepticky som sa pozeral okolo seba, akoby som hľadal vinníka. Vinníka čoho? Stalo sa niečo, o čom by som mal vedieť?

Zahľadel som sa na svoju dlaň. Kradmo a potichu si na ňu sadol had. Proste len sedel. Priplazil sa a sadol si. Syčal. Ruky mi odrazu zoranžovali. Obvykle nemávam oranžové ruky. Zelený had. Dokopy to tvorilo zaujímavý, no trochu i banálny kontrast. Had stratil čaro. Nejaká zmija. Obyčajný plaz. V rámci spoločenskej noblesy som mal v pláne umyť si ruky a zbaviť ich tej hnusnej farby. Prišiel som do miestnosti, kde obvykle býva umývadlo. Len tam tak sedí a letmo sa na mňa škerí. Tentokrát sa však mračilo. Otočil som kohútikom. Voda nešla. Žartujem, išla. Ale bola oranžová. Ruky som si zašpinil ešte viac. Skúsil som pustiť studenú. O nič lepšie. Voda bola tentokrát červená. Začal som sa hrať ako malé decko. Namáčal som si ruky do farebnej vody. Frkal som ju všade navôkol. Bavilo ma to! Pozoroval som sýty vzor na svojich dlaniach. Zrkadlo. Pozrel som sa doň, alebo skôr naň. Zostalo ticho. Zamrzol som ako comp. Rádio hralo svoj hit. „Čo bolí, to prebolí...“. Nieкто zaklopal na dvere. Nejaká ženská. Zmätené som pootvoril. Lacno na mňa pozrela, zvrieskla (*takisto lacno*) a ušla. Neskôr som to pochopil. Vyzeral som totižto ako od krvi. Ale nebolo to ono. Schválne som ovoňal a ochutnal. Hádám si to tá škrtata nechá pre seba. Babylon. Nejak mi zozelenali žily na predlaktí. Čo to do čerta bolo, to vám nepoviem. Vyzeral som jak farebná mozaika. Jak tá plachta, čo si maľujú tí psychodelickí šuhaji a devy. Začínalo mi byť zo seba zle. Dúha. Ľahol som si do postele. Postel' sa skladala z: vankúša, jeden kus; plachty, jeden kus; periny, jeden kus. Všetko bielej farby. Musel som tam vynikať. Lev. Zakryl som sa. Spod periny mi trčali nohy. To nemám veľmi rád. Tak ešte raz. Á. Vyšlo to.

Ráno som sa zobudil. Bezfarebný. Voda. Odľahlo mi. Na zemi pri posteli boli položené tri tablety. Podobné aspirínu, ved' vieš, také tie biele, obyčajné. Nieкто ich tam musel úlisne položiť. Nechápal som. Žijem sám už presne štyridsaťtri rokov. Tresol som si lakeť o rám drevenej postele a zároveň s tým sa otvorili balkónové dvere v predizbe. Viete. Lakeť. V tom hnusnom mieste, kde vás to totálne otupí, až zostanete bezmocní. Mravec. Rozhliadol som sa po izbe. Mal by som poliať kvety. Zvädnuté síce vytvárali rôzne tvary, najmä kaktusy, no ako živé mi dodávali omnoho viac energie. Žiarovka. Napustil som do pohára vodu. Bezfarebnú. Nechal som si ju pomaly stekať hrdlom. Vlastne ona asi vo svojej podstate nestekala pomaly. To je jedno... Jej chlad som cítil až v žalúdku. Tupá bolesť. Pomohla mi prebudiť sa. Služobnica. Bolelo ma srdce. Svoj domov milujem nadovšetko, no pripadal som si, akoby som bol niekde inde. Na míle vzdialený. Dialnica. Nekládol som tomu veľký dôraz. Z vonku sa ozývali hlasy mladých žoldnierov. Mal som chuť na praženicu. Keď nemám nič v chladničke, mám tam aspoň vajcia. A cibula sa nájde vždy. Aspoň u mňa. Nazrel som do kalendára. 28. august, meniny má Samuel. Vajcia prekvapivo neprihoreli. A tak som si sedel. A tak som si hovel. Na drevenej stoličke za dreveným stolom. Zapálil som si sviečku. Sám neviem, čo ma to napadlo. Bola žltá a položil som ju doprostred stola. V televízii bežal nejaký čudný dokument o plameniakoch a ja som si pripadal strašne šťastne. Tu. Doma. Na Slovensku. V Hodruši. Hocikedy sa môžem ísť okúpať do Tajchy a nik ma neruší. Nik ma nepozná. Vždy keď som v nej plával som sa rád pozeral len tak pred seba. Bavilo ma to. Pozoroval som. Ďalekohľad. Rád jedávam celaskon. Ževraj fajčiari potrebujú viac vitamínu C ako ostatní ľudia. Potom budú teda zdravší, no nie? Smial som sa na svojich výlevoch. V Hodruši nemám kamarátov. Žijem tu sám vo svojom veľkom dome. S drevenou stoličkou a dreveným stolom. S vankúšom, plachtou a perinou.

Po jedle som potreboval navštíviť miestnosť, ktorej všetci hovoria toaleta. Blikajúci nápis. V pozadí bolo počuť nejaký jazz. Zdvihol som dosku. V záchode plávala zlatá ryбка (*ale bola oranžová*). „Ty vole!“ povedal som si teda, nech mi splní nejaké to želanie. Aj sa ma to o čosi neskôr opýtalo. Čudný víkend. Povedal som jej, že chcem zmiznúť niekam preč. Bez toho, aby som opustil svoj byt. Druhé želanie bolo o tom, nech je to čo najrýchlejšie. Neviem, čo to do mňa vošlo. No a tretie bolo, nech to nikdy nikomu nepovie. Ryba na mňa žmurkla, povedala okej a ja som zrazu zmizol. Ale opäť som sa objavil. Bol som stále vo svojom byte. Odvedľa sa ozývalo rádio so svojím hitom. „Jéjejeje, spívam si svoj diskopribeh, nánananá...“. Vedle bydleli ňáke deti. Jeden z chlapcov nechutne nadával. Hergot, a tak

podobně. Mohlo mu být tak šestnáct let. Všechno bylo zrazu český a po česky. Řeči jsem rozuměl, no pochopil jsem to až ve chvíli, když jsem otevřel okno a uviděl autobusovou stanici se svítícím nápisem: Brno. Šel jsem k ní a od samýho úžasu jsem si o ni bouchl hlavu. Dost silná srážka, říkam si.

Šárka Ziková

Smrt v kavárně

Postavy:

Muž (50 let)

Smrt (věčná a odvěká)

Servírka (35 let)

Žebrák (neurčitý věk)

Dáma (60 let)

Trpasličí pinč (7 let)

lidé v kavárně

lidé venku na ulici

Rušné velkoměsto v ranních hodinách. Slunečný den. Prostředí útulné kavárny. Stolky obsazené lidmi, kteří pijí kávu, snídají, čtou si noviny, nebo jen tak klábosí. Servírka má napilno, pod nohama se jí motá trpasličí pinč, na kterého Dáma neustále marně volá: „Muflíku, k noze!“ U stolu vedle vitríny, kterou je vidět do ulice, sedí v oparu cigaretového kouře Muž. Vyčouhlá postava, rozčuchané vlasy, brýle nakřivo. Sedí sám. Čte jídelní lístek, objednává si silnou kávu a jablkový závin. Pozoruje chodce venku na ulici a nervózně bubnuje prsty o desku stolu. Najednou se mimoděk otřeše. Do kavárny vchází další host – mladá žena. Bez zaváhání míří dlouhým krokem ke stolu vedle vitríny. Pohodlně se rozvalí na židli naproti Muži. Má husté rudé vlasy, pronikavé oči, velké zuby a velmi dlouhé prsty s červenými nehty. Oblečena je do sepraných džín a trička s nápisem Death Metal. Na zápěstí je vidět tetování – lebka s upířími zuby. Přes rameno nese koženou kabelku, žoviálně se usmívá.

Smrt: Nazdárek, človíčku!

Muž pohlédne vyjeveně na přichozí, zamrká a opět se otřeše, upustí cigaretu do popelníku.

Smrt: Co? Neumíš pozdravit, když přijde dáma?

Muž: (se trochu vzpomíná) Ehm... dobrý... to... den, ale... ehm... já vás neznám, sl-... paní?

Smrt: Slečno, jediňe slečno. Kdo by si mě taky vzal, žejo? (Hýkavě se rozesměje.) Jo, pravda, že mě neznáš. Však to brzo napravíme... (vycení opravdu nepřírozeně velké zuby)

Muž nechápe. Smrt přehodí nohu přes nohu, odkašle si a přejde do oficiálnějšího tónu.

Smrt: Já jsem Smrt, člověče. A přišla jsem pro tebe.

Muž: Co?. To... to ne...

Smrt: (prohlíží svoje zářivé nehty) Jójó, holt, padls mi do oka. Tak ňák's mi tam zaskočil!!! (Další záchvat smíchu a plácání se do stehén.)

Muž: (sedí jako opařený, pak si zapálí cigaretu, po chvíli se konečně vzdá slovo) Echm... klášt odpor nemá... to... cenu, že?

Smrt: Človíčku, vypadám na to?

Muž: (sjedě pohledem na tetování na sousedčině zápěstí) Ne, ani... ne.

Smrt: Tak vidíš. (pohládí dorážejícího trpasličího pinče.) Dělat ňáký dusno je fakt k ničemu. Už jich to pár zkoušelo. Všechny ty snahy mě někam přilepit, nebo opít, pche!

Muž: (mlčí, oči sklopeny, típne cigaretu, rezignovaně pokrčí rameny) Můžu Vás alespoň... to... pozvat na kafe?

Smrt: Žádná léčka?

Muž: Žádná léčka.

Smrt: Takjo, človíčku, to je dobrej nápad. Hele, a nechceš ty mě takhle náhodou svádět? I takoví už tu byli. Ale já jim vždycky říkám: Hoši, vaše úchylky mě nezajímaj, já jsem zapřísalá stará panna! Přesněji řečeno, starověká panna. *(výbuch smíchu)* Starožitná panna. *(hýkání, plácání se do stehén)*

Servírka přináší mužovu objednávku: silnou kávu a jablkový závin. Muž objednává ještě jednu kávu pro svou společnost. Smrt se postupně uklidňuje. Pobaveně pozoruje Muže, míchajícího zamyšleně nápoj.

Muž: *(náhle zvedá vítězoslavně hlavu)* A na co vlastně umřu, ha? Vždyť jsem... to... relativně zdravěj a co se mi tak asi může přihodit tady v tý... kavárně?

Smrt: *(se ušklíbne)* No, s tím zdravím bych si tak jistá nebyla... Myslíš jako, že si z tebe dělám srandu? Nebo, že jsem se spletla? Omyl, chlapečku, jsem tady naprosto správně. A na co žes umřel? Můžeš třikrát hádat. *(ucechtně se)*

Do kavárny vejde žebrák prodávající malé přívěsky na klíče. Přijde i ke stolu u vitríny. Muž odmítavě vrtí hlavou, Smrt však vytahuje peněženku z kabelky a jeden přívěsek si kupuje. Žebrák děkuje a pokračuje k dalšímu stolu.

Smrt: *(k Mužovi)* Tenhle je moje noční směna. Kvůli týhle nepatrný tržbě ho ubodá kámoš v parku. Nojo, lidi, furt je s nima práce... Servírka přinese druhou kávu.

Muž: *(mračí se a vraští čelo)* Na co jsem tak mohl umřít? *(chvilě ticha)* Na infarkt?

Smrt: *(pokýve hlavou)* No, máš recht, to tvoje kouření, hektolitry toho kafe, žejo, no a semotamo sklenička, vid? Já vim, já vim, čtyři, pět denně, víc ne, co? Tak to by tě, člověče, za pár let stejně skolilo, ale ne, budeš se divit, kvůli tomu tady nejsem.

Muž: *(přemýšlí)* Uklouznutí na záchodě po mokrejch kachličkách?

Smrt vrtí pobaveně hlavou a usrkne kávu.

Muž: *(se rozhlíží, dostává se do ráže)* Smrt v kavárně, co by tak... *(pohlédne vitrínou ven na ulici)* Ha! Řidič nezvládne řízení a auto najede na chodník a rozbije vitrínu a přejede mě!

Smrt: *(chechtá se)* Človíčku, ty bys kvůli svojí smrti zburcoval půl světa. A přitom je to tak prosté! *(červeným nehtem bodne do vzduchu a ukáže na jablečný závin)*

Muž pohlédne na závin a nechápavě zpět na Smrt.

Smrt: *(usrkne kávu)* Nojo, je to tak. Blbej drobeček, no. Ale když zaskočí, co dokáže za divy! To sis nemyslel, vid? Tak pitomej konec. Jó, hošánku, nemáš tolik hltat, to jseš celej ty. Ty a ta tvoje roztržitost.

Muž nevěřícně kroutí hlavou, ale pak se usměje, dopije kávu a sáhne pro peněženku.

Smrt: Tak, tak. Než to tady skončíme, musíme dát všechno do pořádku, pořádek to je moje.

Muž: Nuže, pozval jsem vás...

Smrt: Ale houbec, tohle platím já. Přece Smrt nemůže za sebe nechat platit, ne? To je proti pravidlům.

Muž: Jakejm pravidlům?

Smrt: No, mejm. Už někdy slyšel, že by Smrt někde někomu něco dlužila? Jak ti to asi vrátím, když budeš mrtvej, co?

Muž: ...no...

Smrt: Kromě toho, ten svůj osudnej štrůdlík si přece nebudeš platit sám, ne? No tak... *(dopije kávu)* Haló, slečno!

Servírka přijde s bločkem v ruce.

Smrt: Zaplatím.

Servírka: Devadesát pět korun.

Smrt sahá do kabelky, znejistí, šmátrá v kabelce čím dál tím nervózněji. Vyděšený pohled.

Muž: Děje se něco?

Smrt: *(ještě chvíli má nechápavý výraz, který se ale postupně začne měnit ve výraz zuřivosti)* Ta svině!! Já ho zabiju snad dvakrát!

Muž: *(vyděšeně)* Koho?

Smrt: Toho žebráka, co tady prodával ty přívěsky! Ukrad mi peněženku! Ale já mu to vrátím! Zařídím, aby ten nůž byl pořádně tupej!

Servírka nervózně přešlápne, Muž rozpačitě zakašle.

Smrt: *(vychladne, bezradně)* Nojo, ale co teď? Já teďko nemám... a aby sis ty sám... to je blbý... DOPRDELE!

Smrt chvíli přemýšlí, zatímco Servírka stále čeká a Muž se zájmem sleduje, co se bude dít. Najednou se Smrt zvedne.

Smrt: *(k Servírce)* Platit bude tenhle pán. *(k Muži)* Človíčku, víš co? Potkáme se tak za pět let a bude to ten infarkt, jo? Za to dnešní kafe ti to vrátím pak. A budeš to mít ve spánku, ze známosti, OK? *(pro sebe)* Musim si to někam poznamenat, sakra. Abych na to nezapomněla jako... na sebe! *(záchvat hýkavého smíchu)*

Smrt vezme se stolu jablkový závin a postaví ho vedle Trpasličího pinče, který se na něj okamžitě vrhne.

Smrt: Tak, zatím se měj, hošánku, a do smrti dobrý. *(hýkavý smích)*

Smrt dlouhými kroky vyjde z kavárny doprovázena ohromným pohledem Muže a Servírky, jakož i srdceryvným výkřikem: „Muflíku, co je s tebou?“

Konec

Medailonky

Juraj Augustín

Student prvního ročníku činoherní režie.

Bianka Dingová

je příliš lenivá. nechce nic robiť. najradšej spí. nikdy nepohrdne pohárom zaváraných uhoriek. je a je.
a nemám rada takéto veci. :-)

Matyáš Dlab

Teď je mi dvacet dva

Studuju napůl v Brně, napůl v Olomouci

Právě někde tam a ještě mezi Trutnovem Ještěr vzniknul

Z vášně pro Vesmírné lidi

Pro jednu z nejbizarnějších fantazií ever, protože těžko říct kde se v tomhle intergalaktickém byznysu s duší začíná fantasy a kudy se z něj vyklubalo sci-fi a naopak

Ještěr je hra pro kombinace barev, které se rády třpytí a které už skoro nikdo nemá rád, hlavně ty s bleděmodrou, nachovou a zlatou

Adam Doležal

Student druhého ročníku magisterského studia oboru činoherní režie.

Martin Domkář

Student druhého ročníku činoherní režie.

Jiří Hauser

Student 3. ročníku kombinovaného studia dramatické výchovy DIFA JAMU.

Radka Hoffmanová

Studentka prvního ročníku rozhlasové a televizní dramaturgie a scenáristiky.

Kateřina Chvátalová

Studentka druhého ročníku rozhlasové a televizní dramaturgie a scenáristiky.

Lukan Kopecký

Vystudoval dvouobor mediální studia a žurnalistika – politologie na FSS MUNI, kde v současné době pokračuje na magisterském stupni v oboru mediální studia a žurnalistika. Od podzimu 2009 začal studovat činoherní režii na JAMU v ateliéru prof. Václava Cejпка. Byl činný v rámci projektu Mimesis (www.mimesis.cz), natočil studentský film Volta!Volta! a několik rozhlasových dokumentů. Je fanouškem Čro 3 – Vltava a už nevěří zpravodajství.

Jan Krupa

Narodil se 7. září 1984 v Brně, kde žije dodnes. V roce 2009 úspěšně dokončil bakalářské studium francouzštiny na katedře romanistiky FF MU v Brně. Kromě překládání divadelních her (*vybraných francouzských autorů absurdního dramatu*) do češtiny, se příležitostně podílí

na psaní divadelních her ve spolupráci s Pavlem Trtílkem. Z překladatelské tvorby např.: R. Pinget: Král a Baga, Tklivá píseň; J. Tardieu: Symfonická rozmluva; R. Dubillard: Pavlínin skeč. Z autorské tvorby: Můj krásný svět (*inscenace Divadla Husa na provázku, režie V. Morávka*), Modelky, O králi, který proměnil svoji dceru ve zlato, Vůně třešňových květů, Amorovy šípy. Momentálně studuje divadelní dramaturgii na JAMU v ateliéru prof. PhDr. Václava Cejпка.

Vojtěch Landa

Jsem studentem 2. ročníku RTDS, mám rád psaní, literaturu, hudbu, filmy (*zejména Českou novou vlnu*), divadlo, sport a hospodská posezení, která jsou nezbytná pro načerpání inspirace. Dosud jsem publikoval pouze na internetu, kde jsem zveřejnil několik svých povídek.

Aleš Merenus

Mám už třicet let. Ještě mám tři věty. Pohlaví mám po tatínkovi. Ještě mám jednu větu. Ale zavařeninu rád nemám.

Honza Neugebauer

Jmenuju se Honza a jsem z vesnice. Oba texty byly psány jako úkoly – Ukolébavka do Literatury pro děti a mládež a Marx do Tvůrčího psaní. Oba předměty vede Evička Brhelová, které tímto děkuju za tvůrčí psaní – za čtení textů svých i cizích, za diskuze a podněty. Zadáání prvního textu bylo „napište ukolébavku“ a Marx vznikl z asociačního řetězce na slovo houby. Ukolébavka je jedna z mála básniček, která není emo, o lásce nebo o zvířátkách, což jsou má obvyklá témata. Myslím, že po třicítce budu mít depky ze stárnutí a rád spím. Pro Marxe byl důležitý kontrast (*v současnosti populární*) progresu jedince a komunismu, který je efektní lokálně, ale neuplatnitelný celostátně. Komunista nejsem, houbař taky moc ne a mám rád pivní filozofování.

Simona Nyitraiová

Na JAMU som sa prihlásila po štúdiu réžie a dramaturgie na VŠMU. Text Vyvolená vznikol v rámci Autorského semináru prof. Goldflama v dobe môjho pobytu v Brne ešte ako Erazmovského študenta minulý školský rok. Na JAMU sa dobre píše... 😊

Michal Pětík

Narodil jsem se v létě 1985 a doposud jsem nezemřel. Po gymnáziu jsem vystudoval Vyšší odbornou školu publicistiky v Praze a dostal zaměstnání lektora dramaturgie v Městském divadle v Mostě. Zároveň studuji divadelní dramaturgii na JAMU a stále si v sobě udržuji dětský sen, stát se spisovatelem. Mám rád červené víno, whisky, knihy a absurdní humor.

Marika Smreková

Tuláčka zo Starej Ľubovne. Vedená dlhé roky po literárnodramatickom svete Evkou Kollárovou a milými ľuďmi z Múzy.

Marek Steininger

Narodil se 17. dubna 1987 v Ostrově u Karlových Varů. Studoval gymnázium a poté VOŠ Jaroslava Ježka v Praze v oboru Tvorba textu k hudbě a tvorba scénáře. Několik let působil v kapele, psal hudbu a texty. Studuje Rozhlasovou a televizní dramaturgii a scenáristiku na Jamu.

Marta Stosio

Studentka druhého ročníku divadelní dramaturgie.

Sára Šimků

Studentka prvního ročníku činoherní režie.

Martin Tlapák

Student druhého ročníku činoherního herectví.

Rebeka Uličná

Studentka RTDS, nar. 1990. Pocházím z Prešova – daleký to východ. Okrem písania rada modelujem z hlíny a falošne spievam. Keď vyrastiem, chcem byť prezidentkou sveta. Ale možno sa uspokojím aj so scenáristikou. Mám jedného psa a jedného brata. Pes počúva. Rodičia vyštudovali fyziku a zanechalo to následky v podobe obľuby sci-fi žánru. Najradšej mám ľudí, ktorí sa usmievajú.

Tatiana Urbanová

Takže ako prvú vec musím Vám dať na známosť, že nemám veľmi v láske písať niečo o sebe. Preto som napísala prvých päť viet, ktoré ma napadli. Dúfam, že to nebude až také zlé. Závislosť je menšia. Nie je tu lesopark. Cvrčky, motýle, lúky odleteli. Studňa. Pávie pero.

Šárka Ziková

Ačkoliv jakýmsi nedopatřením narozena v Pardubicích, je královéhradeckou patriotkou. Studovala divadelní vědu a češtinu v Olomouci, ale v Brně to má radši. Na JAMU se jí líbí volné vstupenky do divadel a nelíbí se jí nechápavé úsměvy, když někomu řekne, že studuje dramatickou výchovu.

Má ráda loutkové divadlo, animované filmy, černý humor a pozdní sběr. Kdyby neměla alergii, chovala by kočky.

Projekt vznikl za finančního příspěvku Grantu DILIA

Snídaně, oběd, večeře

Sborník literárních prací posluchačů Divadelní fakulty JAMU

11. ročník Salonu původní literární tvorby JAMU

Editor Aleš Merenus

Návrh obálky a fotografie Petra Vencelidesová

Vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2010

Vydání první

Vytisklo Ediční středisko JAMU, Novobranská 3, 602 15 Brno

ISBN 978-80-86928-73-9

